

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

A.K. András • n13 • Mortelhun • R. Harbinger
• Tumicz Krisztina • Xenothep • Greaux
• Natali Sanders • Hypnos • SzaGe • Erdős Sándor
• Tordai Gábor • jocker • DadaistaB • Józsa Bence
• edwardhooper • Natali Sanders • Ann Heart
• csabi6669
• Czinkóczi Krisztina • Schlekman János • Craz

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XVII. évf., 2. szám, 2025. február

Eva Kosmos

Following the dune

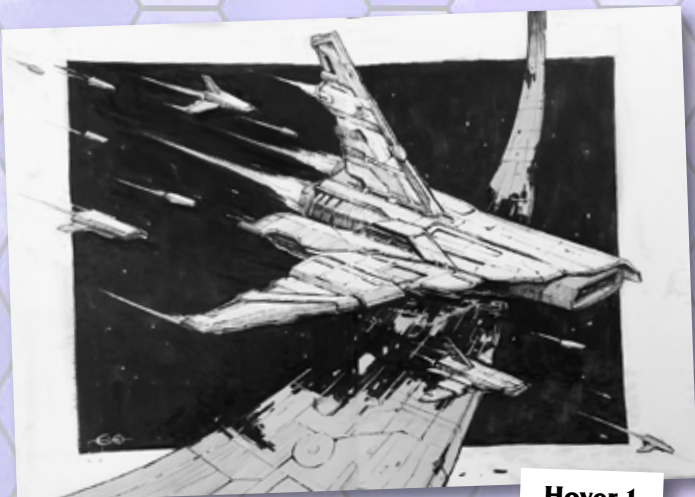
Starship

Away from the herd

Spaceport concept for the Dead Stars project, Ackab PFL-84 planet.

Hover.1

Pangea

INFO BOX

EVA KOSMOS - ILLUSTRATOR / CONCEPT ARTIST

„Nem lehetek űrhajós, de űrhajós lehetek, ha rajzolok.”

- Űrkiborg művész űrpunk • Bioware Mass Effect rajongó.

Portfóliók:

<https://www.artstation.com/evakosmos>

<https://www.deviantart.com/evakosmos>

Közösségi média:

<https://www.facebook.com/evakosmosart>

<https://www.instagram.com/evakosmosart>

<https://www.tumblr.com/evakosmosart>

https://www.youtube.com/channel/UCh2NhC_RaGW7r7fYqJSmqRSg

Szerkesztői köszöntő

Megjelent a legújabb AKF, és lassan itt a tavasz is. Jön a jóidő, ki lehet szabadulni a természetbe, kertészkedni, túrázni, kirándulni. Persze csak vigyázva, óvatosan, nehogy valamely végtagunk is úgy járjon, mint az utoljára felsorolt lehetőség.

Mostani számunk igen változatos, hisz a kedves gyermektörténetől kezdve, a humoros, rövid sztorikon, a pörgős akción át eljutunk a különös, mi több, hátborzongató horrigig.

Látványvilágunk most kissé retrofuturista science-fiction. Az orosz művésznő képei visszahozzák számomra gyermekkorom tudományos-fantasztikus világát. Remélem, nektek is elnyeri tetszéseteket.

A szerkesztőség háza táján egyébként ismét felpörögtek a dolgok. Hamarosan új tartalmakkal, új formátumokkal jelentkezünk. Lesz itt kérem podcast, amelyben mindenféle érdekes (legalábbis bennünket érdeklő) témáról beszélgetünk.

Érkezik egy mobil applikáció is NeoDroid néven, amellyel nem titkolt célunk, hogy visszahozzuk kicsit a kilencvenes években nagy népszerűségnek örvendő lemezújságok hangulatát.

Elővettük és leporoltuk a simagöröngyösi zombi-apokalipszis ötletét is. Kapitány ötletéből egy huszárvágással indult be újra a fantáziánk, és reméljük, hogy a felkért írók most is remek, szórakoztató történetekkel lepik majd meg az olvasókat!

Továbbá a jó idő beköszöntével folytatjuk a dokumentumfilm-sorozatunk felvételeit is.

-J.C.

Tartalomjegyzék

Pályázatok

Reunion 2025

- irodalmi pályázat középiskolásoknak4

Locsolóvers alkotói pályázat5

Receptek újragondolva5

Novellák

A.K. András - **Zoknimanó**6

n13 - **Stílusgyakorlatok**10

Mortelhun - **A szülői ház**

(100 szavas novella)12

R. Harbinger - **Dupla szexi ügynök**12

Tumicz Krisztina - **Az Erzsébet hídi fuvar** 15

Xenothep - **117 km**16

Greaux - **A médium átka**18

Natali Sanders - **Árnyak a ködben**21

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

Czinkóczy Krisztina - **A két tanonc**22

Schlekmann János - **Csak magabiztosan** 23

Craz - **Meghívás**24

Sorozat

Hypnos - **Ablak a túloldalon - 2. rész** . .25

Mozijegy

SzaGe - **Farkasember/Wolf Man (2025)** .34

Versek

Erdős Sándor - **Amundsen a katica**36

Tordai Gábor - **Ne féld**36

jocker - **Borzongok**36

DadaistaB - **A semmibe sikítva**36

Józsa Bence - **Rád gondoltam**37

edwardhooper - **Fekete Nap**37

edwardhooper - **Kedvesem**37

Natali Sanders - **Benyomások**37

Ann Heart - **Hajnali szél**38

Erdős Sándor - **Idő tépte tövisek**38

csabi6669 - **A fürdőző leány**38

Natali Sanders - **Fénylő csillagok**38

jocker - **Harmatba csomagolt reggel** . . .39

Mortelhun - **A végtelen gyermeke**39

Tordai Gábor - **Orwell barbárokra vár** . .39

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el!
- Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázatok

Figyelem! A pályázatok teljes kiírása a forrásmegjelölésekre kattintva érhető el!

Reunion 2025 - irodalmi pályázat középiskolásoknak

A Mester Galéria és Közösségi Tér idén is meghirdeti középiskolásoknak szóló irodalmi pályázatát. Az elmúlt években a REUNIONra közel 1000 pályázat érkezett, a díjazott művek publikációs lehetőséghez jutottak, a díjazottak közül pedig többen is felolvastak a Múzeumok Éjszakáján. Ha Te is írsz verset vagy novellát, akkor ezek a szövegek most előkerülhetnek az asztalfiókból, mert ez a pályázat neked szól.

Pályázati feltételek:

- Pályázni vers és novella kategóriában lehet. Egy szerző akár mindkét kategóriában pályázhat, de összesen maximum 3 művel. (A prózai szövegek terjedelme ne haladja meg a 8000 leütést.)
- Csak publikálatlan írással pályázhatsz (a közösségi médiás posztolást is publikációnak tekintjük).
- Tematikai megkötés nincs.

A pályamunkák beérkezésének határideje: 2025. április 14.

(A nevedet és a műved címét tüntesd fel a pályamunkádat tartalmazó csatolt Word-dokumentum címében is.)

A pályázatokat e-mailben várjuk a mestergaleria@gmail.com címre.

(A Tárgy mezőben tüntesd fel: Reunion irodalmi pályázat.)

Díjazás kategóriánként:

A díjazottak műveinek a kortárs magyar fiatal irodalom egyik fontos platformján biztosítunk megjelenési lehetőséget. A díjátadóra egy felolvasóest keretében kerül sor a Mester Galériában június elején.

1. helyezett: E-book olvasó
2. helyezett: könyvcsomag
3. helyezett: könyvcsomag

A zsűri tagjai:

- Fancsali Kinga költő
- Kustos Júlia költő
- Locker Dávid költő

További információ:

Facebook: [Mester Galéria és Közösségi Tér](#)

Instagram: [@mestergaleria](#)

E-mail: mestergaleria@gmail.com

Regisztráció az alábbi linken:

<https://docs.google.com/forms/d/1mSpzXO3tb7CsbVnDFMAPs5418y0SWYWrctYQhZM4vU/edit>

» [Reunion irodalmi pályázat szabályzat és adatvédelmi tájékoztató](#) (pdf formátumban)

Forrás:

https://fmkportal.hu/index.php?name=mester_galeria_palyazat_2025_01

REUNION 2025

Irodalmi pályázat középiskolásoknak

A Mester Galéria és Közösségi Tér idén is meghirdeti középiskolásoknak szóló irodalmi pályázatát. Az elmúlt években a REUNIONra közel 1000 pályázat érkezett, a díjazott művek publikációs lehetőséghez jutottak, a díjazottak közül pedig többen is felolvastak a Múzeumok Éjszakáján. Ha Te is írsz verset vagy novellát, akkor ezek a szövegek most előkerülhetnek az asztalfiókból, mert ez a pályázat neked szól.

Pályázati feltételek:

- Pályázni vers és novella kategóriában lehet. Egy szerző akár mindkét kategóriában pályázhat, de összesen maximum 3 művel. (A prózai szövegek terjedelme ne haladja meg a 8000 leütést.)
- Csak publikálatlan írással pályázhatsz (a közösségi médiás posztolást is publikációnak tekintjük).
- Tematikai megkötés nincs.

Határidők:

A pályamunkák beérkezésének határideje: 2025. április 14.
(A nevedet és a műved címét tüntesd fel a pályamunkádat tartalmazó csatolt Word-dokumentum címében is.)
A pályázatokat e-mailben várjuk a mestergaleria@gmail.com címre.
(A Tárgy mezőben tüntesd fel: Reunion irodalmi pályázat.)

Díjazás kategóriánként:

A díjazottak műveinek a kortárs magyar irodalom egyik fontos platformján biztosítunk megjelenési lehetőséget.
A díjátadóra egy felolvasóest keretében kerül sor a Mester Galériában június elején.

1. helyezett: E-book olvasó
2. helyezett: könyvcsomag
3. helyezett: könyvcsomag

A zsűri tagjai:

Fancsali Kinga költő
Kustos Júlia költő
Locker Dávid költő
További információ:
Facebook: [Mester Galéria és Közösségi Tér](#)
Instagram: [@mestergaleria](#)
Email: mestergaleria@gmail.com
#mesterreunion

Locsolóvers alkotói pályázat

„Tőled most csak annyit kérek: hadd locsoljalak meg téged!” „E szép ajtón bekopognék, ha nem bánják, locsolkoddék.” Írjunk locsolóverseket!

Kedves locsolkodó Költők!

Húsvét közeledtével elérkezett az idő, hogy megmutassatok ötletgazdagságokat és humorotokat! A Nemzeti Művelődési Intézet pályázatot hirdet locsolóversek írására, hogy színesebbé tegyük a húsvéti locsolkodás hagyományát.

A pályázatra bárki nevezhet az alábbi kategóriákban:

- Gyerekeknek szóló locsolóversek: rövid, könnyen megjegyezhető és játékos nyelvezetet használó versek.
- Népi hagyományokra épülő locsolóversek: amelyek a locsolás szokásához kapcsolódnak.
- Modern locsolóversek: friss megközelítéssel íródott versek, amelyek aktuális témákat, stílusokat alkalmaznak.
- Vicces locsolóversek: humorral átszótt versek, amelyek szórakoztatják a megcélzott személyt.

- *Szerelmes locsolóversek*: romantikus hangvételű versek, ezek a locsolás mellett érzelmeket is kifejeznek.
- *Rövid locsolóversek*: kifejezetten tömör, gyorsan megjegyezhető és elszavalható, pár soros alkotások.
- *Hosszú locsolóversek*: részletesebb, több strófából álló, összetettebb szerkezetű versek.

Kérjük, hogy a versek egyedi és saját készítésűek legyenek, amelyek nem érhetők el interneten és más forrásban sem.

A locsolóversek a palyazatok.nmi.hu/locsolovers-palyazat oldalra tölthetők fel **2025. 02. 20-án 10 órától 2025. 03. 20-án éjfélig**. Az oldalra való feltöltéshez nincs szükség regisztrációra. Egy pályázó maximum három önálló alkotást tölthet fel a felületre.

A legjobb verseket közönségszavazásra bocsátjuk 2025. március 28. és április 3. között a palyazatok.nmi.hu/locsolovers-palyazat oldalon.

A nyerteseket 2025. április 07-én értesítjük.

A legtöbb szavazatot elérő tíz pályázó húsvéti ajándékcsomagban részesül és a versét megjelentetjük a Nemzeti Művelődési Intézet kommunikációs csatornáin.

Feltöltési határidő: 2025. március 20. éjfélig

További információ:

Mihalcsik Márta szakmai főmunkatársunktól vehető igénybe: mihalcsik.marta@nmi.hu

Ne tétovázzatok, ragadjatok tollat, és írjátok meg a legszébb locsolóverset! Mutassátok meg, hogy a hagyományok mellett a kreativitás is fontos!

Forrás:

<https://nmi.hu/hirek/kezdolapi/locsolovers-alkotoi-palyazat>

Receptek újragondolva

A Dr. Kotász Könyvkiadó Receptek újragondolva címmel szépirodalmi és gasztronómiai pályázatot hirdet!

Olyan nyomtatásban és online felületen még nem publikált szépirodalmi műveket várunk (műfaji megkötés nélkül), melyek ételrecepteket tartalmaznak. Ez akár lehet egy ismert recept „irodalmiasítása”, de önálló irodalmi

mű is, mely magában rejt egy receptet. Fontos kritérium, hogy az alkotásban leírtak alapján az adott ételt el lehet készíteni, vagyis az írásmű ténylegesen receptként is használható legyen.

Egy szerző több alkotást (akár komplett „szakácskönyvet” is) beküldhet, novellák esetében viszont kérjük a 15 ezer karakteres terjedelmi korlát betartását.

Mesterséges intelligencia által írt művek kizárásra kerülnek a versenyből.

Elvárásként nem fogalmazzuk meg, de örömmel vesszük, ha a műben szereplő ételről (elkészült, tálalt állapotról) fényképfelvételt csatolnak a pályázathoz. Ez esetben kérjük, hogy a csatolt kép kellően nagy felbontású legyen (pl.: 1000 px X 668 px-es, fájl méret: 1 MB)

A pályázaton bárki indulhat, regisztrációs díjat nem kell fizetni.

A beérkező pályázatokat zsűri bírálja el, a kiválasztott alkotások megjelentetésére javaslatot tesz, a legsikerültebbeket díjazza.

A zsűri tagjai:

– Tóth Csilla Ilona fényképész

– Zsubori Ervin, az Arnolfini Kantin főszerkesztője

– Kállay Kotász Zoltán, a Dr. Kotász Könyvkiadó vezetője

A zsűri fenntartja magának a jogot, hogy külső szakértőket (séfek, szakácsok, gasztrobloggerek) is bevonjon az elbírálásba, illetve a pályaművekben leírt ételek elkészítésére, kóstolására sort kerítsen.

A kiemelkedő, díjazott alkotások könyvben jelennek meg, várhatóan 2026 második negyedévében.

A pályázók pályázatuk beküldésével kifejezetten hozzájárulnak művük (műveik) egyszeri, nyomtatott formában történő közléséhez.

A kiíró fenntartja magának a jogot, hogy (a beérkező művek színvonalától függően) további díjakat osszon ki, illetve a díjazás módján változtasson.

Beküldési határidő: 2025. november 15.

A pályázatokat kizárólag elektronikus úton, az alábbi címre várjuk:

szakacskonyvpalyazat@gmail.com

Kérjük, hogy a pályamunkát word-dokumentumként küldjék, úgy, hogy a fájlnevében a mű címe mellett a szerző neve is szerepeljen, (pl.: Gombócos Fáni – Túrógombóc másképp.docx), az e-mail tárgyaként pedig szerepeljen: Receptek újragondolva

A pályázat eredményhirdetése 2025. december 11-én várható.

Köszönjük mindenkinek, aki alkotómunkájával megtisztelt minket!

Forrás: <https://drkotasz.com/palyazat/>

A.K. András

Zoknimanó

A család reggele most kissé nehezebben indult, mert az éjjel leesett harminc centi hó. Apuka és a nagypapa már hajnalban havat lapátolt, hogy mindenki el tudjon indulni. A nagymama még nem ért haza az éjszakai műszakból, a nagypapa már nyugdíjas, így ráér segíteni, ahol tud.

– Krisztike! Te még nem öltöztél fel?! Elkészünk az óvodából!

– Anya! Onnét nem lehet elkészni.

– Kislányom, ne feleselj! Öltözködj! Nekem az öcsit kell készítenem.

Akkor lépett be a nagypapa, kint leverve lábáról a havat. Láta a káoszt, és azt is, lánya kétségbeesetten kapkodva próbál elkészülni, amire semmi esély sincs.

– Majd én elviszem Krisztikét ma. Menjél csak lányom!

– Megtennéd apu?

– Persze, fiam! Indulj csak nyugodtan, megoldom.

– Nagy kérés lenne, hogy az öcsit is elvidd a bölcsibe? Késésben vagyok, de nagyon.

– Persze, hogy elviszem. Menjetelek csak, fiam!

Béla egyedül maradt unokáival, az ötéves Krisztikével és a hároméves Zolikával. Nyugodt tempóban öltöztette őket, nem kapkodva, nem rohanva. Másodszor is eltűnt Zolika jobb lábáról a zoknij, mintha csak a föld nyelte volna el. Krisztike kacagott, mikor a papi nem találva az elveszett jobb oldali zoknit sehol sem a harmadik párat hozta ki a szobájukból. Mikor végre ezt is sikeresen lecserélte, sehogyan sem tudta felhúzni Zolika jobb csizmáját. Mindkét gyermek gyöngyöző kacajjal fogadta a nagypapi írgum-burgumját.

– Várj papi, segítek!

Krisztike rutinosan nyúlt bele Zolika csizmájába, ahonnan is hamarost előkerült az ez idáig elveszítettnek hitt két fél jobbos zokni.

– Nahát! Ezek bizonyosan a Zoknimanók voltak! – A gyermekek kacagtak.

– Ugyan, papi már! Az öcsi piszkálta le a lábáról és esett bele a csizmájába.

– Biztos vagy benne? Nem a Zoknimanó volt?

– Igen, biztos.

– Azért szerintem csak meg kéne keresnünk a Zoknimanót. Anya is haragszik rá és a nagy is.

– Na jó, keressük meg! – húzta meg pici vállacskaít Krisztike beleegyezően. – Úgysem akarok oviba menni.

– Nem akarsz?! Miért?

– Mert ott mindenki olyan undi! Senki sem szeret és nem jó ott.

– Értem. Akkor segíthetsz nekem a mai napon.

– Tényleg?

– Bizony. De figyelmeztetek, itthon nagyon sok dolgunk lesz! Az oviban sokkal jobb dolgod lenne! Biztosan akarsz?

– Például megkeresni a Zoknimanót?!

– Azt is, meg ellátni az állatokat és rendbe tenni mindent, mire anya hazaér a munkából. Ebédet főzni, mosogatni, takarítani, meg ilyenek.

– Na jó, nagypapi, segítek neked, de csak ma, mert nekem sok dolgom van az oviban!

– Na jó, akkor öltözz gyorsan, mert elkésik az öcsi a bölcsiből.

Krisztike pillanatokon belül elkészült, majd az öcsikéjét kézen fogva vezette kifelé. Hamar a bölcsődéhez értek, és a papa hagyta neki, hogy ő intézkedjen, ő öltöztesse át kisöccsét, cserélje le a bentire a téli egyberuháját. Nem volt nehéz dolga, hiszen édesanyukájától minden nap látta, mit kell csinálni, mit és hová kell tenni. Az öcsi meg neki szót fogad, akárcsak anyának. Amikor a papa megállt az óvoda előtt az autóval, akkor sértődötten rakta keresztbe a karjait. Átverve érezte magát, és bedurcáskodva eldöntötte magában, azért se lesz jó kislány, és nem fog szót fogadni. Láta ezt nagypapa is, ámde nem szólt semmit sem. Úgy tett, mint aki észre sem vette, mennyire megbántódott Krisztike. Krisztike majdnem sírva fakadt dühében.

– Na, kincsem, megérkeztünk az ovihoz. Kiszállás!

Krisztike nem látta értelmét, hogy ellenkezzen. Már itt vannak, nincs mit tenni. Egyetlen szót sem szólva nagypapájához, tüntetőleg elindult befelé. Még a kezét sem fogta meg. Mi több, összefonta karjait, hogy a papinak esélye se legyen megfogni a csöppnyi praclikat. De a papi meg sem próbálta. Arcoskáján grimaszolva, fintorogva akarta kimutatni, ő most nagyon dühös. Nagyon csalódott, nagyon mérges és nagyon, de nagyon átverve érzi magát. Vali néni mosolyogva fogadta őket. Látva, hogy a kislány nagyon dühös, kérdőn nézet a nagypapjára.

– Szia, Valikám! Az a helyzet, ma nem tud oviba jönni kisunokám, mert nagyon sok a dolog odahaza és mert segítenie kell.

– Értem – mosolyodott az el. – Nagyon sajnálom, mert ma palacsinta lesz ebédre.

Krisztike nem értette hirtelen. Akkor a papi mégse verte át? Lehet valamit félreértet? Már szégyellte magát a viselkedése miatt. Ok nélkül büntette nagypapját, pedig az nem is csinálta azt, amire ő gondolt. Ámde, ha nem megy ma oviba, akkor miért is vannak itt? Akkor miért is jöttek be? Palacsinta... Lehet még is jó lenne maradni.

– Tudod, kicsim, szólnunk kellett Vali néninek, hogy ma meg kell keresnünk a Zoknimanót. Tudnia kell róla, miért nem tudsz ma oviba menni.

– Nekem is gyakran van problémám a Zoknimanóval – mosolyodott el Vali néni. – Főleg reggelente, a férjem mindig dühös, mikor nem találja a zoknijait ott, ahová lerakta.

Krisztike dühe elpárolgott, mintha sohasem létezett volna. Lendületesen kezdte magyarázni.

– Neem, nekünk nincsen Zoknimanónk! Az az öcsi volt, lerúgta a lábáról. Viszont mosnom kell, takarítanom és főznöm is. El kell pakolnom a széthagyott játékokat, az állatokat is el kell látnom, és pfúúú, rengeteg dolgom van. A papira is vigyáznom kell, és nem is tudom, hol a vége! Nem is tudom hol kezdjem! – tette kis homlokára a kezét nagyot sóhajtvá, mint amikor anyukája egy nehéz nap után este hazaérve leroskad a székre, látva otthonuk, akkora a rendetlenség.

Vali néni nem bírta megállni nevetés nélkül. Összecsapta két kezét és úgy mondta neki.

– Krisztike! Hogy te milyen egy szorgalmas kislány vagy! Jobb is, ha ma vigyázol a nagypapira. Sebaj, lesz majd máskor is palacsinta. Azért én a helyedben figyelnék a Zoknimanóra is!

– Hát tényleg létezik?

– Azt nem tudom, mert soha senki sem látta. Viszont a zoknik fél párja rendszeresen eltűnik, és nem csak nálatok vagy nálunk. Bizony-bizony máshol is.

Krisztike hazafelé képzelete világában járt, míg az autó üvegén keresztül suhant el mellette a világ, a havas táj. Világosodott már és a nap első téliessen jeges sugarain megszűbb is el lehetett látni. Igen, ilyenkor télen a nappalok jóval rövidebbek. Kis kobakjában lassan egy kép kezdett kialakulni a Zoknimanóról, egy nagyon gonosz zoknitolvaj képe.

– Nagypapi! Miért mondta Vali néni, hogy nem biztos benne, létezik a Zoknimanó? Azért, mert sohasem látta?

– Nem, kisunokám, nem azért. Azért, mert nem akart ítéletet mondani felette, mert sohasem látta mikor zoknit lop.

Krisztike elszégyellte magát. Eszébe jutott az, mikor megálltak az ovi előtt. Ő elítélte nagypapját, hazugnak nevezte, igaz magában. Arra gondolt, becsapta őt, és azonnal büntette. Meg sem kérdezte, hogy miért jöttek az ovihoz. Könnyesebb gördült le kis arcocskáján. Akaratlanul is kibökte, ami kis szívecskejét nyomja.

– Papi, ne haragudj rám! Nem akartalak hazugnak nevezni.

– Tudom, kisunokám, tudom.

Ezt megint nem értette Kriszti, hiszen nem mondta ki, amit gondolt. Nem mondta, hogy a nagypapi hazudott neki, hogy becsapta őt. Csak gondolta.

– Tudod kicsikém, az ember hajlamos ítélni azok alapján, amit tapasztal maga körül. És akkor általában hibáznak.

– Papi. Te láttad, amit gondoltam? Hiszen nem mondtam ki!

– De igen, az arcodra volt írva, és a szemeidbe vésted haragod. Az ítéletet, amit szavak nélkül ugyan, de kimondtál.

Krisztike megint elszégyellte magát. Nem is gondolta volna, arcáról és szemeiből ilyen könnyedén lehet olvasni.

– Többé nem teszem, papi.

– Kicsikém! Nem követtél el hibát azzal, hogy kételkedtél. Azt nagyon is helyesen tetted! Nem szabad mindent elfogadni, úgy ahogyan azt mások állítják. Nem szabad feltétel nélkül megbízni senkiben sem, fiam, csak saját magadban.

– Ezt most nem értem, nagypapi.

– Nem az a baj, ha nem hiszel valakinek, aki neked mond vagy ígér bármit is. Nem, ez nagyon is jó dolog! A baj akkor van, ha azonnal ítéletet mondasz anélkül, hogy a tényeknek utánanéztél volna. Az sem mindegy, ki mondja neked azt a dolgot.

– Értem. Ha te vagy anya mondja, akkor az jó. Ha más akkor az rossz.

– Nem egészen így értettem, fiam. Anya és a család neked jót akar, de tévedhetünk is. Ezért érdemes átgondolni amit kérnek tőled, amit tenni készülsz, azt szabad-e? Jó dolog-e? Amit egy idegen mond neked, azt mindig át kell gondolni! Mert egyáltalán nem biztos, az a te érdekedet szolgálja, vagy esetleg nem kerülsz bajba miatta.

– Vali néni idegen?

– Nem, fiam, ő a kettő között van.

Amikor hazaértek, Krisztikével együtt mentek az állatokat ellátni. Közben beszélgettek. Krisztike éppen azt ecsetelte, miért nem szeret óvodába járni. Miért rossz neki ott. Akkor nagypapa elkezdett mesélni neki valami teljesen másról.

– Jonnyt, a Yorkshire terriert még Pécsen vettük a nagymamival. Ahonnét elhoztuk, a saját pisijében és kakájában volt az ágya. Neki ez jutott a sorstól. Oda született, mégis boldog és elégedett volt.

– Pfuj! De hát miért? Hogyan lehet valaki boldog és elégetett így?

– Úgy, kicsikém, hogy soha mást nem ismert. Nem is tudott róla, létezik jobb élet is annál, mint amit rá kimért a sors.

– És Smoky? Ő egy nagyon buta kutya. Üres a feje.

– Nem, nem buta és egyáltalán nem üres a feje. Csupán tele van szeretettel, ami kiszorítja onnét az ésszt. Anyira szeret mindent és mindenkit, hogy gyakran nem tudja időben átgondolni tetteinek következményeit. Annak mekkora kutya is ő, és hogy a hatalmas testében lapuló óriási szeretettel ami tombol benne, esetleg mást is fellökhet.

– Tényleg hatalmas kutya. Hogyan lehet benne ennyi szeretetet?

– Huskynak hívják a fajtát. Őt anyukáddal megmentettük egy olyan helyről, ahol senki sem akar lenni egy percig se! Hónapokig volt oda bezárva egyedül. Éhezett és maga alá csinált, mert nem engedték ki még vécczni sem. Ő sohasem fogja elfelejteni honnét jött, és most hol van. Ezért hálás mindenért amit kap, és ezerszeresen akarja visszaadni. Érted már?

– Smokyt én is szeretem, de Néró mindig olyan hangos.

– Ő sem kellett senkinek sem, nyolc hónaposan került hozzánk egy Border collie tenyésztőtől. Mert van egy kis testi hibája, ezért az emberek elkerülték. Félték tőle és eltaszították maguktól.

– Mert nem volt tökéletes?

– Igen. Azért, mert nem volt tökéletes. Ezért hangos, mert fél, nem lesz rá szükség többé. Csalódott az emberekben és retteg az elutasítástól, az egyedüllétől. Ezért hangos, mert félt téged és a család minden tagját. Az életét adná azért, hogy megvédjen téged, vagy bármelyikünket.

– Papi! Mayácska miért türelmes és kedves? Miért nem fél? Miért nem hangos? Ő nem Husky?

– De igen, az. Csupán ő nálunk nőtt fel. Születése óta jártunk hozzá, ismerkedett velünk és már hat hetesen közöttünk élt. Ő az egyetlen kislány a csapatban.

– Azért ilyen kedves és aranyos, mert kislány?

– Nem, nem azért. Hanem mert egész életében ezt tapasztalta köztünk. Neki ez teljesen természetes, hogy így kell viselkedni. Ő nem tudja, mi az éhezni, szomjazni, unatkozni. Neki nincsenek rossz emlékei. Sohasem tapasztalhatta meg az emberi gonoszsgát, mert mi a családja megvédjük.

Közben a gazdaságban elkészültek a munkák és kiengették a ludakat és a csirkéket is az udvarra. A ludak hangos gágogással széttárt szárnyakkal fenyegetőzve fújtak feléjük, taposva a friss havat. Míg a csirkék ráugrálva lábukra, meg megcsipegetve a nadrágszárat kutattak ott is finom falatok után.

– Papi! A ludak félnek tőlünk?

– Nem kicsikém. Nem félnek. Ilyen a természetük, védik egymást, a családjukat és a területüket. Ez így van rendjén.

– Nekik mi idegenek vagyunk?

– Igen. Nekik mi idegenek vagyunk. Mi nem tartozunk a lúdcsaládba. Csak azt védik meg, ami az övéké.

– Ezért kellett Marcit levágni?

– Nem, nem ezért. Marci volt a ludak vezére. Tavasszal, mindig jön egy kihívó, aki vezér akar lenni. Marci veszített és nem volt többé vezér. Azért kellett levágni, mert Marci feladta az életét. Feladta a küzdelmet és nem akart tovább élni. Nem evett és nem ivott.

– Miért tett így Marci?

– Mert hozzászokott a jóhoz. Ahhoz, hogy ő a vezér, és amikor ezt elveszítette, nem volt képes alkalmazkodni az új helyzethez. Megverték nagyon és Marci feladta. A szégyene ölte meg, nem a gazdája, aki levágta. Az csupán megkegyelmezett neki, és megrövidítette a szenvedését.

– Mindig ez történik, ha valaki vereséget szenved?

– Nem, Krisztikém. Ott van például Lali, az a hatalmas Gúnár. Látod őt? – mutatott felé nagyapja.

– Igen, látom.

– Nos, ő kétszer volt vezér az elmúlt tíz évben. Kétszer verték meg és kétszer veszítette el a pozícióját. Látod, milyen büszkén tartja a fejét?

– Őt nem öli meg a szégyen?

– Nem. Erősebbé tette minden vereség. Nem adja fel. Igazi harcos. Nem számít, mennyire verik meg, az sem, ki látta vagy ki nem. Az sem érdekli, ki mit gondol róla, büszkén viseli minden harcának a nyomát, és könnyen meglehet, következő tavasszal ismét vezér lesz.

– Értem. Akkor Marci nem akart harcolni. Félt a szégyenétől és attól, mások mit gondolnak róla. Azért halt meg, mert feladta a küzdelmet, mert nem állt ki saját magáért.

Akkor Krisztike elgondolkozott. Az óvodában volt három fiú és egy lány, akik miatt nem akart többé odamenni. Akik miatt ma sem akart óvodába menni. Most, hogy nézte Lali kék szemeit, megértette. Senki sem fog helyette semmilyen harcot megvívni. Büszke volt rá, hogy megismerhette Lali, a lúd történetét, hogy ez a hegekkel teli öreg harcos madár az ő udvarukban él. Hálás volt Smoky határtalan szeretetéért, amit abból a kútból merített, amelybe szenvedései vetették ezt a szerencsétlen

állatot. Néró hangosságáért, amivel családjáért küzd, és ha kell, életét adná bármelyikünkért. Igen, nem fogja megengedni, hogy öcsijét valaha is bárki bántsa. Nem! Öcsit csak ő verheti meg. Hálás volt Jonny-nak, annak az öreg Yorkshire terriernek, hogy általa megvilágosodhatott. Mekkora szerencséje van Krisztinek, hogy biztonságba, jó körülmények közé, szerető családba született. Akárcsak Maya, a Husky kislány, aki hercegnőként él köztük.

– Papi!

– Igen, kincsem?

– Mondj valamit a csirkékről is, kérlek!

– A csirkék csak vannak. Eléjük szórod az ételmaradékot, a kukoricát és ők felcsipegetik. Megeszik a szemetet is, nem gondolkodnak sokat, bár nem buták. Nem szeretnek, csak az érdekeiket nézik és nem hűségeselek. Ma én szórom a magot, holnap te. Nekik mindegy. Arra fordulnak, amerről a kaja jön. Mindegy neki, ki vagy és honnét jöttél. Pedig tudják jól, ha a gazdasszony jön a késsel, akkor egyikük feje a porba hull és ebéd lesz belőle. Nekik mindegy, őket nem érdekli ez, míg van rá esély, hogy a másik lesz a préda. A kakas! A kakas az más tészta. A kakas nekimegy a sólyomnak is, hogy az övéit védje. Pedig tudja jól, semmi esélye.

– Akkor miért teszi, ha tudja, nincs esélye?

– Mert az övéit akarta az elragadni és mert a sólyomnak csak addig van bátorsága, míg neki nem ugrik valaki, és jól meg nem tépi – boksolt bele nagyapa a levegőbe. – Mert van bátorsága odavágni, ha kell, mert igazi harcos. A sólyom meg buta és gyáva. Rögtön elrepül, mert fogalma sincs, mennyivel erősebb a kakasnál.

– Papi. Ha itt kint és odabent is végeztünk a dolgunkal... – kissé itt elgondolkodott – keressük meg azt a Zoknimanót!

Mire felmentek, addigra az éjszakás műszakból hazaérkezett nagymama már aludt. Fogalma sem volt róla, kis unokája nincs az oviban.

Krisztike halkan egy széket húzott a mosogatóhoz, és segített nagyapjának elmosogatni. Bár volt mosogatógép, és éppen abba akarta bepakolni a poharakat az öreg, hagyta kis unokáját tevékenykedni. Majd a porszívót húzta ki, és állt neki porszívózni. Ezt is hagyta kis unokájának mert már tegnap megcsinálta, és ma amúgy sem dugta be a konnektorba, nehogy a nagymamit felébressze. Majd a lejárt mosást tették a szárítógépbe, onnan meg összehajtogatták a száraz és már kimosott ruhákat, miután kiválogatták melyik kié. Amíg a papa kipucolta a kályhákat és újra tüzet rakott, Krisztike minden széthagyott játékot a helyére pakolt. Azt is, amit az öcsije dobált szét. Találtak zoknit is, és a kislány az öklöcskéjével fenyegette meg a Zoknimanót. Amikor mindennel végeztek, nagyapja intett neki.

– Kapj magadra egy sapkát, sálát és kabátot, cipő nem kell. Majd én viszlek. Mutatok valamit.

– Megtaláltad a Zoknimanót?

– Nem tudom, majd te eldöntöd.

A kert azon részére mentek a fészker felé, ahová a kutya tilos volt menni. Nagyapja a karjában vitte őt, mentek a fészker hátuljához, ahol az idei szénát tárolták. Egészen hátra vitte őt, ahol valamiféle mocorgás és nyekergés hallatszott.

– Papi! Ez a Zoknimanó rejtekhelye?

– Szerinted? Mi lenne, ha leemelnék azt a pulóvert onnét?

– De mozog!

– Félsz?

– Igen. Nagyon!

– Akkor inkább hagyjuk.

Krisztike Lalira gondolt, a harcban edződött öreg Lúdra, és Jósikára, a kakasokra ahogyan nekiment egy tűzokádó sárkánynak is, csak hogy megmentse az övét.

– Nem! Bátornak kell lenni! Nem szabad feladni.

– És ha megtámad minket?

– Ej, papa! Csak el bírsz bánni egy Zoknimanóval!

– Szerinted elbírok?

– Amikor a nagymami mérges és kiabál, mindenki elmenekül, csak te maradsz ott. Úgyhogy igen, szerintem el bírsz bánni egy Zoknimanóval is, ha a dühös nagymamit meg tudod nevetetni.

– Akkor, kincsem, hajrá! Emeld csak fel azt a mocorgó pulóvert!

Kintről erőteljesen beszűrődött a téli napsugár ragyogó fényessége. Ahogyan Krisztike felemelte az elnyűtt pulóvert egyik sarkát, más ruhadarabokat is talált, zoknikat is. És egészen betakarva egy kupac nyekergő és nyivákoló tarkabarka kiscicát is. A szemük még nem volt nyitva, de már emelgették a fejüket.

– Takard gyorsan vissza őket, mert hamar megfagynak!

– Papi. Ott vannak a zoknik is! Ugye itt hagyjuk nekik?

– Persze, kincsem.

– Szerintem a Zoknimanó, nem is gonosz.

– Szerintem se. Látod, ezért nem szabad féltkezni. Ezért kell mindig mindennek utánanézni. Lehet, csak rossz a szeme, és olyan zoknit is elvisz, amit még használunk.

– Igen, ez biztosan így van.

– Azt ugye tudod, ha megfáznak a kiscicák, akkor meghalnak. A te felelősséged lesz mostantól, hogy senki se takarhassa ki őket. Még te sem! Csak az anyukájuk!

– Nem! Még én sem, csak az anyukájuk és a jóságos Zoknimanó, mert különben megfáznak és meghalnak.

– Így van. Na gyere, adunk a cicamaminak enni, hoztam neki konzervet. Aztán mi is eszünk. Csinálok palacsintát, ha te kikevered a tésztaját. Mit szólsz hozzá?

– Ujjé, anyuékna is!

Krisztike anyukája délután ért haza, csodálkozva nézte a konyhapulton roskadozó tálat.

– Jesszus Mária?! Apu! Mit kezdünk ennyi palacsintával?!

– Megesszük, fiam. Mind megesszük.

– Ennyit?!

– Bizony ennyit. Jobb, ha nekiállsz, mert a lányod keverte a tésztaját és kikapsz, ha nem eszel rendesen.

– Kriszti nem volt ma oviban?!

– De, volt. Szóltunk Vali néninek, ma nem megyünk, mert meg kell keresnünk a Zoknimanót.

– A mit?! Apám! Mi a frászkarikát csináltatok?

– Halkabban, mert felébresztetted a kisunokámat. Miután bepalcintáztam, beraktam a nagyanyja mellé aludni. Na! Tessék szépen nekiállni enni, kislányom, mert így sohase fog elfogyani.

– Apám, te nem vagy teljesen egész! Hagyod, hogy a kis unokád az ujjá köré csavarjon.

– Ne hidd, fiam, ne hidd! Amúgy meg holnap légy veled elnéző. Kérlek, ne szidd nagyon le!

– Miért? Mi lesz holnap? Mit mondtál neki? – nézett gyanakodva rá leánya.

– Én?! Semmit sem. A Zoknimanó volt.

Másnap reggel Krisztike volt kész először. Az öcsit is felöltöztette pillanatok alatt. Anyukája nem értette a dolgot. Tegnap még nem akart oviba sem menni. Erre tessék, ma őt sűrgeti, kapja már össze magát, mert elkésnek.

Az óvodában szinte azonnal megtalálta az a lány, aki terrorizálta őt is és a többieket is. Kint az udvaron körbeállták Krisztit. Ő, és a három fiú. Minden óvodástársa elhallgatott, és nézték, most mi lesz, de nem mozdultak. Lalit a gúnárt látta lelki szemeivel. Őt nézte a büszke harcos. Nem! Itt volt az elég! Igenis ki kell állnia magáért! Igenis harcolnia kell, nem szabad érdekelnie, ki mit gondol, és nem szabad félni a vereségtől sem! Akkor sem, ha az ezeregyedszere is megállítja! Krisztike lehajolva egy marék havat vett a kezébe és támadója arcába nyomta, majd hatalmasat lökött rajta. Az a hóba hemperedett. A három fiú rátámadt, és akkor olyan dolog történt, ami elkápráztatta. A másik csoportból Jóska rontott rájuk és lendületével mindhárom fiút a földre döntötte, majd elkiáltotta magát.

– Kicsi a rakás, nagyobbat kíván!

Az ez eddig báméskodók is megindultak, és hamarosan a három fiú mozdulni sem tudott. Ámde a rakás megvolt.

– Valika, nem akarsz valamit csinálni?! – szólt oda kolléganője.

– Dehogynem! Először is végignézem, míg azt a kis terrorizáló boszorkányt és a három testőret alaposan megfürdetik a többiek. Aztán, de csakis aztán behívom uzsonnázni a gyerekeket. Attól majd lehiggadnak. Szépen intézzék csak el egymás közt. Kerüljön mindenki a helyére. Oda, ahová való

Aznap emelt fővel és büszkén vállalta édesanyukája dorgálását Krisztike, és a kék monoklija, amire még büszkébb volt. Meg is mutatta Lalinak, a gúnárnak. Jó érzéssel aludt el aznap este. Jósikával álmodott, aki kiállt érte, aki nem engedte veszni az övét, akkor sem, ha semmi esélye sem volt. Lángoló kardal állt talpig páncélban a hegy ormán, és várta a hétfejű sárkányt, hogy megküzdjön vele, megküzdjön érte, Krisztina Királylányért.

Az alatt álló mind pórnép! Mind az, aki végignézte a harcot és nem tett semmit sem. Csak mikor ő és Jóska megtörték az ellent, akkor mozdultak. Nem érdemeltek ti semmit sem ételmaradékon és magokon kívül, mert csak csirkék vagytok. Arra mentek, amerre a szél fú.

Nagypapa és nagymama együtt üldögélnek a kandalló melegénél.

– Azt ugye tudod, hogy a lányod mostanában nem fog veled szóba állni?

– Azt már akkor is tudtam, mikor még el se vittem Krisztikét az oviba.

– Akkor jó, akkor jó. Mit kezdünk ennyi palacsintával?

– Megesszük, anyukám, megesszük.

– Nekem már a fülelem is az jön ki!

– Nekem is. Felejtsd kint az asztalon, a többi Smoky elintézi.

– Jó ötlet. Majd ráfogjuk a Zoknimanóra.

n13

Stílusgyakorlatok

Az alapfelállítás: Két férfi sétál az utcán, szembejön velük két nő. Az egyik férfi beszédbe elegyedik az egyik nővel. Ennyi.

Kedvenc íróim stílusában próbálok a szituációból rövid történeteket írni, némi áthallással és idézetekkel tarkítva a szerzők nagy sikerű műveiből.

Írásom célja szintisztán a magam és mások szórakoztatása.

A történetekben a stílus miatt néha csúnya és obszcén szavak hangzanak el, ezért elolvasását semmilyen korosztály számára nem ajánlom.

Ernest Hemingway

Az utca legalább húsz láb széles és két mérföld hosszú volt. Egy sötét sikátor mellett haladt északnak, végig a város keleti szélén. Két oldalán szürke házak magasodtak. A téli este gyorsan sűrűsödött: fújt a szél, és nagy pelyhekben kezdett hullani a hó.

Két férfi haladt a járdán, egy alacsonyabb és egy magasabb. Mindketten fekete felöltőt és fekete fedorakalapot viseltek. Lehetett látni, akinek volt szeme hozzá, hogy gengszterek.

Az éjszakai lokál előtt két nő álldogált, erősen kisimulva, majd elindultak feléjük. A magasabb férfi a társára nézett, majd bosszúsán összeráncolta a szemöldökét.

- Látod, Tom?
- Látom hát! – mondta amaz.
- Vadászöszön.
- Az.

Hallgattak egy sort, miközben az est közékük ólalkodott. Csikorgató hideg volt.

A nők már egész közel értek. Az egyik szőke volt, a másik barna. A szőke hosszú szárú szipkából cigarettázott. A barna lány a magasabb férfira nézett, és elmosolyodott.

A férfi üdvözlésképpen megemelte a kalapját.

A mulatóból egy közismert sláger dallamai szóltak. „Baby, ha szeretnél elhajóznánk Tahitira.”

Nem történt más. Némán mentek el egymás mellett, miközben teljesen beesteledett, és feljöttek a hideg csillagok.

Tom kíváncsian nézett a társára.

– De hát miért nem?!

– Semmi! Férfidolog – mondta az egykedvűen. – Gyere, inkább igyunk meg valami erőset!

Márai Sándor

A macskakövekkel kirakott utcácska emlékeimben még úgy él, mint rózsafüzéres gyermekkorom idején, mikor vattacukorszagú vasárnapokon együtt szaladtunk a templomból hazafelé, méla harangszó mellett a szomszéd hen-

tes kilencéves Ágikájával, akinek a szőke copfjai úgy lebegtek a langyos nyári szélben, akár az arany kalászkok a végtelen búzamezőn.

Az utca még most is itt áll, szinte ugyanolyan, de valami mégis megváltozott. Már nem az, ami régen volt, most valami bús, borús őszi halálszagot áraszt, és rothadó, lilás, hússzínű árnyékokat vet.

Két, az életbe belefáradt férfi kopott kabátban sétál a Weimarer Strasse irányába. Szemben velük két jól öltözött úri hölgy.

A férfiak szertartásosan köszönnek, majd az egyik hirtelen privát beszélgetésbe bocsátkozik a barna hajúval. A nő kacéran hátra veti a fejét, és nevet, majd kihívóan a férfira néz: franciásan elegáns, ódivatúan kéjes.

A jelenet olyan banális, egyben cinkos és cinikus egyszerre, ám nekem mégis valami olcsó Shakespeare előadás benyomását kelti, amit talán Londonban, vagy Stratford-upon-Avonban láttam.

Nevetek. Az élet hiúságai. A boldogsághoz olyan kevés dolog kell. Az élet csodálatos színjáték, de előbb vagy utóbb úgyis mind meghalunk.

Charles Bukowski

Már hetek óta nem jutottam ki a lóversenypályára, és ettől kissé feszült voltam, alig tíz dolcsi zörgött már csak a zsebemben.

Ráadásul ez a perverz kis szemét, aki esztétának vallotta magát is itt sétált mellettem és közben Istenről, Wittgensteinről, meg a pinákról traktált. Tök feleslegesen rabolta az időmet, mert szegény egyikhez se értett igazán, de azért csak nyomta a sódert, miközben elszívta az összes cigimmet és megitta majdnem az egész üveg piámat is.

A két kis ringyó pont előttünk farolt ki a csehóból. Az egyiknek sportos kis melle volt, a másiknak meg nem volt fenéke. Egyből begerjedtem. A kis mellút ott helyben megerősakoltam volna, de úgy, hogy a szar is kijöjjön belőle.

– Kurvák, van piátok? – ordítottam rájuk kedvesen.

– Ezt dugd fel magadnak, te vén részeg kéjenc! – mutat be a középső ujját az, amelyiknek nem volt fenéke.

Mindketten nevettek.

Irtó dühös lettem, nekem ne szóljon be egy ilyen kis segg nélküli picsa. Rávettem magam, de a délelőtt folyamán megivott temérdek whiskyszódától némileg belaszulva elvitettem az ugrást, és fejjel egy fém lámpaszlopnak csattantam.

Mire nagy sokára magamhoz tértem már mindenki lelépett, még a kis szar esztéta is, aki úgy nyomta nekem a sódert, és ráadásul a maradék vörösboromat is elvitte. Szemetek.

Valahogy sikerült talpra állnom, és kihalászni egy gyűrt cigit a bal felső zsebemből aztán nehézkesen rágyújtottam.

Mélyen leszívtam a kékes füstöt, és emlékszem, aznap, azt hiszem igazán, és világrengetően boldog voltam.

Joseph Heller

A nyári éjszakában az Örök Város, akár egy lusta kurva terült el körülöttük.

Róma ilyenkor tele volt stricikkel, lotyókkal, zsebmetszőkkel és részeg amerikai katonákkal, akik a még náluk is részegebb nőjeiket terelgették, hangos hahotázás és obszcén megjegyzések kíséretében.

Yossarian barátjával, Éhenkórász Joe-val sétált a Colosseum felé vezető úton. Pár nap eltávra jöttek a postagéppel. Nem akartak semmit, csak valahol alaposan berúgni, majd felszedni pár nőt és rendesen megdurrantani őket.

Mondjuk Éhenkórász Joe sosem tudta eldönteni, hogy lefényképezze vagy megdugja őket. Ezért mindig lázas sietséggel csattogtatta a fényképezőgépét, amiből sosem lehetett a filmet előhívni, és közben teli torokból kiabálta: Itt a nagy fotográfus a Life újságtól, óriási címlapfotó! Sovány, szőrös teste csak úgy rezgett a visszafojtott indulattól, örült szeme vérben forgott.

B-25-ös bombázók húztak el felettük hangos jajgatással és Yossarian ahogy felnézett, ijedten összerendezte. A kötélekben az egyik gép erősen füstölt, de tartotta a magasságot, és ahogy látta megvolt mindenki. Megint fel fogják emelni a bevetések számát – gondolta elkínzottnan.

Milo megmenthetné, de Milo most épp Egyiptomban van, hogy a gyapottermést felvásárolja. Ráadásul Milo sosem segít senkin. Milo üzletember. Ó az, aki öt centért veszi a szicíliai tojás darabját, háromért adja el a kántinnak, és 2,5 cent haszna van minden egyes eladott tojásan.

Milo is örült, mint mindenki más, kivéve Yossariant és Natelyt. Nately nem örült, de örülten szerelmes abba a prostiba, aki mindig olyan undok vele. Szóval egykutyá.

Két nő jött szembe az úton, és Yossarian gyanakvoan vizslatta őket, nem akarják-e esetleg megölni. Egy ideje már mindenki az életére tört.

Az egyikben Yossarian felismerte Nately kurváját. A nő álmos volt, és unott, ahogy mindig.

– Buona sera – köszönt Yossarian.

– Troia di tua madre! – sziszegte a nő

– Tu sei pazzo?!

Éhenkórász Joe már nyúlt volna a fényképezőjéért, de Yossarian lefogta a kezét.

– Tűnjünk el innen! – súgta barátjának.

– De miért? Épp most akartam lefényképezni őket. Micsoda bőrök!

– Mert ez csapda.

– Csapda?

– Igen! A 22-es csapdája – válaszolt Yossarian keserűen.

– Mindig az. Az a tetves, istenverte 22-es!

Örkény István

Arról, hogy mi a ciki. (egyperces)

Tegnap délelőtt egy kedves barátommal éppen a Nagykörúton sétáltunk, az idő szép volt, a levegő enyhe,

a Nap fényesen sütött, amikor váratlanul elénk toppant Z. neje és barátnője, akiről tudni érdemes, hogy Pest egyik legszebb nőjének tartják. Z. egyébként kollégánk, és jóban vagyunk. Remek férfi, munkatárs és barát.

A hölgyek kedvesen mosolyogtak, és én elpirulva bal kezemmel megemeltem az új kalapomat, majd nyájas szavakkal üdvözöltem őket.

Ennyi történt csak, ám később a klubban, barátom rosszalló tekintettel, szűkszavúan csak ennyit mondott.

– Ejnye, Frici! Hát nem szégyelled magad? A te korodban?!

Chuck Palahniuk

Amit Tyler Durden tud, azt én is tudom. Szórakozottan sétálunk egymás mellett az úton.

Éppen a klubból jövünk. Az egyik fogam kilazult, és a térdem is csúnyán lehorzsolódott. Most biztos kíváncsi vagy milyen klubról beszélek, de a klub első szabálya kimondja: senkinek egy szót se a klubról!

Tényleg jó kis bunyó volt. Semmi sem oldódott meg, semmi se lett jobb, de már semmi nem számít, és Tyler azt mondja, a Mona Lisa és szétesik egyszer.

Hallom a hangját ahogy éjszakánként a fülembé súgja: „Nem a munkád vagy, és nem is a bankbetéted. Nem a kocsid vagy, és nem a tárcád tartalma. Nem egy menő ruha vagy. Egy bohóckodó ganajkupac vagy.”

Két fiatal csaj áll a vegyesbolt előtt, olyan alterfélék, tépett séróval. Rágóznak. A fekete bejön, pont az esetem. Tyler tudja, és rám villantja legszexisebb mosolyát.

– Na mi lesz? Felszeded a csajt, vagy én szedjem fel?

Tudom, hogy megteszi. Gátlástalan. Látom, ahogy smúzolni kezd a csajokkal. Apu irigy és picike nemi szerve vagyok.

Próbálok nem tudatosítani a dolgot. Lazán álldogálok mellettük, miközben a kilazult fogamat piszkálok a nyelvemmel, és próbálok kedvesen mosolyogni.

Tegnap Tyler elkérte a tárcámat, majd kidobta a buszablakon. Azt mondta csak akkor tudok mindent megtenni, ha már semmim sincs. Nos, van benne valami. Igen. Érzem, ahogy közeledik a mélypont.

Valahol megszólal egy sziréna, és összekeveredik a csajok vad röhögésével.

Egy rendőrautó vágódik be a sarkon és tart egyenesen felénk. „Idővel mindenki túlélési esélye a nullára csökken” – gondolom.

Ideje elhúzni. Tyler és a csajok már le is léptek, de nekem nem sikerül.

Nagydarab zsernyákok ugrálnak ki a járműből, majd ahelyett, hogy erővel a falhoz kennének kedvesen körbevesznek, mosolyognak.

Arcuk véraláfutásos, az egyiknek fel van kötve a keze. Vidámak, viccelődnek. Az egyik kedélyesen még hátba is vereget.

– Csodáljuk magát mister Durden – mondja a felkötött kezű –, és csak szerettük volna közölni önnel, hogy minden a legnagyobb rendben halad! A nagy terv ma este megvalósul, és ezt csakis egyedül önnek köszönhetjük!

Mortelhun

A szülői ház (100 szavas novella)

Azzal, hogy elmenekült a szülői házból, még nem oldott meg semmit, tudta, hogy ezzel csak a tragédiát odázza. Az öccse otthon maradt, s ami rá várt, az csak a szenvedés és a halál lehetett. Egy éve volt vissza a felnőtté válásig, addig Bécsben bujkált és örömlányként kereste kenyerét, hogy aztán felnőttként visszatérjen, s pénzzel telve testvé-

rét kivásárolja végre anyja és apja kínzó karmaiból. Elkésett. S miután öccse sírjára virágot helyezett, a lelke mellett a házuk is lángra lobbant. Felszabadult. Egy forró éjszakáért és némi aranyért cserébe a csendőrfőnök félre-nézett, míg szülei szenes holttestén átlépve, végre egy szebb jövő felé indulhatott.

R. Harbinger

Dupla szexi ügynök

Eszméletlenülre fojtogattam az őrt a Porsche motorházte-tején, majd leengedtem a földre, amikor már a nyála is kifolyt. Elvettem zakójának zsebéből a kendőt, azután letöröltem vele a foltot, és visszadobtam az ájult férfirra.

A lifthez sétáltam, és kinyitottam az őr kártyájával. Lágy zene és kellemes virágillat fogadott odabent. A tükrös felületű ajtó bezárult, azt követően a felvonó elindult fel-felé. Fülelem mögé simítottam az elszabadult mézszínű hajtincsemet, és feszesre igazítottam smaragdszínű estélyimet.

A felvonó megállt, és kitárult a japán kertek mintájára berendezett szintre. Kiléptem a nevetés, zene és beszélge-tés kakofóniájába, azután megkerestem tekintetemmel a pultnál álló señorita Romerót. A testem nem volt kispá-lyás, de ez a nő rám vert egy kört. Egyrészes estélyi ruhá-ját mintha ráöntötték volna. Ahol domborodnia kellett, ott domborodott rendesen, a többi helyen feszült, mint a fel-ajzott húr. Sehol sem látszott apró hurka, plusz súly vagy esetleg a bugyi körvonala, mert azt valószínűleg nem is viselt. Szinte hallottam a ruha sikítását: „Ezért létezem, bébi!”.

– A célpont a pultnál beszélget valami nagymenővel – kezdte Marco a fülesemben. – Van már ötleted, hogyan kerülsz a közelébe?

– Elcsábítom – közöltem egyszerűen, miközben levet-tem egy pohár pezsgőt az egyik pincér tálcájáról. Hallottam, ahogy Marco nagyot nyel izgalomban.

– Ezt tanították neked abban a puccos lányiskolában? – kérdezte pajkosan.

Náluk inkább észrevétlenül lopakodni tanultam meg, amikor a bentlakásos fiúiskola szemrevaló növendékeivel akartam találkozni, de ezt nem akartam Marco görbe orrára kötni.

Felültem a señorita Romero melletti bárszékre. Időzítése nem is lehetett volna jobb, mert éppen akkor távozott a nagymenőnek titulált, Elvis-hajú pasi. Szerintem

tiltani kellene, hogy valaki úgy öltözzön, ahogy ez a hapsi tette.

Romero felsóhajtott, és visszafordult a pult felé.

– Nehéz, igaz? – kezdtem abban a biztos tudatban, hogy eljött az én időm.

– Micsoda? – pillantott rám ő, és felhúzta kecses ívű szemöldökét. Tette ezt olyan unott arccal, mint aki valami szappanopera huszonharmadik ismétlését nézi.

– A gyönyörű nők élete. Ha valaki úgy néz ki, mint mi...

Végigmért, amitől megborzongtam. Mélybarna tekinte-te felkúszott harisnyás lábamon, majd kis időre megállapodott az ikreken, Taslin és Hapsin. Még fruska koromban neveztem el így őket, mert ha egy Hapsi hozzájuk ért, hatalmas Taslit kapott.

– Fárasztóak a férfiak, igaz? – hajolt közelebb, és meg-ráncolta tökéletesre korrigált nóziját. Egyértelmű, hogy bejöttem neki!

Na jó, azért sokat segített señorita Romero többször átnyalazott aktája, amely szerint érdekelték a férfiak, de egy zátonyra futott kapcsolat után a nőkhöz kezdett von-zódni. És hát az is nagy segítség, hogy rohadt jól nézek ki!

– Nekem is volt már szerencsém pár taplóhoz – fűztem tovább a beszélgetést. – Talán ezért is ábrándultam ki a férfiakból. Sosem tudják, mi zajlik a lelkemben, és néha úgy érzem, nem is fogok olyat találni, aki csak sejténé.

Señorita Romero sejtelmesen elmosolyodott; a sebzett madárka szám bevált, jeee!

– És mi zajlik az ön lelkében? – búgta halkan.

– Még a pszichológusom is csak találgatni tud. Magának persze biztos nincs szüksége dilidokira, hiszen elég magá-
ra nézni!

– Rám?

– Igen! Csinos, fiatal, sikeres üzletasszony. A RichR ter-mékei világhírűek és az estélyei – Körbemutattam – feno-menálisak! Biztosan minden ujóra jut egy pasi!

Őszintén elmosolyodott, majd kezét ráztunk.

– A nevem Enrichetta Romero, de a barátainknak csak Rich. És önben kit tisztelhetek?

– Stella Riva – hazudtam. – A barátainknak Stella.

Rich felnevetett, majd folytattuk a beszélgetést. Előbb pasikról, majd üzletről. Adott pár tippet az állítólag általam tervezett női táskák sikeres üzleti stratégiájához, valójában azonban a rajz tehetségem kimerült a napocsánál és az elnagyolt embereknél.

Idővel bizalmasabb témák felé eveztünk, és megnyitotta nekem érzelmi rejtekét. Beszámolt utolsó kapcsolatáról egy kubai pincérnővel, amelyet a hiúsága legyezésével és a térdére helyezett kezemmel nyugtáztam. Együttérzően mosolyogtam rá, miközben ő a kezemet fürkészte. Tudtam, hogy bekapta a csalit!

– Tudod, Stella – cirógatott a hangja, amikor közelebb hajolt –, van hátul egy csendes kis szoba, ahol kellemesebb körülmények között folytathatnánk ezt a beszélgetést.

Naná, hogy értettem, mire akar kilyukadni. Az a bizonyos szoba az ő dolgozószobája volt, ahová amúgy is nagyon be akartam jutni.

– Hú! – sóhajtottam, és meglegyeztem magam kicsit, mint akit elönt a forróság, miközben ő hátrébb hajolt, és a válaszomra várt. – Nos, ez igazán... hízelgő. Mondjuk húsz perc múlva? Kell egy kis idő, hogy felfrissítsem magam.

– Nyugodtan – mondta, és leszállt a székről. – Van egy kis elintéznivalóm, de húsz perc múlva megkereslek. Ne késs el, mert akkor azt nagyon-nagyon meg kell büntetnem!

Felemelte az államot, és mélyen a szemembe nézett. Be kell vallanom, azokat az érzéki ajkakat én is szívesen megcsókoltam volna, de első a feladat.

Függőben hagyta a szituációt, és elsétált. Tudta, mitől döglök a légy, de én meg tudtam, mitől döglenek a jelszavazott számítógépes rendszerek.

Visszamosolyogtam az engem fürkésző pultosra, majd megkerestem a dolgozószobát, és kinyitottam a Richtől elcsent mágneskártyával. Ehhez akkor jutottam hozzá, amikor a fülemből sügött. Belestem a sötét helyiségbe, ám ekkor valami még nagyobb sötétség telepedett rám a fejembe hasító fájdalommal együtt. Szívás! Pedig még azt sem tudtam, mi vár rám később.

Már a szemhéjam megmozdításához is hatalmas erő kellett. A fejem hasogatott, mint amikor Agata nővér tartott lelkifröccsöt valami kihágásomért.

– Mi történt? – nyögtem halkán.

– Jó reggelt, édesem – súgta felém Rich epres lehelettel, és kedvesen mosolygott alig karnyújtásnyiról.

Azonnal tudtam, hogy gáz van, mert a kezem nem mozdult. Hamar felélénkültem, ahogy megéreztem a csuklóm béklyóba fogó bilincset. Közben a nehézbombázó folytatta:

– Fáj, hogy becsaptál. Bár, tudod, itt vagy te, itt vagyok én, és meg vagy bilincselve. Talán mégis kezdhethéne valamit ezzel a helyzettel. Megfogta az államot, és közelebb hajolt, hogy megcsókoljon.

– Már elnézést, de nem ezért vagyunk itt – közölte egy ismerős hang oldalról.

Marco az ajtó melletti asztalnak támaszkodott karba font kézzel, és türelmetlenül bámult bennünket. Na, ezt nevezem fordulatnak!

– Ugyan, ne nézz így rám! – hördült fel Marco. – Ő jobban fizet, mint a cég.

– Te mocskok! Széttéplek, ha kiszabadulok! – csattantam fel, és rázni kezdtem a széket. – Szóval te adtad át neki a listát?! Letépem a karodat, és agyonverlek veled!

Rich olyan meglepett képet vágott, mint akinek a nagyanyját szidtam. Pedig annál sokkal érdekesebb dolgok is eszembe jutnának, kisanyám!

– Mi van, szuka?! – folytattam az évődést, mire lekevert egyet.

– Fogd vissza magad, édesem, mert a végén sósavval mosom ki a szád.

Kicsit megnyugodtam, noha nem a fenyegetéstől rezeltem be, hanem mert felfogtam, hogy hisztivel nem megyek semmire. Most túlélésre kellett játszanom.

– Tehát, Marco – fordultam a volt társamhoz –, áruló vagy. Gratulálok! Sokat kaptál?

Marco félmosolyt küldött felém, és vállat vont.

– Valamiből meg kell élni, Stella.

– Marco már nekem dolgozik egy ideje – vette vissza a szót Rich. – Nagyon hasznosnak bizonyult. Menjünk, Marco, mert a vevő hamarosan megérkezik.

Marco biccentett, és az ajtó felé indultak. Amikor Rich kinyitotta, egy férfit pillantottam meg a túloldalon. Mit férfit, inkább hegyet, akinek a szabója egy mamutfenyő körül vehette fel a derékbőrséget!

– Hogy ne unatkozz, itt hagyom señor Lombardot.

A férfi megmozdult, és hamarosan ott tornyosult fölöttem mind a százkilencven-kétszáz centijével.

– Tudod, jobban is alakulhatott volna az esténk, de már késő bánat. Ciao!

Az ajtó bezárult, és kettesben maradtam a terminátor-hasonmással. A karja olyan vastag volt, mint a derekam. A nyakát egy bivalytól kölcsönözhetette, és a szeme hidegséget sugárzott, ami szerint csak egy eltüntetni való hulla voltam a listáján. Arra számítottam, hogy hamarosan megkérdezi, hol találja John Connort, vagy közli, hogy szüksége van a ruhámra és a motoromra. Motorom nem volt, az estélyi pedig csodásan állt volna rajta.

– Lombardo, igaz? Nem beszélhetnénk meg a dolgot? Nyitott vagyok bármire, de tényleg bármire, ha az életemről van szó.

Változatlanul meredt rám, majd megropogtatta a nyakát. Ugyan, ki csinál ilyet manapság?!

– Hé, ne vegye magára! Ha nem a nőket szereti, megértem. El tudom fogadni a visszautasítást.

Végre felfedeztem valami érzelmet rajta, amikor megvonaglott az arca, de az nem egy fülig érő mosoly volt. Akkorát kaptam, hogy felrepedt az ajkam, és csaknem hátraestem a székkal, de a céloimat elértem. Elég közel jött hozzám, hogy alaposan a lába közé rúgjak, így miközben ő mély sóhajok közepette kínlódott, megpróbálhattam kiszabadulni.

Felemelkedtem, és nagy sebességgel a falnak hátráltam, hogy széttörjem a széket. Amilyen gyorsan csak tudtam, megszabadultam a törmelékektől, mialatt Lombardo már egy vörös posztóra felizgult bikaként vágatott felém.

Elugrottam előle, majd oldalba térdeltem, és bevitettem egy nyelő horgot az állára. Herkules meg sem ingott, helyette gyomron vágott. Azt hiszem, megdöntöttem a hátrafelé repülés világrekordját, amikor a szoba másik végében landoltam. Nem olyan nagy cucc, ha egy ekkora állat elhajít egy ötven kilós csajt, de fordított helyzetben már klasszis lenne.

Méretéhez képest Lombardo sebesen mozgott, és ezt mi sem bizonyította jobban, mint hogy alig kortyoltam nagyot a levegőből, máris ott állt előttem. Felrántott a nyakamnál fogva, azután ismét a gyomromra ment, akár valami hasmenéses vírus.

– Grrr! – nyögtem felé, mire közelebb húzott, és lazított a szorításán.

– Hogy mondd?

– Van... valami... a szemében! – nyögtem, és belemélyesztettem az ujjamat a szemüregébe.

Azonnal elengedett, miközben fékevesztetten üvöltött. Tudtam, hogy eljött az ünneplés ideje, ezért felkaptam az asztalon álló pezsgőtartót, és több jól irányzott ütést vittem be vele az ellenfelem fejére. Elképesztően jól bírta, mert nyolc után már feladtam a számolást, és csak suhintottam, suhintottam, míg össze nem rogyott.

Ellöktem a behorpadt vödört, majd hátrafésültem a hajamat. Mélyet sóhajtottam, és lenyugodtam kissé.

– Rohadék! – dörrentem rá az eszméletlen alakra, azután oldalba rúgtam. – Oké, oké! Befejeztem!

Helikopter távoli zúgása ütötte meg a fületem, és egycsapásra minden kitisztult. Elvettem Lombardo kártyáját és a pisztolyát, egy Walther PPK-t. Kis James Bond-buzi! – állapítottam meg magamban, majd kirohantam a szobából. Útközben majdnem felborítottam egy pincért, aki falfehérré vált a Lombardo által elkent sminkem látványától. Kihasnáltam az alkalmat, és felkaptam egy kést a tálcájáról.

Odarohantam a lépcsőházhoz, és csaknem feltéptem az ajtót a kártyázást követően. A huszonpár lépcsőfok elég időt adott, hogy mindent összegezzek: sejtettük, hogy señorita Romeronál van a lista, amelyet vissza kellett volna lopnunk azzal a féreg, gané, Marcoval. Ne húzd fel magad! Számítottunk rá, hogy el akarja adni, és hogy erre a partin fog sort keríteni. Reméltem, még nem késtem le róla, visszaszerezhetem a listát, és a vevőt is elkaphatom.

Felértem a tetőre nyíló ajtóhoz, kinyitottam a kártyával, majd kilestem. Egy vörös helikopter parkolt a leszállófények glóriájában, és még a rotorja is járt. Rich Marco mellett állt, és kezét fogott egy cseppet sem jóképű kínai férfival, akinek mintha holdfejű bárdal faragták volna rá a fizimiskájára a keleti arcvonásokat.

Megfogtam a fülbevalómat, és megnyomtam a beépített jeladót. Furcsálltam, hogy Marco nem vette el. Talán megfélemedezett róla a kavarodásban. Csak az számított, hogy az erősítés pár másodpercen belül megrohamozza az épületet, és addig fel kell tartanom ezeket a lókötőket. Egy hatásos elterelésre volt szükségem, és mi lehetne hatásosabb egy ilyen kritikus üzlet közben, mint egy fegyveres szexbomba belépője?

Egyszerűen kiléptem a fedezékemből, és elindultam felemelt pisztollyal. Amikor Rich és Marco rám pillantottak, szinte éreztem megszaporodó pulzusukat.

– Hiányoztam, édesem? – Megálltam Rich előtt, és kedvesen mosolyogtam rá, miközben elfújtam az arcomból kibomlott hajtincseim egyikét.

Rich orrcimpája kitágult a dühtől, és már a pillantásával ízekre szedett volna. Nem rettent meg, hogy a pisztoly csöve alig harminc centiről ásított rá. Tekintetünk összekapcsolódott, de néha Marcot és a vevőt is megjutalmaztam egy-egy szúrós pillantással.

Fogalmam sincs, hogy rejtette el, és ha agyonütnek, akkor sem tudom megmondani, de a kínai előrántott egy tao szablyát a zakója alól. Olyan gyors mozdulattal tette, hogy csak villanásnak láttam. A Walther PPK-ra célzott, és kettévágta a csövét a borotvaéles szablyával.

Rich és én a megcsonkított fegyverre meredtünk, miközben Marco előrántotta a saját pisztolyát, és egészen megdöbbentő módon nem engem vett célba, hanem a kínai halántékának szegezte.

– A legjobb lesz, öregem, ha lenyugszol, és leteszed a szablyát a földre olyan könnyedén, mint ahogy a lótuszvirág csókolja meg a tó vizét!

Még mindig a szablyás mutatvány hatása alatt álltam, ezért nem foglalkoztam Marco ékesszólásával. Szerencsére kicsi kisz kínai letenni fegyver, és így fellélegezhettem egy pillanatra, mielőtt ismét beütött a mennykő.

Felkelepett egy automata fegyver a helikopter mellett, és végigszántotta a tetőt, két csoportra bontva kis kvartettünket. Marco és a kínai egymásnak estek, míg Rich rám vetette magát. Távolabb gurultunk, majd térdrepattantunk, egymás felé fordulva, és mindketten kést szegeztünk a másik torkának. Én egy elegáns étkészlet darabját nyomtam Rich selymes bőrének, míg ő egy díszes jambiyát tartott az állam alá. Hol rejtegette eddig ezt a harminc centis bicskát?!

– Tedd le, és akkor nem vágom el a torkod! – kezdte Rich Marco lövései közepette.

– Csábító ajánlat – A jambiyára sandítottam, majd Rich gyönyörű szemébe néztem –, de passzolom.

Hátravettem magam, mire ő utánam kapott. Pengéje nem ért el, és miután elterültem a földön, a fegyvert tartó kezéhez vágtam a kést. Sosem ment jól a késdobálás, így nem mutattam be semmi cirkuszi mutatványt, csak kiütöttem kezéből a jambiyát. Meglepetten pillantott utána, azután ismét rám vetődött, hogy nekem essen a tíz műkörmével.

Karmolt, ütött, ahol ért, mire bevitettem egy bordára irányzott rúgást a térdemmel. Kipréseltem belőle a levegőt, és míg kinlódott, az arab törért ugrottam. Felkaptam, mielőtt Rich feltápászkodott volna. Harisnyát nem kímélve odacsúsztam hozzá, és úgy a torkának feszítettem a pengét, hogy még a vére is kiserkent.

A tetőre nyíló ajtó kivágódott, és kommandósok nyomultak át rajta. Felettünk másik három helikopter jelent meg, amelyekről kötelek hulltak alá, és további egységek ereszkedtek le. Hamarosan ellepték a tetőt, és lefegyvereztek mindenkit.

– Tedd meg, mert én nem megyek börtönbe! – csattant fel Rich.

Felkeltem mellőle, miközben egy kommandós megbilincselte őt.

– Pedig hidd el, egy magadfajta szépségnek nagyon sok hódolója lesz odabent! – zártam a társalgást, ahogy a férfi elvezette Richet.

– Szép munka volt – lépett mellém Marco.

Örültem, hogy még senki sem verte bilincsbe, mert magamnak akartam a megtiszteltetést.

– Mocskos áruló! – Feemeltem a jambiyát, erre ő hátra-szökkent.

– Nyugi, Stella! Veletek vagyok! Én riasztottam a kommandósokat, amint megérkezett a helikopter. Nagyon sajnálom, hogy elterelésnek használtalak, de muszáj volt a vevő közelébe kerülnöm, és távol tartanom Lombardot.

– Szóval odavetted nekik?! Azt hittem, társak vagyunk!

– Az agyam zakatolt, és kidobta az egyenlet megoldását, miszerint én is ezt tettem volna fordított helyzetben. A parancs úgy szólt, hogy szerezzük meg a listát bármi áron. Ettől persze nem éreztem jobban magam.

Sóhajtottam, és leengedtem a pengét.

– Ezt elkérem, ha nem baj. – Marco elvette az arab tör, és óvatosan a vállamra tette a kezét. – Minden oké, jók vagyunk?

Feemeltem a fejem, és elmosolyodtam. Ő is mosolygott, szóval valószínűleg nem azt kapta, amire számított.

Sokkal keményebben ékeltem térdem a lába közé, mint ahogy Lombardo esetében tettem. Ott csak az életösztön hajtott, most azonban az a féktelen, perverz öröm, amikor láthattam a földön vonagló Marcot.

– Persze, jók vagyunk – jegyeztem meg, majd elsétáltam.

Visszamentem a bárba, ahol zavartalanul folyt az estély, és felültem a bárszékre csapzottan, szakadt harisnyában. A pultos most is kedvesen mosolygott rám, amikor kiszolgált, és én igyekeztem figyelmen kívül hagyni a gyorsan liluló számat előtű fájdalmat, ahogy viszonztam a gesztust.

Felhuppant mellém az Elvis-frizkós hapsi, és próbált udvarolni nekem. Lehelete alapján már a tizedik martininél járhatott, amelyet rázva kérhetett, mielőtt összekeverte magában. Nem tudom, hol érzékelt zöld jelzést részemről, amikor azt mondtam, „húzz el, seggfej”, de vette a bátorságot, hogy letaperolja Taslit. Erre kedvesen elmosolyodtam, ő még jobban nevetett, majd a hapsi kapott akkora taslit könyökkel, amely székestől vitte hátra.

A pultosra néztem, aki lebiggyesztett szájjal, elégedetten bólogatott tisztelete jeleként. Szemében játékos fény csillant, amiből tudtam, hogy még most is tetszik neki a látvány. Szélesen elmosolyodtam, hátha ennek a randinak a végén senki sem akarja elválni a torkomat.

Tumicz Krisztina

Az Erzsébet hídi fuvar

A híd közepétől kezdtem számolni a merevítőtartókat. A kapuzatig már csak három volt hátra, amikor a sávomba az országút túldaláról simán átjött egy férfi. Dudáltam, és fel-le kapcsoltam a reflektort.

A férfi megállt, felém fordult. Erre folyamatosan nyomtam a dudát, de a pasas az istennek sem mozdult. Úgy állt ott, mint a sakktáblán felejtett paraszt. Mekkora tulok, gondoltam, amikor a fékre tapostam. Centikkel az orra előtt állt meg a Merci, amitől idegesen markoltam a kormányt. A férfi mereven nézett rám, széttárta a két karját, mintha madárijesztő lenne, azután arccal előre rázuhant a motorháztetőre, és az egyik öklével ütemesen verte.

Átkozódtam, amiért hajnali egy tájban az Erzsébet hidat választottam, hogy átjussak a pesti oldalra. Gyerünk, kiszállni, biztattam magam, most már nem hátrálhatsz meg, különben ez vadbarom betöri a taxidat.

Kiszálltam és mellé léptem.

– Jól vagy?

A pasi ruházata márkás volt, de mocskos. Haja zsíros. Piaszog áradt belőle, és mintha napok óta nem borotválkozott volna. Ekkor hirtelen eszembe jutott, hogy mekkora agyalágyult vagyok: még, hogy jól van? Ki tudja, milyen faszágából éppen most veri szét a munkaeszközömet.

– Mi baja van a kocsimmal?

– Semmi.

– Akkor magának mi baja van?

– Volt már tele a töke mindennel?

Csend lett. Nem csépelte tovább a motorháztetőt, hanem kimért lassúsággal felém fordította a fejét, hogyha akartam volna megszámlálhattam volna mennyi ősz borostája van. De nem érdekelt az ősz szőrszálak.

– Nem is lehetett. Maga nő.

– Jó, hogy észrevette. Ember, mi ütött magába?

A férfi felegyenesedett, megfordult, és nekidőlt a két világító fényszóró között a Merci orrának.

– Tönkrementem. Volt életem, nincs életem – mondta ironikusan, azután előrelépett három lépést, megfordult, és kidülledt szemmel bámulta a Mercit. – Milyen taxi ez?

– Vidéki.

– Vidéki – ismételte.

– Az. Ide szólt a fuvarom.

– Maga nő, és taxisofőr.

– Ilyet még nem látott? – csattantam fel.

Azután pipásan szembefordultam vele, és most én dőltem a Merci orrának, oda, ahol az imént még ő állt. A fényszóró fényében jobban szemügyre vettem, és megálapítottam, hogy eltekintve a borostától, meg hogy alaposan elázott, nem egy suttyó, hanem egy karakteres arcú férfi állt előttem, vállán egy dög nehéz étellel, ami valahogy vonzóvá tette. A fejemből az ideg, akár a füst, kezdett elszállni.

Talán emlékeztetett a saját életem tekervényeire. Talán nem. Magam sem értettem, de érdekelni kezdett a pasi és

együtt keresni kezdtem a tekintetét. Persze valamennyire még mindig pipa voltam, amiért a hídon feltartott, ráadásul haragjában ütlegette a kocsimat. Jó-jó, semmi baja nem lett, és az igazat megvallva a motorháztető behorpasztásába sem pusztultam volna bele. Ettől már jobban megedzett az élet.

Ekkor a férfi két karját keresztbe a vállára helyezte, mintha magát babusgatná, valóságban viszont kíváncsi-an engem stírolt. Lehet, billegett a lábain, vagy én ficeregtem az autó orrának támaszkodva, attól tűnt olyannak, mint aki babusgatja magát. Nem tudom, de ilyen hatással állt a hídon karokkal a vállán. Elszántam magam, mármint, hogy belenézek a szemébe, nem kerülgetem, mint kezdő sofőr a tanpályán a bójákat. És összeakadt a tekintetünk, amitől elakadt a lélegzetem. Úgy nézett belém, mint egy autószerelő az aknán álló tragacsba. Sőt! Közelebb is jött. Mintha láthatatlan szál húzná közelebb és közelebb. Ettől megijedtem, de ha megöltek volna sem tudom, miért.

- Utazási irodám volt. Csőbe húztak. Tiéd a taxi?
- Igen – dadogtam. – Te hoztad létre az utazási irodát?
- Igen.
- Az jó. Akkor nincs miért összeomlanod.

A válasz meglepte. Elgondolkodott. És én tanúja lehettem a pasinak az önkontroll vesztéstől a józanodásig tartó változásáig. Annyira meresztettem rá a szemem, hogy már szúrt. Most először éreztem, hogy a gyomrom tájékán megkörnyékez egy szorító érzés. Azt hiszem szerelemnek mondják. Na jó, ez hazugság, nem először éreztem, de ettől még valami ilyen érzésre emlékeztem.

– Folytasd! – mondta, és megint lépett egyet felém, hogy jól megfigyelhessem az arckifejezését. A szemét stírolt! Méregetett, mintha csak látná minden sikeremet, fájdalmamat, hogy azokat összemérje a sajátjával. Ez feszélyezett. Idegesen levegőért kapkodtam. Nem akartam, hogy eluralkodjon rajtam a pánik. Minél előbb ki kellett vágnom magam a helyzetből. Csakhogy az ég világon semmi értelmes nem jutott az eszembe.

– Hazavigyelek? – kérdeztem remegő hangon.

A férfi megfogta a csuklóm, és a tenyerem az arcához húzta. Ujjaimmal végigsimítottam a több napos borostáját.

– Remegsz – mondta.

– Hazavigyelek? – ismételtem, és elrántottam a kezem az arcától, a Merci orrán oldalra csúsztam, megkerülve gyorsan beültem, és bekapcsoltam az övet. Úgy nézhettem ki, ameddig ő is beült mellém, mint akit egy szörny halálra rémisztett. Bezzeg ő cseppet sem izgult. Láthatatlanul felszívódott minden gondja az itallal együtt, még a hangja sem remegett meg, amikor kimondta a címet.

Idegesen beütöttem a GPS-be. Oldalra sandítottam. Rám mosolygott. Két körforgalom és kereszteződés után a háza előtt megálltunk. Meg akartam mondani, hogy vonzó. Őrület! Mégis azon kaptam magam, hogy keresem a szavakat, amikkel elmondhatom, hogy többé nem akarom látni. Vagyis akarom, csak félek. De mielőtt megszólaltam volna megcsókolt.

– Semmi baj. Néha a dolgokat rosszul csináljuk – mondta, majd kiszállt a Merciből.

Xenothep 117 km

20241230

Súlyos köd kavargott az úton, és hiába szólt a zene, egyre álmosabb lettem. A tempomatot 110 km/h-ra állítottam be, ha utolértem valakit, megelőztem, aztán hagytam, hogy visszalassuljon az autó. Már besötétedett, az amúgy sem túl izgalmas autópályán éjjel meg különösen nincs sok látnivaló. Felhangosítottam a zenét, dallamos synthwave dübörgött a kocsimban, reméltem, hogy kicsit felvillanyoz. Lehúztam az egyik hátsó ablakot is, betört a mínusz két fokos levegő, ami némileg felfrissített.

Elég kevés autót láttam, így karácsony másnapján alig volt forgalom. Mióta elhagytam az M0-ást, még csak egy kósza sószerű autó se tartotta fel a forgalmat. A GPS szerint még 117 kilométer volt hátra, jelenlegi tempómmal nagyjából kétórás út, én pedig elég komolyan küzdöttem az álomossággal. Még mindig köhögtem, épp csak kikecmeregtem valami nyavalyából, a hátam is fájt, és már vágytam volna elnyúlni a fotelemben egy könyvvel, meg egy forró teával.

Ittam pár korty vizet, felpofoztam magam, megdörzsöltem az arcomat, nyújtózkodtam, ami pár percig segített, aztán ismét éreztem, hogy agyam eltompul. A jobb kerekek a leálló sáv csíkjára futottak, a szaggatott hangjelzés jelezte, hogy elhagytam a sávomat. Belenéztem a tükrökbe, messze mögöttem láthattam pár reflektort, viszonylag magányosan suhantam az éjszakában. A köd szétszórta a fényt, így amikor a szembe oldalon jött egy-egy kamion, már messziről látszott. A sok különféle izzó színes mintákat vetített a korlátok és bokrok közt, aztán ahogy elhaladtunk egymás mellett, újra sötét lett, csak saját fényzőróim fényét láttam ismét.

Különös, már sokszor megtettem ezt a távot, Szeged-Tatabánya oda-vissza, és mindig eltérőnek tűnik az idő. Valahol azt olvastam, hogy a visszaút mindig rövidebbnek tűnik, ám ezt most egyáltalán nem éreztem. A GPS-re néztem, aztán összehúztam szemöldökömet.

Még mindig azt jelezte, hogy 117 kilométer van hátra.

Este 07:46, M5-ös autópálya, hátralévő idő 1 óra 57 perc a célig. Próbáltam rájönni, mikor néztem rá utoljára, aztán vállat vontam. Fáradtabb lehetek, mint gondoltam.

Megfordult a fejemben, hogy a következő benzinkútnál félreállok, és pihenek egy kicsit. Talán alszok is húsz percet, az nem árthat. Talán ihatnék egy kávé is. Bár magamat ismerve most az nem segítene.

Ahogy néztem a szélvédőn túli kavargást, feltűnt, hogy nem látok magam előtt vörös helyzetjelzőket. A tükörbe nézve a reflektorok is eltűntek, elmosolyodtam. Enyém az egész pálya, közel és távol senki nincs. Ugyanakkor feltűnt, hogy egy ideje a szembe oldalon sem látok fényeket, és ez elgondolkoztatott. Olyat már tapasztaltam, hogy hosszú percekig szinte egyedül voltam több kilométeren keresztül, de hogy szembe se jöjjön senki épp, annak elég kicsi az esélye, főleg az M5-ösön.

A köd néhol annyira kavargott, hogy szinte füstnek tűnt, különféle fantomalakokat láttatva, ez egy ideig elszórakoztatott, aztán az jutott eszembe, hogy ha netán valami állat felkavarodna véletlenül, esélyem se lenne megpillantani. Erről eszembe jutott az a teherautó, ami minden világítás nélkül ment előttem a múltkori út alkalmával, és már csak akkor vettem észre, amikor utolértem. Szerencsére a belső sáv éppen üres volt, így el tudtam kerülni, hogy belerohanjak, és meglehetősen útszéli módon káromkodva előztem meg az idiótát. Az is éjjel történt, és utána sokáig azon gondolkodtam, hogy világítás nélkül a kivilágítatlan autópályán az a sofőr mit láthatott, és hogyan volt egyáltalán mersze így felhajtani. Ha ez most történne, már későn látnám meg, a köd felpuhítja a vonalakat.

A GPS-re pillantottam, aztán felszisszentem. Még mindig 117 kilométert írt, és kezdett derengeni, hogy talán lefagyott szoftver. Megérintettem telefonom kijelzőjét, mire a kép váltott a teljes útvonal képére, zavartan néztem. Pár másodperc után visszaugrott az előző nézetre, közben megint hallottam a jobb első kerék dübörgését, bosszúsán igazítottam az irányon. Előre figyelj marha, épp vezetsz!

A műszerfali órára nézve viszont komoly kételyeim támadtak, mivel az még mindig 07:46-ot jelzett. A telefonom lefagyhat, de az autó kijelzője is...?

Értetlenül néztem a szélvédőn túli sötétséget, amelybe háromszöget hasítottak fényszóróim, és kezdtem különösen érezni magam. Mi történik itt? Próbáltam visszaemlékezni, mikor láttam utoljára autót előttem, vagy mögöttem, de az időérzésem összezavarodott. Reménykedve fürkésztem a horizontot, hogy megtöri a derengés, ami egy közeledő járművet jelez a másik oldalon, ám az sötét maradt.

Rendben, maradjunk racionálisak. Talán komoly baleset történhetett valahol, és teljes pályás útlezárás van.

– Ja, meg mögöttem is éppen. Persze. Hihető.

Hangom még rekedtes volt, a betegség kikészítette a hangszálaimat, és rosszul is esett most hallani, hiszen nem hallotta senki. Oké, nem vagyunk elveszve, elvégre 2024 van, temérdek csúcstechnika segít a tájékozódásban és a kommunikációban. Felhívom a páromat, és megkérdezem tőle, mennyi az idő.

Megérintettem a telefon kijelzőjét, előhívtam a főmenüt, kikerestem a telefonkönyvet, aztán a feleségem nevére nyomtam. A zene elhallgatott, ahogy a Bluetooth érzékel-

te a kimenő jelet, vártam a kicsengés hangját, ám semmi nem történt. A kijelzőn a kimenő hívás jele látszott, aztán visszaváltott a telefonkönyvre.

Pazar.

Újra rányomtam a hívásra, ekkor a telefon képernyője elsötétült, és a továbbiakban nem reagált semmire. Nem lehet lemerülve, hiszen rá van csatlakoztatva a töltőre. Az meg működik, látom a kék derengést a csatlakozónál. Próbáltam visszakapcsolni a telefont, majd feladtam. Oké, nem árt figyelni, GPS nélkül elég hamar lemegyek a térképről.

Újra az útra figyeltem, és amint kinéztem a szélvédőn, elakadt a lélegzetem egy pillanatra. Úgy tűnt, mintha sokkal sötétebb lenne, mint eddig, már csak annyit láttam a világból, amennyit a fényszórók bevilágítottak, azt is zavarosan, mert a kavargó köd szétszórta a fényt. Először nem értettem, mi zavar igazán, míg rá nem jöttem, hogy a kocs mindkét oldalán szaggatott vonalak suhantak el.

Hol a fenében lehetek?

Jobbra indexeltem, bár senki nem jött mögöttem, és sávot váltottam. Ismét szaggatott vonalak közt suhantam, kezdtem teljesen összezavarodni. Az M5-ös két sáv, még ha épp egy lekanyarodó felé tartok, akkor is változnia kellene a jelzéseknek. Visszatértem a sávomba, aztán még egyel balra. Most a belsőben kellene lennem, ehhez képest azt láttam, hogy van mellettem még egy sáv. Hirtelen ötlettől vezérelve enyhén balra kormányoztam, hiszen biztos lehettem benne, hogy van egy abszolút belső sáv. Ám amikor már a hetediket váltottam, és még mindig nem láttam se bokrokat, se falat, se korlátot, akkor úgy éreztem, megszédülök.

Ilyen nincs.

Találomra szalamoztam ide-oda a sávok közt, ám úgy tűnt, mindkét irányban újabbak vannak. Mintha valaki felfestett volna egy csomó párhuzamos szaggatott vonalat egy repülőtéren. Frusztrált a dolog, borzalmasan zavart, hogy nem látok semmi fixet. Az jutott eszembe, hogy félre kellene állni, aztán rájöttem, hogy ez nem jó ötlet. Akárhol is vagyok, itt nincs leállósáv. Ha utolér valaki, miközben én állok a pálya közepén, az mindkettőnk végét jelenti. Úgy rémlik, azt olvastam, hogy az átlag túlélési idő az út szélén húsz perc. De az úttesten ez jóval kevesebb.

Felkattintottam a távolsági fényszórót, mire a ködfal kivilágosodott, és még kevesebbet láttam az útból. Ez agyrém. Kétségbeesetten próbáltam rájönni, mit is tehetnék, és hogy ne bénítson le a bizonytalanság, meg az ismeretlenről való félelem, elkezdtem jobbra húzódni, folyamatosan váltva a sávokat. Tíznel is többet hagytam el, amikor megértettem, hogy nincs széle az útnak.

Már az autó kijelzője sem világított, valamikor pedig a zene is elhallgatott, amikor a motor leállt. Még mindig gurultam, láttam a felezővonalakat amint jönnek felém a sötétben, aztán a fényszórók halványodni kezdtek, végül elsötétült a szélvédőn túl minden.

Rémülten szorítottam a kormányt, noha tudtam, hogy semminek nem fogok nekiütközni, hiszen nincsenek autók, nincsen szalagkorlát, se fal, se semmi, csak a végtelen pálya, végtelen sávval, és most már örökké 117 kilométerre leszek a céltól.

Greaux

A médium átka

Már fél tíz is elmúlt a kandalló feletti ingaóra szerint és a doktor éppen lefekvéshez készülődött, amikor a vén ketyegő egyszer csak kongott egyet, majd a lengés megállt. Nem tudta minek vélni a meghibásodást, ezért úgy döntött, hogy másnap elviteti az órásmesterhez, hogy javítsa meg.

Már ágyba bújt, végül majdnem elszenderedett, de aztán odakint csengettek. Nem várt látogatót ily' késői órában, és ez némileg felbosszantotta.

Nem sokkal később a házvezetőnő halkan bekopogott az ajtaján, és bejelentette a médium, Madame Web inasát.

– Vezesse a szalonba, kérem! – szólta, majd magára kapta a köntösét. Sejtette, hogy mi történt, hisz, a madame-nak előrehaladott rákja volt.

Mikor belépett a helyiségbe, egy apró, kendős asszony állt előtte kisírt szemmel. Az orcáját kicsípte a hideg. A doktor úgy vélte az arcvonását illetően, hogy román lehet, vagy talán magyar.

– Doktor úr, a madame elhunyt – jelentette be a jövevény aggodalmas tekintettel.

Mint a nő orvosának, tudta, hogy kötelessége megjelenie, ezért útjára bocsájtotta az inast, meghagyva, hogy azonnal indul. A kerületben több betege is volt, így mikor egy páciense elhalálozott, kötelessége volt megjelennie.

– Öltözzön melegen, doktor úr! – mondta neki a házvezetőnő, mert látta, hogy szedelőzködik. – Kint ugyanis nagy szél tombol.

A doktor maga is jól hallotta a szél hangját, ugyanis az ablaktáblák szinte rezegtek a légáramlatoktól. A felesége két évvel ezelőtt hunyt el agydaganatban, és onnantól a házvezetőnő gondoskodott róla.

Megfogadva a tanácsát meleg gyapjúkabátba bújt, fogta az orvosi táskáját, majd a kalapját a fejére húzva kilépett a háza ajtaján.

A lakásától alig negyedóránnyira esett a Care street, ahol a médium lakott, így gyalogszerrel indult el. Kiérve a főutcára a Temze felől erős szél fúj. Az utat szegélyező lámpák fel-fellobbantak a szélben. Az eső már elállt, és itt-ott tócsában gyűlt össze a víz. Az úton egy kocsit sem látott, de még egy emberrel sem találkozott. Hirtelen úgy érezte magát, mintha egy lidérces álomba csöppent volna. Megborzongott és a kabátját jobban összehúzta magán, miközben nagy léptekkel haladt előre.

Az utóbbi hónapban a madame igen gyengélkedett, és mikor teljes kivizsgálásnak vetette alá, tudta, hogy nincs sok hátra neki, mert a rák elterjed a testében, de a nő azt már előre, hogy meg fog halni.

A doktor érdeklődött a spiritualitás iránt, legfőképpen a felesége halálát követően, de legbelül, kételkedett a túlvilág létezésében. Gyakran kapott meghívást a médiumhoz, aki csatornaként tekintett magára, aki az élők és a szellem-

világ között közvetített. De a nő bármilyen bizonyítékot is mutatott fel, a doktor, mindvégig szkeptikus maradt. Még egy cikket is írt az újságban, amiben kifejtette, hogy semmi bizonyítékát nem találta az eseményekben a spirituális megnyilvánulásnak.

A cikk megjelenését követő napokban kora délután kettesben ültek egy vizsgálat után a médium otthonában. A nő éppen a róla szóló cikket olvasta, és az orvos megdöbbenésére egy cseppet sem neheztelt rá, mintha még egyet is értett volna vele, mert közben a fejével helyeslően bólintott, miközben a sorok között haladt. Mikor a nő félretette az újságot, így szólta a doktorhoz:

– Tudja, doktor úr, most elmondok magának egy titkot, amit tudom, hogy nem fog továbbadni senkinek. – Miközben beszélt rekedt hangjában mintha szórakozottság bujkált volna. Időközönként, nagyot szívott a bal kezében lévő cigiből, ami füstfelhőt képezett maga körül. A haja akkorra szinte már teljesen kihullott, ezért a fején egy piros kötött sapkát viselt. – Való igaz, hogy nem minden lélekkel lehet felvenni a kapcsolatot. A jók a haláluk után eltávoznak, de a rosszak, a gonosz lelkek, azok itt rekednek. Körülbelül hat hónapig. Tudom, hogy most nem hisz nekem, de lesz idő, mikor hinni fog. – És ekkor furcsamód felnevetett. – Már nem sok van hátra az életemből, jól tudom. De mondok magának valamit. Miután elmentem, visszatérek és kísérteni fogom magát. – Itt egy kis határszünetet tartott, miközben behatóan fürkészte az orvos tekintetét. Aztán így folytatta: – Hogy miért? Nos, azért, hogy bebizonyítsam az ön számára, hogy létezik túlvilág. Még egy magafajta tudós ember is hinni fog. Bár nem lesz sok öröme benne.

Az orvost némileg felzaklatták a nő szavai, amit csak üres fenyegetésnek vett, de mihelyst eltávozott, már hidegen hagyta a dolog, hisz tudós ember lévén nem hitt az efféle babonákban, viszont azóta valami oknál fogva a mai napig kerülte a médiumot.

Mikor éppen rálépett a Temze hídjára – ahol csakugyan egy árva lelket sem látott –, mintha a jobb válla fölött, érzett volna egyfajta jelenlétet.

– Itt vagyok doktor – suttogta ekkor egy hang. – Magával maradok, elviszem magammal, ahogy ígértem.

A doktor úgy vélte, csupán képzelődik. Annyira megbabonázta az a nő, hogy most mindenfélét beképzelt. A víz vadul morajlott alatta, és lehet, hogy az időjárás szeszélye játszik vele. Azt kívánta, bár látna egy élő lelket, az némileg megnyugtatóna az idegeit, de abban az órában senki nem járt arra. Mindeközben érezte, hogy az árny ott van vele, követi, nem engedi a szorításából.

Nyomasztó érzés kerítette hatalmába, és minden észszerűséget mellőzve, valami belső ösztönzésnek köszönhetően futásnak eredt. A szél szembe fúj vele, bele az

arcába, ami megnehezítette a dolgát, és a hidat szegélyező lámpások ide-oda billegtek a szélben, füttyülő hangot halatva.

Rohanás közben a fejről hirtelen lerepült a cilindere.

Egy pillanatra megállt, és a szemével ledermedve követte a kalapot, ami felemelkedett a magasba és a gravitációt meghazudtolva egyre feljebb szállt, míg egy ponton megállt a levegőben egy helyben lebegve.

– Édes teremtmő! – kiáltotta elszörnyedve, és ismét futásnak eredt.

Mire letért a hídról, úgy kimerült, hogy legszívesebben lefeküdt volna az útszéli padra, ami feltűnt előtte. Egy pillanatra le is ült, letette maga mellé a táskáját és próbálta összeszedni a gondolatait. Mi is történt az előbb? Mitől szállt fel a kalap? Nyilván egy szélörvénynek köszönhetően, semmi másnak – gondolta. Micsoda ostobaság! És a hang, amit közvetlen közelről hallott? Nem képzelődött, hisz tisztán hallotta a médium hangját!

Hirtelen felugrott.

– Nem, ez nem lehet! – mondta ki hangosan.

A szíve legmélyén hazarohant volna és egy pohár brandyt mellett nyugodt körülmények között átgondolta volna a történeteket. Végül belátta, hogy nem teheti. Mint kötelességét el kellett, hogy lássa. Ezért esküdött fel orvosnak.

Egy idő után, a hideg arra készítette, hogy tovább haladjon. Bármilyen történet, tovább kell mennie!

A kalapja nélkül szinte meztelennek érezte magát. A fákkal szegélyezett úton a szél belekapott az ágakba. A levelek szinte zúgtak körülötte. Az útszéli lámpások gyér fénye némi megenyhülést adtak a számára, de mikor jobbra-balra tekintett maga körül, minden sötét zugban rémeket látott, amiktől kirázta a hideg. Így hát csak előre nézett.

Hogy elnyomja a nyomasztó gondolatokat, imádkozni kezdett, ami őt is meglepte, hisz ateista volt, de egy idő után úgy érezte, az imától némileg megkönnyebbült.

Mire a madame lakásához ért, már teljesen átfagyott, a szíve hevesen vert. A kétszintes villa homályba burkolózott, csupán a nő szobájából derengett némi fény, aki most holtan fekszik odafent, és őt hívja. Miért gondolt erre? Megőrült talán? Rájött, hogy már nem képes tisztán látni. Fel akart menni a lépcsőn, de úgy érezte, hogy a lábai ólomból vannak és egy lépést sem képes tenni. Csak egy mozdulatot! – biztatta magát. Aztán némileg összeszedte a bátorságát és elindult az ajtóig.

Mikor becsöngetett, az inas azonnal ajtót nyitott. Bevezette a hallon át az emeletre. A házat kellemes meleg járta át, amiért hálát adott.

Mielőtt benyitott volna az ajtón, halkan kopogott.

A szobában halvány fény derengett, amit betöltött a betegség, valamint orvosság szaga. Az ágyon azonnal szemet szúrt neki egy sovány test, amely már semmiképpen sem emlékeztette arra a nőre, aki egykoron volt. Úgy lesoványodott, akár egy gyermek. Közelebb lépve látta meg a Madame arcát. Mintha harminc évet öregedett volna, amióta utoljára látta. A haja helyén csupán pár ősz tincs éktelenkedett. Az arca ráncos és megtört volt. Felkavaró látványt nyújtott.

Akaratlanul odalépett a halott mellé (mintha meg akart volna bizonyosodni arról, hogy tényleg eltávozott), az ujjá hegyével megérintette a nyakán az ütőeret. A bőre még meleg volt, ami arra utalt, hogy nemrég hunyt el.

Ekkor, egy lágy hang a szoba sarkából megszólalt. A doktor hirtelen elkapta a kezét, mintha rajtakapták volna valami illetlenségen.

– Az utóbbi napokban sokat szenvedett. Mikor elment, szinte megkönnyebbültem.

Az orvos a hang irányába kapta a fejét. Egy fiatal nő ült a sarokban egy karosszékekben. A petróleumlámpa fénye árnyékot vetett az alakjára, ami meglepő módon hasonlított a médiumra.

Megpróbálta leplezni a zaklatottságát, így hát odalépett hozzá, és részvétteljesen megfogta a kezét, amelyek meglepően hidegek voltak.

– Részvétem. A helyzet bizonyára nem érte önt váratlanul.

A lány hellyel kínálta, amit készséggel elfogadott. Leülve, kötelességből érdeklődött a halála lefolyásáról, mire ő beszámolt róla, röviden.

– A morfiumtól már félrebeszélte az utóbbi napokban. Holtakhoz, élőkhez. Az ételt kihányta, emiatt már teljesen legyengült. A fájdalom már elviselhetetlen volt a számára. Mikor ma délután bejöttem hozzá, már nem lélegzett.

A doktorurat közben nyomasztotta egy gondolat. Folyton arról fantáziált, hogy a nő egyszer csak felül, és ráhossa a frászt. Miközben a saját fantazmagóriájával viaskodott, kereste a szavakat, hogy mit is mondhatna.

– Tehetek önért bármit is, kisasszony? – mondta végül. Legbelül alig várta, hogy elmehessen.

– Nem, uram – válaszolta a nő. – Köszönöm, hogy eljött!

– A doki tisztán nem látta az arcát, de így is kivélt a hangjából némi megvetést.

– Ez csak természetes – mondta, aztán felállt és megírta a halálesetről szóló orvosi jelentést.

Miután még egyszer kifejezte részvétét és mielőtt kiléphetett volna az ajtón, a médium lánya utána szólt:

– Tudom, hogy mit írt anyámról egy cikkében. Csalónak nevezte. Ez nagy hiba volt – tette hozzá.

A doktor egy pillanatra ledermedt az ajtó előtt. Mikor megfordult, hogy kifejezze sajnálatát, a lány mögött a sötétben mintha egy alakot látott volna a sarokban. Az árny egy nő alakját vette fel. A lány észrevette, hogy a férfi mögéje néz, rémült tekintettel. Nem fordult hátra, hanem mosolyogva így szólt:

– Tudja, hogy a dühös szellemek nem mennek el, hanem itt maradnak kísérteni?

A doktornak a szavak a torkán akadtak. Hirtelen kitért az ajtót és szégyenében kimenekült a szobából, de még így is jól hallotta a háta mögött a médium lánya kárörvendő kacaját.

Mikor kiért a lakásból, úgy érezte, mintha megmenekült volna. Élőtől halottól egyaránt. Némileg fellélegzett az őt ért soktól, és a hideg levegő kitisztította a fejét.

A sarokhoz érve megszaporázta a lépteit. Hamarosan feltűnt előtte a kivilágított híd, amin úgy érezte, hogy képtelen még egyszer átmenni. Ahogy magában viaskodott, az utca végéről feltűnt egy távoli fénypont, ami egyre csak közeledett.

Hamarosan egy kocsi lámpái tűntek fel előtte, amiért hálát adott. Gyorsan intett a kocsisnak, majd felszállva megadta a címét. Mikor a hintó elindult vele, jól összehúzza magát, és miközben ide-oda ringatózott a macskaköves úton, egy pillanatra elbóbiskolt. Nem sokkal később a kocsis mély hangja ébresztette fel.

– Megérkeztünk, Mr.

Miután kifizette a fuvarát bőséges borralalót adva, besietett a lakásába. A ház csendes volt, nyilván már a személyzet lefeküdt. Miután levetkezett, bement a szobájába, ahol kellemes meleg fogadta. Az első dolga volt, hogy öntött magának egy pohár brandyt, majd leült a kandalló elé.

Hiába melegedett fel, idegessége nem csillapodott, amittől enyhén remegett a pohár a kezében. Meg kellett hagyania, hogy a médium jól ráijesztett, de már vége. A nő többé nem árthat neki.

Ahogy a tűzbe bámult átvillantak előtte az éjszaka eseményei és valahogy szürreálisnak tűnt fel előtte mindaz, amit tapasztalt. Nem hitte, hogy valóban látott volna bármi olyat is, ami megmagyarázná, hogy a médium kísérti őt. Ő a tudomány embere, és csupán az idegei játszottak vele, amik leggyakrabban a hallást és a látást érintik, és az érzékszervei tévútra csalták. Odaképzelte azt, ami nem is volt ott, de tudta, hogy bármi is történt, már odahaza biztonságban van.

Aztán a tekintete az órára vándorolt, ami egy helyben állt, és fél tízkor állt meg. Pontban akkor, mikor a médium meghalt.

– Ez tiszta örültség! – nevetett fel idegesen, miközben felállt, hogy töltsön még egy pohárral, amivel próbálta az idegeit megnyugtatni.

A második ital után elfáradt és ágyba bújt. Ahogy letette a fejét el is aludt. Álmában, egy hideg koporsóban találta magát. Nem tudta, hogy álmodik, így valóságként élte meg. Próbált nem pánikba esni és legelőször azzal próbálkozott, hogy feltolja a koporsó fedelét, de az furcsa módon nem engedett, majd nagyobb erővel próbálta feltolni, de meg se moccant.

– Valaki! Segítsenek! – A hangja furcsamód tompán visszaverődött a szűk térben.

Megpróbált hallgatózni, hátha hall valami zajt, de síri csönd vette körül. A szíve ekkor gyorsabban kezdett verni, mert rájött, hogy mélyen fekszik egy gödör mélyén betemetve. Mikor rájött, hogy nincs kiút, elkapta a pánikroham. Kétségbeesetten ordítani kezdett és kapálózott. Ahogy a tetőpontjára hágtak az idegi reakciói, kipattant a szeme. A szobája biztonságában volt, az ágyában, ahogy ez a rémálomnál lenni szokott. A szíve még mindig hevesen vert, viszont mély megkönnyebbülést érzett, hisz csak álom volt. De mégis, akadt valami nyomasztó a levegőben. Utoljára akkor érezte, mikor a hídon kelt át.

Ekkor a plafonra szegezte tekintetét és a félelem, mint a villámcsapás, olyan hirtelen járta át a testét, mert amit látott, az ezerszer rosszabb volt bármilyen rémálomnál.

A médium az ágya felett, hangtalanul, vízszintes állapotban lebegett. Tisztán látta, mintha valóság lenne. Ez képtelenség!

Úgy látta a nőt, mint holtan, az arca beesett volt és rancos. Mikor belenézett a vérekes szemeibe, azonnal lefagyott. Mozdulni sem bírt. A nő lila, kicserepesedett ajkai mindvégig vérfagyasztó mosolyra húzódtak. Megpróbált kiáltani, de hang nem jött ki a torkán, és ekkor a test némán lejjebb ereszkedett, olyannyira, hogy az arca csupán pár centire volt az övétől, majd lassan kinyújtotta a kezét és megérintette a mellkasa közepén. Az érintéstől nagy nyomást érzett, ahol hozzáért. Aztán szúró fájdalom hasított belé, amitől görcsbe rándult az egész teste.

Már tudta, hogy hiába küzd, meg fog halni, elviszi a médium magával, ahogy ígérte. Aztán, mint egy utolsó fűszálba kapaszkodva, arra gondolt, hogy csupán álmodik, és a nő hiába áll bosszút, hiszen halott. Így hagyta magát, nem küzdött tovább, mert mikor majd felébred, úgy lesz, mint ezelőtt.

Reggel, a házvezetőnő türelmesen várta, hogy a doktor felkeljen, és elkészítse a reggelijét, de látva, hogy már tíz óra is elmúlt, úgy vélte, hogy ideje felkelteni.

Lefőzött egy erős kávét, amit tálcára tett, majd elindult, hogy felkelte az orvost.

Mikor az ajtajához lépett és kopogott, választ nem kapott, így hát benyitott.

Ami szeme elé tárult, azt többé nem feledte soha. A doktor az ágyában feküdt. A szája nyitva volt, a szemei élettelenül a semmibe bámultak. A teste furcsán kitekeredett. Az arca groteszk módon eltorzult, mintha a kínok kínját járta volna át.

A tálca kiesett a kezéből, aztán mélyről, iszonyatos sikoly hagyta el a száját, ami az egész házat bejárta.

Másnap, írtak az esetről, amit úgy tüntettek fel, hogy „A médium átka”. A doktor egy napon halt meg a médiummal, akit csalónak nevezett. Sokan, csupán a véletlen művének tartották, de volt olyan is, aki jól tudta, hogy mi történt.

A médium lánya kora reggel, teázgatás közben olvasta a cikket. Amint végzett, megkönnyebbülten dőlt hátra. Az ajkán, gonosz mosoly bujkált. A jobb mutató ujján az anyja gyűrűjét viselte.

Kintről, kocsi zörgése hallatszott.

Felállt, majd kitarta az ablakot, amitől hűvös levegő árad a szobába, amin már érződött a tél lehelete.

Egy halottaskocsi állt meg a ház előtt.

Egy pillanatra lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a szél simogassa a bőrét.

Az anyja teste még az ágyában volt. Odament, és leült a halott mellé. Megfogta a kezét, majd így szólt:

– Most már eltávozhatsz, anyám!

Amint kimondta szavait, a falon lévő tükör megrepedt, és abban az órában, a doktor szobájában az ingaóra, újra járni kezdett.

Natali Sanders

Árnyak a ködben

A Bécs felé vezető autópálya felett sejtelmesen terült szét a sötétszürke köd. A látási viszonyok aligha voltak kielégítőnek mondhatók. A gomolygó ködöt csak a két oldalt elszórtan álló hatalmas szélturbinák óriás lapátjain fel-, felvillanó két vörös csík törte meg néha, ahogy komótosan araszolt. A gigantikus építmények szinte rátelepedtek a tájra, félelmet és szorongást ébresztve az arra autózókban. Akik érzékenyek voltak erre az időre, úgy érezték, hogy valaki rátérdepelt a mellkasukra, és ki akarja tépni a szívüket.

Bence és barátja, Emma letargikus hangulatban autóztak munkahelyük felé. Mindketten Bécsben dolgoztak az Admiral egyik kaszinójában, Bence pénztárosként, Emma, mint krupié. Szerették a munkájukat, de az állandó ingázás rányomta a bélyegét mindennapjaikra. A fiú rutinból, robotpilóta üzemmódban vezetett, hisz több éve nap mint nap megteszi ezt a hosszú utat. Kedvese gondolataiba merülve, álmosan pislogva bámulta a ködből ki-kibukkanó óriási lapátokat.

– Van valami megmagyarázhatatlanul hátborzongató ezekben a monstrumokban, pláne ahogy most hömpölyög körülöttük a köd. Olyan, mintha élnének... Esküszöm, figyelnek minket! – szorította meg Bence jobb karját enyhén remegve.

– Á, csak képzelődsz, nem sokat aludtunk az éjjel – élénkült meg egy pillanatra kajla mosollyal a szája szegletében barátjának kacsintva.

– Te kis kéjenc – bázsalygott Emma, majd felsikoltott. – Fékezz!

Erősen rátaposott a fékre, ami – lássuk be – egy autópályán kicsit sem veszélytelen, de már mindegy volt. Az autó csikorgó kerekekkel tűnt el a sűrű, vibráló, átláthatatlan ködben. Olyan érzésük volt, mintha ragacsos vattacukorba kerültek volna. Bence felszisszent, mert szerelme olyan erővel szorította a kezét, hogy körmei a tenyerébe mélyedtek és még a vére is kiserkent.

– Sajnálom – nézett rá bocsánatkérően Emma –, nagyon parázok, bocs! Mi történik? Mi ez az egész? Miért nem látunk semmit, csak ezt a nyavalyás ködöt? – rebegte, majd elnémult.

Ahogy a fiú tenyeréből az első vércsepp elindult lefelé, úgy lassult le az idő, s úgy merevedtek bele teljes tudatuknál maradva ők maguk is. A kocsik ablakain kívül eltorzult, rémes arcú szellemlények jelentek meg, feltűntek, majd tovalibbentek. A levegő tele volt elektromos pulzáással, sötét és fényes árnyak keveredtek egymással, és fülsértően magas frekvenciájú hangok töltötték meg a kocsik légterét. Bence orrából vér szivárgott, keze rángott, szeme fennakadt, majd természetellenes hangon ennyit mondott:

– Hoc est enim corpus meum (...ez az én testem), bened lakom mától fogva halálad órájáig. – Majd lassan odafordult a félelemtől még mindig bénultan ülő kedveséhez, átölelte és addig csókolta, míg az utolsó korty levegőt is kiszívta belőle.

Emma elkékvült arccal csúszott le az ülésen, de a következő percben már újra egyenes derékkal ült, kacéran mosolyogva.

– Finom kis fiatal ez a test, feszes, ruganyos, nem így látod? – fordult a fiú felé.

– Most jól választottál, kedvesem – dicsérte. – Ezekben a testekben elvegetálunk vagy hatvan évig, ha nem jön közbe egy újabb malőr, mint legutóbb.

– Hm... igazán jól festesz a korodhoz képest! – vigorgott Balár, a több száz éves boszorkánymágus.

– Megmondtam, hogy a kellő alanyokra a kellő időben, a kellő helyen kell várni. Végre elhagyhatjuk a köd fogságát, domina cordis mei (...szívem egyetlen, drága hölgye)!

– Azzal gázt adott, és nagy sebességgel besorolt a forgalomba.

A köd lassan oszlani kezdett, a lapátok továbbra is folyamatosan forogtak, egy-egy mozdulattal felkavarva a ködben lapuló boszorkányok elátkozott szellemeit.

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

88. fejezet

A két tanonc

írta Czinkóczy Krisztina

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház már ezen a koraesti órán is pezsgett az élettől. Az élettől és a haláltól, kinek hogy tetszik. Itt mindenki megtalálhatta, amit keresett, kalandozók, messzi földről érkezett, megfáradt vándorok, a város hírességei, zsoldosok, munkásemberek, vagy csupán egyszerű kíváncsiskodók, mulatni vágyók. A sarokban egy bárd pengette lantját halkán, a dallam beleveszett a zsongásába.

A sötét közelében álló asztalnál két igencsak eltérő külsejű alak üldögélt. Láthatóan nagyon belemerültek a beszélgetésbe, szinte föl sem néztek, mikor a teremszolga eléjük csúsztatta a kupa sört.

– Így már mindjárt más – szólalt meg az ajtó felől ülő, foszladozó köpönyegbe burkolódzott öregember. Maga elé húzta a kupát, és jóízűt kortyolt belőle. A fejét közben sem emelte fel teljesen, mégis olyan érzést keltett, mintha a szemébe húzott csuklya alól mindent figyelemmel kísérne, ami a hatalmas teremben történik.

Senki nem tudta, mikor érkezett, talán mindig is itt volt. Beleolvadt a környezetbe: köpönyege pont olyan árnyalatban játszott, mit a füsttől beszürkült falak. Időtlennek és mégis teljesen rendjénvalónak tűnt, olyasvalakinek, akin csak másodsorra akad meg az ember tekintete.

– Megkaptad a söröd, öreg – nógatta a szemben ülő fiú, akit csak kis túlzással lehetett volna fiatal férfinak nevezni. – Most már beszélj! Tényleg térmágus voltál?

– Félig. Igazából olyan voltam, mint te most. Fiatal mágustanonc, telve reményekkel és álmokkal. Vonzott a hatalom és a tudás, új kapukat nyitni idegen világokra. Térmágusnak lenni igazán szép kihívás egy törekvő fiatalember számára.

– A toronyról mesélj nekem!

– Csak szép sorjában, fiatal barátom! – krákogetta a vénség. – Az emlékezetem már nem a régi. Ne légy türelmetlen! A végén mindketten megkapjuk, amit akarunk.

Az ifjú mágustanonc kissé gyanakodva húzta össze a szemöldökét. Csak pár hete érkezett a Száznevű városba, hogy tanuljon, és világot lásson, és a mágusiskolába ennél is kevesebb ideje nyert felvételt. Körbepillantott, és a kezdődő éjszakai élet megszokott látványa megnyugtatta, ahogy a kereskedők, vándorok, és furcsa alakok tarka egyvelege múlatta az időt ivással és kockajátékkal. Úgy döntött, hogy a vele szemben ülő végül is csak egy öregember. A legrosszabb, ami történhet, hogy feleslegesen itatja.

Az öreg ismét meghúzta a sört, majd hosszasan köhécselt, és belekezdett végre:

– Annyi idős lehettem, mint te most, mikor tanonc lettem a toronyban. Ne hidd ám, hogy bárkit bevesznek! Kellott hozzá némi tehetség, és még több ismeretség. Rengeteget kellett tanulni, és persze bizonyítani az érdemességemet.

És ez nem volt ám könnyű. A toronyban

élhettem ugyan, de a szállásom szinte csak egy lyuk volt a falban, és az étellel sem bántak bőkezűen, munkából viszont mindig kijutott. A toronyba nem teheti be a lábát szolganép sem, úgyhogy a főzéstől a takarításig minden ránk, tanoncokra maradt.

– Jó, jó – bólogatott a fiú türelmetlenül. – És a földalatti szintek? Láttá őket?

– Meglep, hogy tudsz róla. Igen, a torony valóban hosszan folytatódik a föld alatt is. Pontosan ott történt az egész. Addig a napig én is csak hallomásból tudtam róla, végzős diákok ijesztgették vele a zöldfülüeket, hogy furcsa kísérleteket és hátborzongató dolgokat rejtegetnek ott. Aztán mikor már vagy három hónapja voltam tanonc, egy nap értem jött a Szimbólumtan tanárom. Az éjszaka közepén keltett fel, és intett, hogy kövessem. Mentem utána némán; addigra megtanultam, hogy csak akkor beszéljek, ha kérdeznek. Tapasztaltam már ott egy-két furcsa dolgot, és persze azt hittem, már mindent láttam. Mégis ijesztő volt egy szál fáklya imbolygó fényénél végigmenni a nyirkos falak között. Számoltam a kanyarulatokat lefelé, akkora ez már belém ivódott, másképp úton-útfélen eltévedtem volna a toronyban. Balra a hetediknél egy lezárt vasajtóhoz értünk, a vezetőm megállt, és egy nagy kulcsot vett elő. A kulcs a végtelen szimbólumát formázta, és volt benne valami igazán hátborzongató. Mintha élt, tekeredett volna valamiképp, akár egy kígyó.

A hajdani mágustanonc elhallgatott kicsit, ruhája rejtékéből egy agyagpipát szedett elő, és megtömté. Meggyújtotta az asztalon álló gyertyával, majd nagyokat pöfékelve hátra-dólt.

– És mi volt az ajtó mögött? – kérdezte az ifjú mohón, épp csak belekóstolva a sörébe.

– Katakombák, merthogy a torony olyan, mint azok a jégből való hegyek, amelyekről az északi utazók mesélnek. A szélesebb, nagyobb része a föld alatt van, és amit te minden nap láthatsz, az csupán a csúcsa. Végeérhetetlen folyosók, boltívek, és kanyargós lépcsők voltak odalenn. Mesterem jobbról a másodikon vezetett le, és én igencsak igyekeztem, hogy ne maradjak le a fáklya fénykörétől. Még a falak is visszataszítóak voltak azon a szinten, a színük megváltozott, valahogy nem tűntek evilágiaknak. Aligha hiszem, hogy valaha is láttam, vagy látni fogok még hasonlót. Nem mint-ha akarnék... Végtelennek tűnt az a lépcső. Ötszázötven fokot számoltam. Nagyon sokáig mentünk lefelé, hogy aztán egy ugyanolyan bolthajtásos katakombába jussunk, mint feljebb. Egy pillanatig elkapott az érzés, hogy ugyanott vagyunk, ahonnan indultunk. A tanítóm meggyorsította a lépteit, úgyhogy nem tudtam rendesen körülnézni, de úgy öt elágazás mellett mehettünk el. Megint egy ajtóhoz értünk, de a vezetőm ezt minden különösebb felhajtás nélkül csak belökte. Odabenn iszonyú rendtelenség fogadott, amolyan mágikus műhelyféle volt. Dulakodás nyomait vettem észre, és némi vért is, de ez még csak a jobbik rész volt. Súlyos, faragott asztal állt a helyiség közepén, és a túloldalán valamiféle

maradványok heverték a földön üvegszilánkok közepette. A tanárom a sarokba mutatott, ahol takarítószerszámok támasztották a falat, és azt mondta, értem jön, ha végeztem, de addig ne menjek ki onnan. Elég sietve távozott, és csak akkor vettem észre, hogy a köpenye szegélye véres. Az a benyomásom támadt, hogy nagy bajt kavart, tiltott dolgokban kutakodhatott, és valami félresikerült, most pedig igyekszik gyorsan helyrerakni, mielőtt még kiderülne. Nekiláttam a söprögetésnek és a rendrakásnak; a maradványokat és a szemetet egyszerűen

elégtem egy egyszerű tűzvarázslattal. Előre örültem, hogy a közeledő vizsgáim talán kedvező fogadtatásra találnak majd az apró szolgálatért. Nem ment túl jól a Szimbólumtan, úgyhogy képzelheted, hogy igyekeztem az oktató kedvére tenni. Viszonylag hamar végeztem, úgyhogy egy darabig csak ácsorogtam, és nézegettem a színes üvegeket, az érdekes tégelyeket, a poros zacskókat, meg miegymást. Hamar eluntam magam, az álmoságom visszatért, és már csak a fekhelyemre szerettem volna mielőbb visszatérni. Úgy gondoltam, abból, ha az ajtón kikukkantok, még nem lehet baj...

89. fejezet

Csak magabiztosan

írta Schlekman János

Mindenlében Kálmán a Száznevű város egyik félreeső sikátorában várakozott. Izgatottsága percről percre nőtt, ami nem csoda, hiszen már három hete várt. Badarság lenne azt hinni, hogy egy helyben tette mindezt, hiszen közben mindenfélébe beleütötte az orrát, ezzel tovább hizlalva hírnevét.

Eddig kisebb ügyletekkel és pitiáner betörésekkel tartotta fenn magát a város forgatagában. Sem ügyesebbnek, sem ügyetlenebbnek nem számított sorstársai közt. Akadtak jobb és rosszabb napjai, de amire készült, az kiemelte volna az ismeretlenség homályából. A múzsa alig egy hónapja tett látogatást nála, és megajándékozta az ötlettel, ami csak egyszer adódik az életben, és ha beválik, akkor kitörölhetetlenül a történelem részévé válik. Természetesen ehhez sikerrel kellett járnia, de ő bizakodott. Legjobb tudása szerint még senki sem próbálkozott a kézenfekvő módszerrel, ami csak tovább növelte esélyét. Nem is értette, miért nem figyeltek még fel senki erre a lehetőségre.

Az utóbbi két napban már alig aludt, és minden további perccel egyre ingerültebb lett. Nem szerette a késlekedést. Kivételesen mindent precízen megtervezett, ahogyan most is, de mint mindig, ha valakit be kellett vonnia a tervibe, csalódott. Ezért is dolgozott többnyire egyedül.

Az orkok természetes butaságukból kifolyólag alkalmatlanok voltak bármire. Az elfek folyton a küllemükkel foglalkoztak. A manók meg csak a maguk hasznát nézték. A félelfek harc közben a mozdulataik kecsességében gyönyörködtek. Ezek után ő, a lángész, hogyan társulhatna hatékonyan ezek bármelyikével? Legfőképpen sehogyan, és ehhez, ha csak tehette, tartotta magát.

– Mindenléb...

– Pszt! Nem megmondtam, hogy ne szólíts a nevemen? – meredt dühösen az előtte ácsorogó manóra. – Megvan?

– Ühüm – bólogatott a térdig alig érő lény.

– Akkor mire vársz?

Kálmán legnagyobb megdöbbenésére az apróság kaján mosolyra húzta a száját, mindenféle kertelés nélkül dörgölte össze mutató- és hüvelykujját. Már elővillanó tűhegyes fogaitól is kirázta a hideg, de a torkából feltörő kéjes, sziszegő hangtól egyenesen megborzongott.

– Húzzál bőrt a fogadra! Százban egyeztünk meg? – nyúlt a tarisznyába Kálmán.

A manó aprót bólintott, egy pillanatra sem vette le a tekintetét Kálmán kezéről; apró nyálcsomó csillant meg a szája szélén.

– Száz kancsal csiga agya – nyújtotta át a nedvesen csillogó bőrzacskót. – Apropos, amíg nem kérted, fogalmam sem volt, hogy létezik kancsal csiga, arról meg végképp, hogy van agyuk. Van fogalmad róla, milyen nehéz volt megszerezni? – nézett a megbabonázott manóra. – Hallasz?

Meglengette a szütyőt, a manó követte a szemével.

– Elő vele! – parancsolta Kálmán.

A manó révetegen a zsebébe nyúlt, és elővette a fiolát. Kálmán kikapta a kezéből, és átadta az agyakat. A manó azonnal nekilátott. Kálmán émelyegve figyelte a lakmározást. Az apróság cuppogott, nyammogott, csámcsogott. Kálmán nyugtázta, hogy ehhez képest egy troll kulturáltan fogyasztja el áldozata zsigereit, pedig aki már volt tanúja a belek spagetti módjára való felszívásának, az megkérdőjelezné a megállapítás hitelességét. Hogy megelőzze a reggeli

újbuli megízlelését, felemelte a fiolát, és meglötyögtette zavaros tartalmát.

– Úgy néz ki, mint...

– Az íze is olyan – nyugtázta a manó két falat közt.

– Nem gondolod, hogy ennyiért lehetne jó íze is?

– Azt nem kérted.

– Hagyjuk – sóhajtott lemondóan Kálmán. – Azonban, ha átvernél...

A manó tele szájjal próbált tiltakozni, de kibukott az ajkai közül a lilás pép, mire odakapott, hogy egyetlen csepp se menjen kárba. Kálmán biccentett, és lépni akart, de a manó útját állta.

– Most meg mi van?

– A tiszteletreméltó banya azt mondta...

– Hogy legalább az agyak felét vidd el neki?

– Nem – rázta a fejét a manó –, csak egy aranyat kért érte.

Kálmán kis híján agyvérzést kapott.

– Azt akarod mondani, hogy feleslegesen költöttem el több száz aranyat?

A manó felemelte a szütyőt, majd Kálmánra tekintett.

– Nem volt teljesen felesleges.

– De egybe került! – üvöltötte Kálmán.

– Nekem.

– Hogyhogy neked?

– Tudod, hol lakik a tiszteletreméltó banya?

– Ha tudnám, magam mentem volna oda.

– Na, ezért nem egy neked – hagyta annyiban a manó.

– Tűnj a szemem elől! – lökte félre Kálmán a manót, és sietősen elindult.

– De az üzenet! – kiáltott utána a manó.

Kálmán lemondóan legyintett. A manó megvonta a vállát, és belekezdett:

Vágyad, álmod teljesül,
ha szemed tükörré nem vetül;
de ha szemed belecillan,
akkor tested szerzte illan.

Ugyan Kálmán már nem hallhatta, a manó mégis elmondta, aztán átadta magát az élvezetnek.

90. fejezet

Meghívás

írta Craz

Kedves barátom, drága harcostársam!

Nemrég újfent rájöttem, hogy az életem nem csak játék és mese, nem csak önfeledt hempergés az örök napos - akarom mondani, sötét - oldalon, hanem folytonos küzdelem, harc és megmérettetés. És erőpróba. És hányattatás.

Ezt egyre jobban érzem mostanság. Sorra vetődnek fel olyan problémák, amiről mind ez idáig nem is álmodtam. Két hete még sikerként könyveltem el, hogy le tudtam zárni egy hosszúra nyúlt ügyet, ami rengeteg utánajárást igényelt, többek között számos távoli világot is megjárva. Néha egy-egy húzósabb nap végén visszatérve a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóházban lévő lakosztályom nyugodt kényelmébe, hátradőlve kedvenc gurulós fotelemben, belekortyolva megérdemelt esti itókámba, a fenébe kívántam másnapi sürgető teendőimet.

Furcsák ezek a városi népek. Az ember azt hinné, a civilizáció előnyei által felszednek némi tisztánlátást is, de az legtöbbször nem más, mint egyszerű bűdös macskaszar, amibe akkor lépnek bele, amikor apró-cseprő problémáik elhomályosítják begyepesedett elméjüket. Nem látják a fától az erdőt, nem veszik észre az adódó lehetőségeket, vakon sétálnak el mellettük, mint a bányaló, akire részeg gazdája ügyetlenül csatolta fel a szemellenzőt.

Minap is fáradtan kortyolgattam egy pohárkányi kékrumot, amikor Craz zavart meg vacsora után. Na jó, azért annyira nem haragudtam meg rá, hiszen nem érkezett üres kézzel, ígérete szerint hozott egy ládányi jóféle vörösbort. De a második palack elkortyolása közben már megint nyugatni kezdett, intézzem el neki, hogy ismét belelapozhasson abba a nyavalyás varázskönyvbe. Ugyanis nemrég fejébe vette, ismét elfelejtett ereklyék után kajtat. Azt hiszi a Fantázia Enciklopédia Varázslóknak csak úgy elárulja neki a kincsek megtalálásához vezető legrövidebb utat.

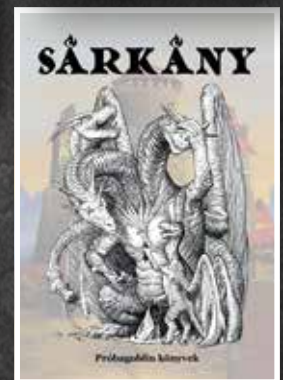
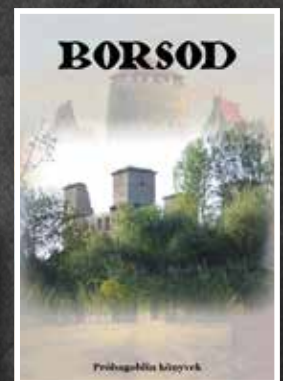
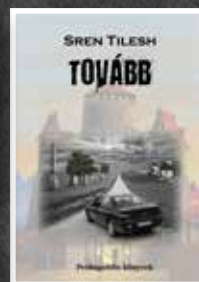
No de amiért tollat ragadtam. Hamarosan ismét megrendezésre kerül a szokásos évenkénti varázslókonferencia a Szolgáltatóház keretei, épületei és italkészlete között. Szeretettel meghívlak téged is az előadók soraiba, hiszen már tavalyelőtt és tavaly is elhíresültél. Az a kisebb próbagoblinveszteség pedig szükségszerű velejárója az ilyeneknek.

Bár mostanság kevesebb időm marad kísérletezni, azért egyről én is be fogok számolni a tisztelt nagyérdeműeknek, ami gasztronómiai jellegű, és tíz cibetmacskával kapcsolatos.

Addig is setét varázslatok árnya kövessen utadon!

üdvözlettel: barátod és harcostársad, Kókuszpók sk.

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Hypnos

Ablak a túloldalon

2. rész

Amilyen pesszimista vagyok, úgy gondoltam, Trixivel szépen ellaposodik a dolog, és minden szépen lassan visszafolyik a maga unott medrébe. Tévedtem; éppen az ellenkezője történt. Sokat beszélgettünk a neten, egyre többet találkoztunk. Jól éreztem magam vele, és úgy tűnt, ő is velem.

Sokszor Trixi kezdeményezett. Nem mintha én nem akartam volna találkozni vele, de mindig is béna voltam abban, hogy emberekkel tartsam a kapcsolatot, így ez még segített is. Tartottam ugyan tőle, hogy ő is afféle „aranyásó”, aki csak addig ennyire ragaszkodó, amíg pénzt szimatol. Ebből a szempontból velem csak az idejét pazarolta volna. De minden kételyem ellenére igyekeztem én is, mert jól éreztem magam vele, meg nem voltam az a fajta, aki menet közben kiszáll. És akárhova is tartott ez az egész, sokkal jobb volt, mint a korábbi üres céltalanság, amit éltem.

Akárhogy is, a hangulatom némileg javult, ami sokat segített, hogy aktívabb legyek és elintézzek dolgokat, ne csak halogassak vagy együtt éljek a problémával, ameddig már nincs más választásom. Mivel nem voltam egy reggeli ember – otthonról dolgozva nem is nagyon kellett annak lennem –, többnyire munka után, estefelé intéztem, amit kellett. A mai nap is úgy döntöttem, kimegyek és elvégzek pár feladatot. Meg a séta is rám fért.

Kiléptem a lakásomból, és a különös szomszédom sötéte burkolódzó ajtaja előtt elsétálva elindultam a lépcsőház felé. Annyi időt töltöttem otthon a négy fal között, hogy az esti nyihe levegő is szokatlanul jólesett. A lépcsőház ajtajához érve megütközve vettem észre, hogy zárva van. Erősebben nyomtam le a kilincset; a rozoga ajtó csak nyekergett és zörgött, de nem nyílt. Nem is tudtam, hogy ezt be lehet zárni, vagy hogy egyáltalán be szokták.

Tanáctalanul ácsorogtam pár pillanatig, majd a túloldalon lévő liften akadt meg a szemem. Elindultam hát a lift felé, bár menet közben felmerengett bennem a történet, amit Géza bácsi mesélt az öregasszonyról, aki együtt utazott a liftben egy denevérrel. Reméltem, én nem kapok hasonló meglepetés-útitársat.

Megnyomtam a lift hívógombját; hallottam, ahogy odalent zörögve bezáródik az ajtaja és bűgva elindul felfelé. Megérkezve azonnal feltűnt, hogy szokatlanul kicsi volt. Talán három ember befért volna meglehetősen szűkösén. Látszott az egészen, hogy utólag szerelték az épületbe, talán a cselédlépcsők helyére.

Miután megbizonyosodtam róla, hogy semmilyen szárnyas lakó nem kíván velem együtt lejönni a földszintre, beléptem a szűk kabinba. Már nyúltam volna a gombok felé, amikor észrevettem valamit a túloldalon a különös

szomszédom ajtaja előtt. Talán a lift világítása volt az oka, de először úgy tűnt, mintha a sötétség megvastagodott volna az ajtó előtt. Sűrűbbnek tűnt, mintha füstként szivárgott volna valahonnan. Kicsit kijebb léptem a liftből, és belenéztem a dermedt feketeségbe, ami ekkor már kezdett valamiféle alakot ölteni. Úgy tűnt, mintha valaki állt volna az árnyékok között, és a sötétebb folt ő maga lett volna. Eltűnődtem, hogy a különös szomszédom lehet-e az, bár akárhogyan hunyorogtam nem tudtam kivenni az alakját, és megbizonyosodni, hogy tényleg egy embert látok-e ott.

Artikulálatlan ordítás verte fel az épület esti csendjét, amit még több dühös kiáltás követett; a másik szomszédoméktől jött. Összehúzott szemekkel hallgattam a kiabálást, amit az épület akusztikája még jobban felerősített. Hamar rájöttem, hogy csak egy ember ordít, aminek minden trágár részletet tisztán kihallottam. Már amikor volt mit.

Rövid ideg hallgattam a kirobbant családi veszekedést, végül megráztam a fejemet. Géza bácsi említette a veszekedő családot, de azt gondoltam, a „zeng a ház” csak költői kép volt. Már léptem volna vissza a liftbe, amikor a lakás ajtaja kinyílt és egy ordítás tört ki rajta.

– Azonnal gyere vissza, vagy kitepem az összes hajadat!

Egy lány lépett ki az ajtón kantáros rövidnadrágban, hátán táskával. Bevágta maga mögött az ajtót és a lift irányába indult sietős lépésekkel. Pár pillanat múlva az ajtó ismét kivágódott mögötte, de ezúttal olyan erővel, hogy úgy tűnt, menten kiszakad a helyéről. Egy férfi rontott ki a lakásból és elordította magát úgy, hogy még én is össze-rezzentem tőle.

– Eszter!

Fújtatva a lány után eredt, aki erre még sietősebbre fogta.

Én visszaléptem a liftbe és tartottam az ajtót. Amikor lány – akit nagy valószínűséggel Eszternek hívtak – odaért, megtorpant a meglepettségtől, de intettem neki, hogy jöjjön. Belépett mellém, én pedig rögtön nyomtam a földszint és az ajtózáró gombját, reménykedve, hogy még azelőtt becsukódik, mielőtt az őt üldöző őrjöngő állat odaérne.

A lift ajtaja éppen akkor záródott be, amikor a férfi odaért volna. Nem láttam, ki volt az, csak azt, ahogyan próbálta utolérni a záródó ajtót. A dühös mordulását még hallottam, majd a lift beleremegett, ahogyan kétszer is ráütött, belerúgott vagy nekiugrott a liftajtónak. A lánnyal együtt rezzentünk össze. A lift pedig ereszkedni kezdett.

Úgy néztünk egymásra Eszterrel, mint azoknak a filmeknek a hősei, akiknek éppen az utolsó pillanatban sikerült meglógniuk az őket üldöző rémség elől.

A lány zavartan tűrögette a füle mögé dús, sötétbarna haját.

– Köszönöm! – szólt, és barna szemeivel hálásan nézett rám.

– Nincs mit – feleltem mosolyogva.

Csöndben haladtunk lefelé, amikor a világítás hirtelen villant egyet, mintha csak pislogtam volna, majd a lift váratlanul megállt. Az ajtó azonban nem nyílt ki. Meglepettségtől tágra nyílt szemekkel néztünk össze a lánnyal, majd odanyúltam a panelhez és megnyomtam rajta újra a földszint gombját.

Semmi.

Megnyomtam az első emeletét, majd az ajtónyitót, de ugyanúgy semmi.

– Remek – sóhajtottuk tökéletes összhangban Eszterrel. Azonnal egymásra néztünk és elmosolyodtunk.

– Ez az első alkalom, hogy használom ezt a liftet, és máris bedöglök – szóltam és átfordultam a szűk kabinban, hogy gyorsan átfussam, hogyan kell használni a vészjelzőt.

– Pedig nem szokott bedögleni – jelentette ki a lány, majd sóhajtott egyet, és halkán hozzátette: – Ez nem az én napom.

– Hát ezzel most ketten vagyunk – jegyeztem meg. Bár beszorulni egy liftbe nem valószínű, hogy összevethető azzal, amin ő mehetett keresztül otthon. Különösen, ha odáig fajult a dolog, hogy úgy döntött, inkább lelép. – Előbb a lépcsőház ajtaját találok zárva, aztán a másik kiút meg bedöglök alattam.

– Zárva volt a lépcsőház? – kérdezte meglepetten Eszter.

– Legalábbis én nem tudtam kinyitni. – Összehúztam a szemeimet. – Úgy hangzik, te tudsz valamit, amit én nem.

– A lépcsőház ajtajait nem lehet bezárni, mert nincs bennük zár – magyarázta. – Csak néha beragadnak és erősebben kell megnyomni őket.

Pár pillanatig csak hallgattam.

– Nos, köszönöm! – szólaltam meg végül. – Néha a megoldás annyira egyszerű, hogy az ember nem is gondol rá. De ma is okosabb lettem.

Visszafordultam a panelhez, és benyomtam a vészhívót. Vártam, ameddig kapcsolódott, majd valami sercegés jött ki a hangszóróból. Bemondtam, hogy mi a probléma, amire még több zörej volt a válasz. A lány kíváncsian figyelte, hogy mit csinálok.

– Nem hiszem, hogy ennek így kéne működni – szóltam.

– És akkor most mi lesz? – kérdezte Eszter.

– Megpróbálhatunk felhívni valakit – javasoltam és már nyúltam is a zsebembe a telefonom után, de a lány gyorsabb volt. Ahogyan nyomkodta a telefonját, észrevettem a bal alkarján két tetoválást. Az egyik egy ágaskodó ló volt, a másik egy pókhálóban ülő rajzfilmfigurának tűnt, de nem tudtam jobban megnézni.

– Természetesen nincs térerő – nyögte frusztráltan.

Nálam sem volt. A vészhívó hangszórója újra hosszan sercegni kezdett, majd ismét elhallgatott.

– Szerintem hallanak minket, csak a mi oldalunkon bekrepált a hangszóró – magyaráztam Eszternek, akin látszott, hogy ezt inkább hajlandó elhinni, mint azt, hogy beszorultunk egy szűk liftbe, és nem tudunk sehogy sem segítséget hívni.

Odahajoltam a vészhívóhoz, lenyomtam a gombot és belemondtam a hangszóró problémás elméletemet, és reménykedtem, hogy helyes. Utána nekidőltem a kabin falának, amire az egész szerkezet nem túl bizalomgerjesztő módon megnyikordult. Reménykedtem, hogy nem lesz hosszú éjszakánk itt.

Vettem egy nehéz, mély lélegzetet, ami még engem is meglepett. Ahogyan körbepillantottam, a lift mintha még szűkebb lett volna, mint korábban. Ha egy kicsit megmozdítottam volna a lábam, összeér a cipőnk és az egész helyet betöltötte a lány dezodorának vagy samponjának az illata.

Nehéznek éreztem a levegőt, enyhén nyomott a mellkasom és a fejem is, mintha valami húzná lefelé. Ez nem volt jó jel. Behunytam a szemem és lassan és mélyen próbáltam lélegezni. Még soha nem ájultam el, de azért volt pár közeli eset. Igaz, liftbe se szorultam még be soha. Megfordult a fejemben, hogy talán üdvös lenne, ha megelőzőként leülnek a földre.

– Jól van? – zökentett ki Eszter. Ijedten nézett rám.

– Persze – legyintettem. – Csak nem rajongok a szűk helyekért, de rendben leszek.

Voltak kétségeim efelől.

– Biztos?

– Persze. Maximum leülök ide a földre durmolni – magamra erőltettem egy mosolyt. Lepillantottam a lány kezére. – Láttam a tetkóidat – tereltem gyorsan a témát. Arra gondoltam, hogy nekem és talán neki is az lesz a legjobb, ha beszélünk bármiről, ami nem a helyzetünkkel kapcsolatos. – Az a felső, az micsoda?

A lány az alkarjára pillantott.

– Ja, ez csak az egyik rajzom – kezdte és odanyújtotta a kezét, hogy láthassam. – Azt mondták, jó lett. Én meg magamra tetováltattam. Úgy neveztem el, hogy Pókhálókisasszony.

A tetoválás egy fekete ruhába öltözött lányt ábrázolt, aki csukott szemekkel, karjait a mellkasán összefonva feküdt egy pókhálóban.

– Tényleg jó lett – mondtam. – Ilyen Tim Burton hangulata van.

– Ezt sokszor meg szoktam kapni, de szeretem stílusát. Meg én is főleg ilyen sötét hangulatú dolgokat szoktam rajzolni, de nem olyan jók.

– Minden művészt ezt mondja – nevettem. – Ami azt jelenti, hogy a többi rajzod is legalább ilyen jó.

A lány szégyenlősen elmosolyodott. Azonban nem láthattam sokáig, mert a lift világítása kialudt teljes sötétségbe borítva a kabint. Pár pillanattal később visszatért a fény, amire mindketten egyszerre sóhajtottunk fel a megkönnyebbüléstől.

– Már csak az kellett volna, hogy tök sötétben kelljen itt várunk – vigyorogta Eszter.

Ekkor a világítás hirtelen újra elment.

– Híres utolsó mondások – mondtam.

A világítás azonban nem akart visszajönni. A sötétség olyan sűrű volt, hogy semmit nem lehetett látni. Minden csendes volt, kintről sem szűrődött be semmi; egyedül a lány motoszkalását hallottam magam mellett.

– És természetesen pont most csinálja ezt – morogta bosszúsán. – Már megint nem működik a telefonom. Mindig ezt csinálja.

– Várj egy kicsit! – mondtam és elkezdtem vakon turkálni a zsebeimben.

Mire előhúztam a telefonom már szédültem. A liftet betöltő feketeség annyira dezorientáló volt, hogy az agyam kezdte azt hinni, a világ megszűnt körülöttem, és nem tudta eldönteni a testem, hogyan és merre helyezkedik el. A telefonom képernyőjének halvány fénye újra visszahozta a világ egy kis részét. Eszter rám mosolygott, ahogyan az arca felderengett a homályban. A lift belseje az árnyékoktól különös módon tágasabbnak tűnt.

Már éppen kerestem volna a zseblámpa funkciót, amikor megpillantottam valamit a lift sarkában a lány mellett. Először azt gondoltam, hogy csak egy árnyék, de ahhoz túl sűrűnek tűnt. Amikor egyenesen ránéztem, hirtelen olyanak hatott, mintha pamut lenne, talán egy kabát. Pislogni kezdtem, hátha csak a sötétség és bezártság miatt képzelődtem, de amikor újra ráfókuszáltam, még mindig ott volt, mintha valaki ott állt volna egy fekete pamutkabátban.

– Minden oké? – kérdezte Eszter.

Odakaptam a tekintetem, de nem tudtam válaszolni, mert a hirtelen visszatérő világítás elvakított. A lift megregett és elindult.

– Na, úgy tűnik, megjavult – szólt a lány és rám meredt. – Minden oké?

– Igen, persze, csak, tudod, szűk helyek – válaszoltam. A különös árnyék helyére pillantottam, de nem volt ott semmi.

A vészívó hangszórója újra felzúgott, majd elhallgatott.

– Ez viszont még mindig nem javult meg – mondtam és odahajoltam, hogy belemondjam, úgy tűnik a dolgok megjavultak remélve, hogy veszik a túloldalon az adást.

A lift elérte a földszintet és mindketten megkönnyebbült sóhajjal léptünk ki a levegőre. Pár pillanatig csak ácsorogtunk, mintha nem tudnánk, mit kezdjünk a visszanyert szabadságunkkal.

– Na, ez klassz volt. – Eszterre pillantottam. – Akkor ezt soha többet ne csináljuk!

A lány felkuncogott, pedig én komolyan gondoltam. Soha többet nem akartam betenni a lábam abba a liftbe.

– Eszter!

Az ordítás szétrobbantotta a nyugodt csendet. Eszter arcáról lemállott a mosoly, amikor megpillantotta a folyosón felénk csörtető alakot. A férfi magas volt és inas, a feje vörös volt, a szemei lángoltak. Azonnal odalépett, durván karon ragadta a lányt és megrángatta.

– Mégis mit képzelsz magadról?! – sziszegte a fogai között. – Azonnal takarodjál fel!

Eszter rémülten próbált hátrálni tőle, de nem tudott és úgy tűnt, nem is nagyon mert. Akaratlanul is felmordultam és ökölbe záródtak az ujjaim a jelenet láttán.

– Azonnal engedje el! – Olyan erélyesen próbáltam szólni, ahogyan egy ilyen liftes kaland után tudtam.

A férfi vérben forgó szemekkel rám meredt. Most először vett tudomást róla, hogy én is ott állok.

– Maga meg ki a faszom? – köpte oda.

– Maga ki a faszom? – kérdeztem vissza. Nagyon kezdett felhúzni.

– Én vagyok az apja – jelentette ki. – És azt csinállok vele, amit akarok. Magának semmi...

– Akkor ezt mondja majd el a rendőröknek is – vágtam közbe gyorsan. – Kíváncsi vagyok, mi az ő véleményük erről.

A rendőr kártya kijátszása úgy tűnt, működött. A férfi tekintetében a düh némi zavarodottsággal keveredett. Vagy tényleg nem akart a rendőrökkel balhét, vagy csak nem volt hozzászokva, hogy valaki elküldi a francba. Akárhogy is, eleresztette a lányt.

– Felfelé! Most! – mordult rá az apja.

Eszter rám pillantott, majd kelleetlenül elindult. A férfi gyilkos pillantásokat vetve rám kicsivel később indult utána. Figyeltem őket, ahogyan eltűnnek a lépcsőházban, majd ezután indultam csak a dolgomra.

– Seggarc – jegyeztem meg halkán.

A főkapu előtt megtorpantam. Annyi minden történt, hogy teljesen elfelejtettem, miért is indultam el otthonról. Elmerengve visszafordultam. Sajnáltam a lányt, Esztert. Rendesnek tűnt.

* * *

Ameddig nem kezdtem eljárni Trixivel, nem tudtam, hogy mennyire irritáló egy budapesti péntek este. Sok hely van, ahova el lehet menni, de mindegyik tömve van ilyenkor, mintha öt óra után az embereknek kötelezően be kellene vonulniuk az éttermekbe, kocs mákba és bárókba. Így amikor Trixit el akartam vinni a kedvenc japán étterembe, ahol megtanítottam pálcikával enni, nem jutottunk be. Más alkalommal sem könnyű ide bejutni, de ezúttal lehetetlennek tűnt.

Frusztrált a dolog. Trixi azonban hamar túltette magát ezen; felvette azt a jellegzetes, széles mosolyát és kézen fogva elindult velem a következő helyre.

Ez a bár szintén zsúfolt volt, de ide legalább bejutottunk. Az összenyomódó testek, a legkülönfélébb testszagok és a tény, hogy az egész egy épület alagsorában volt, olyan fülledt légkört eredményezett, amit harapni lehetett, és sajnos ízlelni is.

Koktélozni kezdtünk. Nálam az alkoholist alkoholmentes váltotta fel egy idő után, de Trixi nem fogta vissza magát, ami még inkább arra sarkalt, hogy visszább vegyek. Később már ülőhelyünk is lett, ahonnan azt néztük, ahogy egy másik társaság szerencsétlenkedik egy videójátékkal. Később, Trixi buzdítására mi is beszálltunk, hogy mások nézhessenek minket, ahogyan szerencsétlenkedünk. Bénák voltunk, de talán szórakoztatóak, ahogyan kiabálásra szekáltam Trixit, aki teljesen ráfixálódott a játékra. Én legalábbis jól szórakoztam.

Éppen elmélyülten magyaráztam valamit Trixinek az éppen aktuális italaink és egy üveg ásványvíz mellett, amire sikeresen rádumáltam, mielőtt dehidratálódik, amikor hirtelen felkapta a fejét.

– Nézd, ki van itt!

A hamburgersütő srác sétált le a lépcsőn két haverjával. Egy pillanatra megdermedt, amikor megpillantott minket; nem mondhatnám, hogy a tekintetében a boldog viszontlátás öröme volt.

– Gondolod, balhézni fog? – kérdeztem.

– Nem tudom – felelte Trixi. – Nem hiszem. Ne is foglalkozunk velem!

Így tettünk. A srác sem volt kíváncsi ránk, tovább is állt egy másik helyiségbe.

A beszélgetésünk lassan elhalt. Kissé kábán – én a füledt levegőtől, Trixi az alkoholtól – összebújtunk, csókolóztunk és kezdtünk egyre inkább összegabalyodni. Végül javasoltam, hogy álljunk tovább, mielőtt kidobnak minket innen.

Felmásztunk a pincebár mélyéről és elindultunk Budapest sötét és szűk utcáin. Némelyik szakaszon kézenfogva ballagtunk, máshol összebújtunk, egyes helyeken a falnak lapulva feledkeztünk egymásba hosszabb-rövidebb időre, mint azok a fiatal párok, akik a horrorfilmek első jelenetében meghalnak.

Trixi nagyon vidám volt, teljesen elengedte magát. Én nem tudtam ennyire ellazulni. Valami nyugtalanított, mintha a sötétben valami fenyegető ólálkodna utánam. Talán a város tette, de ennek a furcsa paranoid éberségnek, és az éjjeli utcák jelentős kihaltságának, köszönhetően vettem észre, hogy a hamburgersütő és kompániája követnek minket.

– Majd én elintézem őket, ha idejönnek – sóhajtotta unottan Trixi. – Ne is nézz oda!

– Jól van – mondtam. – Egyébként minden exed ennyire ragaszkodó?

– Ebbe bele se kezdjük – nyögött fel Trixi.

Lefordultunk egy szűk utcába, hogy lerövidítsük az utunkat. A három srác kisvártatva ugyanígy tett.

– Azért jó lenne tudni, ha van valamiféle gonosz exek társasága, akikkel meg kell küzdenem érted.

Trixi felkacagott; az üres utca visszahangzott tőle.

– Miért, megküzdeneél értem? – kérdezte játékos mosollyal.

– Fenéket! – csattantam fel. – Vigyenek, ha akarnak!

Trixi megjátszott rosszállással nézett rám és vállba öklözött. Én pedig cserébe adtam egy puszit az arcára. A szája sarka feletti anyajegyre céloztam. Utána már nem is tűnt annyira morcosnak.

Ekkor valaki felhorkant mögöttünk. A hamburgersütő és társai végre összeszedték a bátorságukat és közelebb jöttek.

– Ez az új pasid? – kérdezte és hanyagul felém legyintett.

– És akkor mi van? – Trixi karba tette a kezeit. – Mit akarsz?

– Vele csaltál, mi?

A srác láthatóan nem volt józan már. A két haverja csak némán állt mögöttem.

– Istenem, nem csaltalak meg! – fakadt ki Trixi.

– Faszt nem! – vágta rá a srác hirtelen jött vehemenciával. – Tök fura voltál, mielőtt szakítottunk. Aztán meg ez megjelent az aluljáróban, utána az étteremben is. Ennyire hülyének ne nézzél!

– Azért szakítottam veled, mert egy seggfej voltál, ahogyan most is és mindig, de még ahhoz is hülye vagy, hogy ezt észrevedd. – Trixi kezdte felhúzni magát.

– És amiket te csináltál? Tudod, milyen szar érzés, amikor minden szar, amit csinálok nem jó neked, mert hisztis piccsa vagy éppen?

– Ó, mert minden rólad szól! Az én érzéseim meg le vannak szarva. Mindig csak akkor képesztetted, miután hülye faszb voltál és elhajtottalak a francba.

– Azért képesztetted, mert szeretlek, bazdmeg!

A kiabálás egyre hangosabb, a veszekedés egyre céltalább lett. Kezdtém feszült lenni. Egyrészt a helyzet miatt, másrészt attól tartottam, hogy a srác esetleg nekiugrik Trixinek. Meg közönségünk is akadt. Egy magas, kalapos fickó szobrozott a sarkon az árnyékban. Az ordibálás vonzhatta ide.

Félrebillentettem a fejem és a hamburgersütő egyik bamba tekintetű haverjának feje mellett figyeltem a kalapos sziluettet. Már a kalapját is különösnek találtam. Aztán észrevettem, hogy valami hosszú kabátféleséget visel, amit inkább ősszel vagy télen szokás, nem a nyár elején. És csak ott állt, furcsán, mereven, meg sem moccant.

– Hozzad beszélek, te faszb!

A kiáltás kizökkentett. A hamburgersütő meredt rám úgy, mintha a tekintetével akarna megölni. Nem tudtam meddig bámulhattam az utcavégi árnyéket, de úgy tűnt, a bambulásom során lemaradtam a veszekedés egy részéről. Nem bántam.

– Megdugtad a barátnőmet, he? – szegezte nekem a kérdést ezek szerint másodszor.

– Nem vagyok a barátnőd! – erősködött Trixi.

– Soha nem feküdtem le vele – közöltem.

– Lófasz! – fejezte ki egyet nem értését a srác. – A hátam mögött kefélted!

Lemondóan sóhajtottam. Kezdték már nagyon idegesíteni, de nem fogok vele vitatkozni, legyen neki igaza. Nekem elegendő volt. Finoman megfogtam Trixi kezét és meghúztam. Ekkor a hamburgersütő akkorát taszított rajtam, hogy a levegő is kiszaladt a tüdőmből.

– Kurvára ne merj hozzányúlni!

– Fejezd már be, te állat! – sivitotta Trixi.

Amikor visszanyertem az egyensúlyom és visszaléptem, újból ellökött. A lökdösődésre a két haverja is magához tért. Valami bennem is megmozdult. Vettem egy mély levegőt és kifújtam.

– Ezt nagyon gyorsan be kellene fejezni – javasoltam a tőlem telhető legnagyobb nyugalommal.

– Mert különben mi lesz? – Közelebb lépett, már köztem és Trixi között állt, és megint meglökött. Aztán újból. Trixi kiabált vele, de hiába.

Fortyogott bennem az indulat. Fáradt voltam és ez az utolsó senki takony baszakodott velem.

– Na, mi lesz, hülyegyerek? – Önelégült vigyorral kalimpált és táncolt előttem, mint egy majom. Azt hihette, hogy félek tőlük, mert hárman vannak. Nem is tévedhetett volna nagyobb.

– Szállj már le róla, te paraszt! – Trixi megragadta a srácot, hogy elhúzza tőlem. A srác egyszerűen lelökte magáról, neki a falnak.

Faszom az egészbe.

Előre léptem és szó nélkül az arcába ütöttem ennek a hamburgersütő baromarcúnak. Talán az orrát, talán az állát találtam el. Hátracsapódott a feje, megtántorodott. Én léptem utána és újból ütöttem; nem tudom, hogy ezzel eltaláltam-e. Innentől eléggé hiányosak az emlékeim. Arra még emlékszem, hogy az egyik haverját úgy megütöm, hogy lefejelte a falat. De az is lehet, hogy megragadtam a fejét és én vertem bele. Nem tudom. Nem én irányítottam, hanem az összegyülemllett frusztráció és düh, amit felszedtem ebben a kibaszott városban.

Úgy törtem rájuk, mint egy őrjöngő fenevad. Ütöttem mindenkit, aki a közelemben talpon volt. Talán egyet meg is tapostam; rémlik valami puha a talpam alatt. Arra sem emlékeztem, hogy eltaláltak-e vagy sem; nem éreztem semmit. Csak abban reménykedtem, hogy Trixi távol marad attól az őrjöngő örülettől, amit elszabadítottam, mert félttem tőle, ő se úszta volna meg sértetlenül.

Arra tértem magamhoz, hogy ezek hárman rohannak el én pedig teljes erőből ordítok, akár egy vadállat. Az üvöltésem visszhangzott az utcán. Pár pillanat múlva eltűntek a sarok mögött. A kalapos, sötét alak maradt az egyetlen, aki továbbra is mozdulatlanul figyelt, ha egyáltalán valódi volt.

Zihálva fordultam meg. Trixi a falnak lapulva állt és engem bámult. Láttam rajta a rémületet. Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de semmi hang nem jött ki rajta. Én sem szóltam semmit, csak fogtam magam és elindultam haza.

Trixi követett. Egy darabig csendben, később megkérdezte, hogy vagyok. Nem válaszoltam. De ha válaszoltam volna, azt mondtam volna, hogy pocskékul vagyok, dühös vagyok mindenre, és meg akarom ölni azt a három szarcsimbókot. Végül feladta a kérdezősködést, de továbbra is velem tartott.

Mire hazaértünk, lenyugodtam. A kezem ekkora már eléggé fájt. Nekidőltem a rozoga fakapunak, és Trixire néztem. Rosszul éreztem magam, amiért ezt az egészet látnia kellett, és amiért szóra se méltattam. De reméltem, hogy megéri.

– Jól vagy? – kérdeztem tőle a hosszú némaság után. A kérdésem teljesen idiótának hatott.

– Jól – felelte. A kezemre nézett, amit folyamatosan dörzsölgettem és mozgattam. – És te?

– Fáj a kezem.

– Menjünk fel! Segítek rá borogatást rakni.

Kinyitottam a kaput. A homályos, visszhangos lépcsőházban felkapaszkodtunk az emeletre. A kivilágított körfolyosó egyetlen sötétbe burkolódzó foltja továbbra is a szomszédom ajtaja volt. Átvágtunk a sötétségen az én lakásomhoz.

Odabent felkapcsolva az előszoba villanyt az első dolog, amit észrevettem, hogy a szobában az ablak nyitva volt. Sóhajtottam. Odaléptem és megpróbáltam becsukni az ablakot, de a kezembe nyilallt a fájdalom, nem akart együttműködni.

– Majd én – Trixi odajött, lábujjhegyre állt és betette az ablakot.

– Kösz! – sóhajtottam és erőtlenül a kanapéra zuhantam.

Trixi elem állt.

– Hol van valami rongy, amit rátehetünk a kezedre?

– A fürdőben találsz kis törülközőt – mutattam az irányba. – Az talán elég lesz.

Azonnal elsietett. Hamarosan vízcsobogás hallatszott. Utáltam magam, amiért ilyen nyomorult állapotban kellett Trixinek látnia. Meg voltam győződve, hogy ez az első és utolsó alkalom, hogy a lakásomra feljött, vagy egyáltalán találkoztunk.

Trixi visszaért, leült mellém, és betekerte a kezem a nedves és hűvös törülközőbe. A hidegtől azonnal enyhült a fájdalom.

– Jobb? – kérdezte. Kék szeme nyugtalanul fürkészte az arcom.

– Igen. Kösz! – Egy percre elhallgattam. Figyeltem, ahogyan fogja a bebugyolált kezem, ahogyan vízcseppek hullanak és gördülnek le a combján. – Nem kell maradnod.

– Aztán, amit az az idióta csinált, nem hagyhatlak csak úgy itt. – Megigazította a törülközőt a kezemen. – Nem így terveztem ezt az estét.

– Egyikünk sem – mondtam. Az arcát fürkésztem, ameddig rám nem nézett. – Sajnálom, hogy látnod kellett ezt.

– Nem a te hibád volt.

Rám mosolygott. Ez nem az a széles, teli szájas mosoly volt, amit úgy szerettem tőle. Ez egy kis, félénk mosoly volt, amit óvatos mozdulatok követtek. A bekötött kezemet a combjára fektette. A másik kezével kinyúlt az arcom felé, megérintette és lassan közelebb hajolt, behunyta a szemét és a száját finoman a számhoz érintette, mintha engedélyt kérne a folytatáshoz.

A ruháink hamar lekerültek rólunk. Ügyetlenkedve hangolódtunk rá egymás testére. Együtt nyögdecseltünk, egymás nyakába leheltünk, egyik pillanatban magunkhoz szorítottuk a másikat, a másikban eleresztettük. A fájós kezem irritálóan akadályozott, de Trixi segítette, hogy megtehessem, amire vágyik és amit én is szeretnék, cserébe ő megadta nekem, amire én vágytam.

Sóhajtoztunk, megfeszültünk és elernyedtünk. Ezek után csak hevertünk a széttúrt ágyban, ölelkeztünk, reszkettünk és lihegtünk. És ez jó volt.

Másnap arra riadtam fel, hogy valami mocorog mellett. Nem voltam hozzászokva, hogy valakivel együtt aludjak, ezért pár másodperc zavarodottság után jöttem csak rá, hogy a fenekét nekem dörgölő szőke lány Trixi volt. Finoman félretúrtem a haját, hogy lássam az arcát; még aludt.

A nap már elég magasan járt, hogy be tudjon sütni a nyitott ablakon. Talán már tíz óra is lehetett. Megpuszilgattam Trixi meztelen vállát és hátát, majd hozabújtam. A kezem már nem fájt annyira; óvatosan végigsimítottam a derekát és a hasát, ameddig az ujjam bele nem akadt a köldökpiercingjébe, amit az este fedeztem fel. A tenyeremet ráfektettem, éreztem, ahogyan hozzányomódik. A lapockái közé csókoltam és a hasát cirógatva vártam, hogy felébredjen.

Nyöszörögve, álmosan pislogva nézett fel rám. Az első gondolat, ami megfordult a fejemben, hogy az alkohol hatásának elmúltával rémülten konstatálja, hogy kivel is

fekszik egy ágyban, majd sietve távozik. Ehelyett azonban rám mosolygott.

– Na, milyen volt? – kérdezte bágyadtan és megdörgölte a szemét.

Felnevettem.

– Ezt nem nekem kéne kérdezniem?

– De én kérdeztem előbb – mondta és nagyot nyögve kinyújtózkodott.

Szorosan magamhoz öleltem, éreztem a finom, puha melleit a karomhoz nyomódni, és adtam egy puszit az arcára.

– Csak ennyire? – méltatlankodott játékosan, aztán szájon csókoltam.

Ezután kissé zavarodottan próbáltunk visszazökkenni a mindennapokba. Egyikünk sem tudta mit mondjon, és ha mondott is valamit, az bugyutának és erőltetettnek hangzott. Kínos hallgatások és zavaróan üres csendek követték egymást. Talán nem is volt mit mondani.

Miután Trixi végül elment – egészen a kapuig kikísértem, nem tudom miért –, egy órát, talán kettőt csak azzal töltöttem, hogy sétálgattam a lakásban fel-alá. Nem tudtam mit kezdeni magammal. Végül a nyitott ablakon akadt meg a tekintetem. Odamentem és kinéztem rajta, egyenesen a szomszéd sötéten ásitó ablakára. Ahogyan a tekintetem elvesztett a mögötte uralkodó mély sötétségben, megértettem. Mióta ebben a rohadt városban éltem, most először éreztem magam boldognak.

Hogy őszinte legyek, amilyen pesszimista vagyok, nem fűztem sok reményt a Trixivel való kapcsolatomhoz, de belül erősen reménykedtem. Az első üzenet tőle még aznap érkezett. Ezt még több üzenet követte, aztán még több találkozás, még több együttlét. Amennyire hihetetlennek is tűnt számomra, Trixi úgy tűnt, jól érezte magát velem. Én pedig – habár ezt egy kicsit szégyellem bevallani – néha euforikus állapotba kerültem, amikor csak Trixi rám írt. Gondolom ilyen az, amikor az ember sokáig van egyedül egy olyan helyen, amit rühell. A sötétben egy gyertyaláng is perzselő napnak tűnik. Csak félttem tőle, hogy ha a gyertya végül kialszik, a visszatérő sötétség is mélyebb és zordabb lesz.

* * *

Szeretem a nyugalmat és csendet, ami az éj eljövetelével jár együtt. Persze a budapesti éjszakára se a nyugalom, se a csend nem volt jellemző. Olyan estém itt még nem volt, amin ne hallottam volna szirénázást, satufékezés csikorogását vagy ordibálást. Az utóbbit a szomszédom prezentálásában is volt szerencsétlenségem hallani néhányszor a belső akusztika által felerősítve. Ugyanebbe a kategóriába tartozott az ajtócsapkodás is. Akár lakásajtó, akár a lépcsőházé, ha valaki jött-ment, azt az egész ház hallotta.

Sötét volt már, amikor hazaértem a bevéjáról. Reggelente jobban szerettem, de ha tehettem, akkor inkább elkerültem a napközbeni tülekedést. Nemrég értem vissza, és csak éppen lepakoltam, amikor meghallottam egy ajtó nyílását, majd durva becsukódását. A hangerejéből arra következtettem, a szomszédomé, Eszterék ajtaja lehetett. Egyből késztetést éreztem, hogy kinéznek a folyosóra, hátha az apja vált megint vállalatlaná és a lány ismét kénytelen volt menekülőre fogni.

Füleltem, de nem hallottam újabb ajtónyílást vagy ordítást, így visszatértem a pakoláshoz.

Egy perc se telt el, amikor kopogtak. Annyira halk volt, először azt hittem, csak valami szokványos városi háttérzaj. A második sorozat koppanására azonban már figyeltem. A különös, lassú, gépies ütemére.

Amikor kinyitottam az ajtót, nem volt ott senki, csak a sötétbe burkolódzó körfolyosó. Kihajolva azonban egy árnyékot láttam eltűnni jobb oldalt a folyosó végén a lépcsőház bejáratánál. A sötét miatt nem láttam ki lehetett az. A lépcsőház ajtaja nyikorogva és zörögve csukódott be utána.

El nem tudtam elképzelni, ki és mit akarhatott tőlem. Trixi vagy a főbérlő szolt volna előre, ha jön, és hívtak volna, ha nem nyitom ki az ajtót. Megfordult a fejemben, hogy talán Eszter lehetett az. Nem tudtam, miért kopogott volna be hozzám. Talán valami történhetett. Akár ő volt, akár nem, nem árthatott, ha megnézem. Talán még utol is érem, elvégre csak az előbb ment el. Így gyorsan utána siettem.

Immár tudva a trükköt erőset löktem a lépcsőház ajtaján, amikor nem engedett, és beléptem a mögötte uralkodó sötétbe. Ösztönösen nyúltam a villanykapcsolóért, de többszöri próbálkozásra sem kapcsolódtak fel a lámpák. Ezt furcsának találtam, mert alig fél órája, amikor feljöttem még rendben működtek. Elbizonytalanodva néztem le a sötétbe vesző lépcsősoron, végül lassan elindultam lefelé.

A fal mellett haladtam, hogy legalább valami stabil támaszom legyen az enyhén kanyarodó lépcsőkön való ereszkedés közben. Minden nagyon csendes volt. Csak a saját lépéseim visszhangjait hallottam. Nem úgy tűnt, mintha rajtam kívül bárki is járt volna itt.

A szemem idővel hozzászokott a sötétséghez és már ki tudtam venni körvonalakat, ami könnyebbé tette a közlekedést. A második emeletre leérve ismét megpróbáltam a villanykapcsolóval, de itt sem működött. Nem tartottam kizártnak, hogy a biztosíték krepált be, vagy csak a kábelezésnek járt le a szavatossága.

Lefordultam a földszintre vezető lépcsősorra és észrevettem egy nem odaillő, különösen sötét foltot a lépcsőfordulóban. Olyan hirtelen torpantam meg, hogy bele kellett kapaszkodnom a korlátba, nehogy hanyatt essek. A sötét miatt nem tudtam kivenni semmi részletet rajta, és minél tovább néztem hunyorogva a formátlan pacát, annál inkább úgy tűnt, hogy csak a fény hiányának és a képzeletemnek a játéka vetítette oda.

Váratlanul huzat támadt a lépcsőházban, mintha valaki nyitva hagyta volna valamelyik ajtót; hűvös hullámként csapódott a hátamnak. Az árnyék megremegett és, mintha csak a szél fújta volna el, lesuhant a lépcsőn a földszintre.

Pillanatig zavarodottan pislogtam és dörgöltem a szemem. Egészen biztos voltam benne, hogy csak a sötétség miatt képzelődök mozgó sötét pacákat, mert csak a képzeletem szüleménye tudott volna ilyen hangtalanul lemenni a lépcsőn, miközben én egy mély lélegzetet nem tudtam úgy venni, hogy ne visszahangozott volna az egész lépcsőház.

Lesétáltam a földszintre és elindultam a főkapu felé. A hirtelen támadt szél ugyanolyan gyorsan halt el, ahogyan érkezett, de a hűvösség, amit magával hozott, megder-

medt a folyosó falai között. A csend teljességét csak a kintől beszűrődő városi zajok törték meg. Ezen a ponton már nem volt kétségem afelől, hogy akárki is kopogott be hozzám, akárkit is követtem ide le, már nincs itt.

Benéztem a folyosó ablakain keresztül a belső udvarra. A lépcsőházhoz képest ott jobbak voltak a fényviszonyok. Talán ennek is volt köszönhető, hogy észrevettem az udvar hátsó végében, az egyik magas bokor mögött sűrűsödő feketeségből furcsán kilógó árnyékot.

Végig rajta tartottam a szemem, ahogyan az udvarra vezető ajtóhoz lépkedtem. Itt sokkal jobban ki tudtam venni az alakját; valaki állt ott. Akárki is volt az, az udvar ajtajának nyikorgására sem mozdult meg. Egy pillanatra megálltam és csak figyeltem a különös, magas sziluettet.

– Helló – szólaltam meg.

Akkora volt a csönd, hogy a hangom még engem is kicsit megijesztett, ő azonban semmit nem reagált rá. Még csak meg sem moccant. Az is megfordult a fejemben, hogy talán tévedtem és csak valami árnyék, ami úgy tűnik, mintha egy ember lenne.

Akárhogy hunyorogtam, a szemem már képtelen volt eldönteni, hogy mit is látok. Az árnyék kiléte azonban nem hagyott nyugodni. A telefonom után kezdtem kutatni a zsebemben, hogy rávilágítsak és végre kiderítsem, mivel is állok szemben.

Ekkor megzörrentek a bokrok mellett. Amikor oda-kaptam a fejem egy árnyékot láttam felém kúszni.

– Basszus! – Úgy megugrottam ijedtemben, kis híján elejtettem a telefonomat.

– Bocsánat – szólt lányhangon az árnyék. – Nem akartam megijeszteni...

Felnyomtam a telefonomon a zseblámpát és az árnyékra világítottam; Eszter volt az.

– Pedig sikerült – sóhajtottam megkönnyebbülten.

– Bocsánat – mondta még egyszer és zavartan a földre szegezte a tekintetét. – Én csak azt hittem, hogy az apám jött le utánam.

Összehúztam a szemeimet és jobban szemügyre vettem a lányt, keresve bármi látható okát annak, hogy el akarjon bújni az apja elől, közben reménykedve, hogy nem találok bűnyt.

– Történt esetleg valami? – kérdeztem óvatosan.

– Nem, semmi – vágta rá Eszter. – Csak egyedül szerettem volna lenni egy kicsit.

– Megértem. – Elfordítottam a telefon lámpájának a fényét oda, ahol azt a sziluettet láttam, amiért eredetileg idejöttem; már nem volt ott. Körbevilágítottam az udvarban, de rajtuk kívül nem láttam senki mást. – Esetleg nem te kopogtál be hozzám nem olyan régen?

– Nem kopogtam – válaszolta Eszter és félrebillentette a fejét. – Miért?

– Kopogtak nálam, de mire kértem, csak azt láttam, hogy valaki lemegy a lépcsőházba – magyaráztam. – Utánajöttem, hátha utolérem, de úgy tűnik, nem sikerült. Nem láttál senki mást?

Eszter a fejét csóválta.

– Hát, ez több mint talányos – mondtam és újra körbe-hordoztam a tekintetem az udvaron. Végül a lányra pillantottam, aki zavartan piszkálta a hátul összefogott dús, sötét haját. – És te mit keresel idelent?

– Én csak – egy pillanatra elhallgatott. – Én csak azt terveztem, elmegyek egyet sétálni. Szeretek este sétálni. Megnyugtat.

– Ezzel akkor ketten vagyunk – jegyeztem meg. – Én is szoktam este sétálni, ha ki akarom szellőztetni magam. – Egy pillanatig haboztam, hogy feltegyem-e a kérdést, mert nem akartam indiszkrétnek tűnni, végül kimondtam: – Az apád nem nagyon rajong ezért, ugye?

– Az nem kifejezés. – Eszter frusztráltan összefonta a karjait. – Sehova nem akar elengedni mindenféle hülye indokkal. Ha nem lenne kötelező, még iskolába se járhatnék. Úgy kell kiszöknöm mindig.

Nem ismertem az apját, de ez azért elég sokat elmond róla.

– Amikor a liftbe szorultunk, akkor is sétálni mentél? – kérdeztem.

– Mentem volna, igen. És akkor is balhé volt – sóhajtotta és sötét szemeivel felnézett rám. – Pedig nekem ez kell. Ezek a séták meg az este hangulata, tudja, inspirál meg ötleteket ad.

– Például olyanokhoz? – kérdeztem és az alkarján lévő Pókháló kisasszonyra mutattam.

Eszter lenézett a tetoválásra és elmosolyodott.

– Például – mondta. – Vicces, mert ezt egy bokorról találtam ki. Csak benéztem az ágai közti árnyékokba, elkezdtek képek forogni a fejemben és végül ez lett belőle.

– Az így szokott lenni. A valóság tele van ötletekkel, neked már csak egy kicsit kell dolgoznod rajtuk – magyaráztam. – Kíváncsi vagyok, mit alkotsz legközelebb, mert eddig ez a kedvencem. Ami nem akkora nagy szó, mivel eddig csak ezt az egyet láttam.

A lány egy kicsit felderült.

– Köszönöm! – mosolyogta. – Majd legközelebb mutatok pár újabbat is magának, ha úgy sikerül találkozunk.

– Annak örülnék – viszonztam a mosolyt. – És nyugodtan tegezz! – tettem hozzá. – Ez a magázás nekem nagyon furcsa.

– Jól van – nevetett Eszter.

Hallgatás telepedett ránk. Én önkéntelenül ismét elfordultam és belenéztem az árnyékokba. A különös sziluettet ezúttal sem láttam. Egyre inkább úgy tűnt, szó szerint egy árnyékot kergettem idáig, de valamiért mégsem hagyott nyugodni.

Az épületben uralkodó, szinte már természetellenes csendet egy ajtó hirtelen nyitódása és csapódása zavarta fel. Mindketten felpillantottunk, és egy alakot láttunk meg, ahogyan áthajol a harmadik emelet korlátján.

– Eszter! – ordította. Ebből már nyilvánvaló volt, hogy ki az. – Azonnal gyere fel! Ne kelljen utánad mennem!

Alig fejezte be a mondatot, már masírozott végig a körfolyosón a lépcsőház felé.

– Remek! – sóhajtottuk szinkronban Eszterrel; összemosolyogtunk.

– Menj csak! – mondtam. – Majd én elintézem.

– Biztos? – nézett rám bizonytalanul.

– Persze! Ne aggódj miatta! – legyintettem.

A folyosókat közben sárga fény öntötte el; úgy tűnt valahogy megjavult a világítás. A lépcsőház ajtaja zörögve vágódott be és Eszter apjának visszahangzó csörtetése töltötte meg a házat.

Visszamentünk az udvarról a folyosóra, majd Eszter elindult a főbejárat felé, de pár lépés után még visszafordult.

– Kösz, még egyszer!

Intettem neki búcsúzóul, ő pedig elietett.

Figyeltem, ahogyan eltűnik a főkapu felé vezető sötét-ségben, aztán komótosan indultam fel, lélekben készülve a nagy találkozásra. Az első lépcsőfordulóba érve találkoztam össze Eszter apjával, aki úgy jött le a lépcsőn, mintha minden lépcsőfokot agyon akarna taposni. Megtorpant amint meglátott; az arcán a pillanatnyi meglepettséget azonnal komorság váltotta.

– Maga az – morogta. Nem kérdés volt.

– Attól tartok, én vagyok – válaszoltam.

Nem túl bizalomgerjesztő módon végigmért.

– Maga mit keres itt? – kérdezte, mintha kihallgatáson lennék.

– Itt lakom – válaszoltam a „semmi köze hozzá” helyett, ami elsőre kikívánczolt.

– Hol? – folytatódott a vallatás.

– A harmadikon a sarokban pont maguk mellett – mutattam fel a lépcsőn. Erős volt a késztetés, hogy megkérdezzem, a személyi igazolvány számomra és az alsógatyám méretére nem kíváncsi-e.

Pillanatokig csak meredt rám. Úgy tűnt, mint aki nagyon türtőzteti magát vagy nagyon gondolkodik a következő lépésén, de nem igazán tudtam eldönteni, mire készülhet. Azt sem tartottam kizártnak, hogy a következő pillanatban nekem ugrik.

– Hol van a lányom? – kérdezte.

– Nem tudom – vontam meg a vállam. – Honnan kelle-ne tudnom?

– Ne nézzen hülyének! – csattant fel. A hangja puskalövés-ként hatott a visszhangos lépcsőfordulóban. – Láttam, hogy lent volt vele az udvarban! Mit csinált vele?

Ekkor már egészen úgy nézett ki, mint aki menten nekem esik, ha nem a megfelelő választ kapja. Nem tudom, mennyit láthatott fentről a teljesen sötét udvarban. Tényleg láthatta-e Esztert velem, vagy inkább csak azt látta, amit akart. Valószínűleg az utóbbi, ezért úgy döntöttem maradok a saját verziómnál.

– Nem csináltam semmit – válaszoltam halkán. – Nem is láttam a lányát. Valaki kopogott nálam, de mire kiérttem, már csak azt láttam, hogy elmegy. Követtem, de már elment, mire utolértem volna.

A férfin látszott, hogy most értékeli ki a válaszom és dönti el, hogy nekem ugorjon-e vagy hagyjon-e életben. Az, hogy nem hitt nekem, afelől nem volt kétségem. Még szerencse, hogy nem érdekelt, mit hisz.

– Ha megtudom, hogy bármit csinált vele – szólalt meg végül; a fogai között préselte ki a szavakat. Fenyegetőn előrehajolt és rám bámult. – Ha csak a közelébe megy, annak nem lesz jó vége. Megértette?

Válaszra várva meredt rám. Álltam a tekintetét, de nem feleltem. Mégis mit képzelt ez a gyöker magáról? Megkomolyan annyira paranoid, hogy azt hiszi, ha már egyszer beragadok a liftbe Eszterrel, akkor máris a szeretője lettem?

Egy idő után megelégette a némaságot és egy szó nélkül továbbállt. Kinéztem volna belőle, hogy vállal még lök

rajtam egyet a miheztartás végett, de végül nem tette. Azzal még ennél is jobban alulmúlta volna magát.

Megvártam, ameddig eltűnik a szemem elől a földszinti folyosó és csak utána indultam fel. Nem tudtam, mi baja volt a fickónak, de azt jól érezte, hogy konspirálok Eszterrel ellene, csak nem éppen azért, ahogyan azt ő elképzelte. És valószínűleg még fogunk is, már csak azért is, mert rettenetesen irritált a viselkedése. Volt egy olyan érzésem, hogy lesz még összetűzésem vele.

A folyosóvilágítás pont akkor aludt ki, amikor kiléptem a harmadik emeleti körfolyosóra; a lépcsőház ajtaja nyikorgva csukódott be mögöttem. Egyik kezem a veszélyesen alacsony korláton tartottam, ahogyan a lakásom felé sétáltam. Ismét elméláztam rajta, hogy miért nem emelték meg jobban, mert ez így nem éppen biztonságos.

Hirtelen hűvös szellő csapott a hátamba, mintha a fölöt-tünk fújó szél valahogyan beakadt volna ebben a belső udvarban és körbeszaladt volna benne. Megborzongtam és a szemem sarkában valami mozgást láttam. Először arra gondoltam talán egy denevér lehetett, de ahogyan megfordultam, a sötét valami végig ott maradt a látóte-rem periferiáján, mintha velem együtt tökéletes szinkron-ban mozgott volna.

Mikor teljesen megfordultam, egy pillanatra láttam csak meg, mert azonnal el is tűnt a szemem elől, mintha egy nagy, fekete lepedőt rántottak volna be a résnyire nyitott ajtón. A különös szomszédom ajtaja ugyanis résnyire nyitva volt. Ez sokkal jobban meglepett, mint az érzékeimmel ma este különös játékot űző árnyékok. A rés keskeny volt és sötét is volt bent, így nem láttam semmit, de ahogyan összehúzott szemekkel a rése meredtem, úgy éreztem, mintha valaki lenne ott. A következő pillanatban az ajtó váratlan hirtelenséggel becsukódott. Pár pillanatig meglepetten pislogtam csak. Mióta itt lakom, soha nem láttam ezt az ajtót kinyílni.

* * *

– Tudja, fiatalember, én már negyven éve élek itt. Marika pedig már hatvan éve – mondta Klári néni.

Ebédről hazatérve szólított le Klári néni, hogy segítsék neki egy kis aprósággal a belső kertben. Végül ott ragadtam és hallgattam a két öregasszony trécselését. Mindig úgy kezdtek, mintha nekem mondanák, de közben egymásnak vagy csak saját maguknak beszéltek a halott férje-ikről, az unokáikról vagy éppen azok hiányáról, hogyan voltak a dolgok régen és bezzeg a mai fiatalok.

– A dolgok akkoriban máshogy voltak – folytatta. – Nem jöttek-mentek az emberek úgy, mint mostanában. Mindenki ismert mindenkit. Sokan a halálukig a házban éltek. Mint az öreg Imre bácsi.

– Ő, az Imre bácsi – szólalt meg Marika néni, aki eddig csendben ücsörgött az összecsucskható székében. Mosolygott. Szinte látszott a szemén, ahogyan visszaforg nekik az idő. – De mérges is volt rám, amikor későn értem haza.

– Ő volt a portás – magyarázta Klári néni. – Régen nem volt ilyen flancos ajtó, amit bárki ki tudott nyitni. Reggel Imre bácsi kinyitotta, este bezárta és jaj volt annak, aki zárás után érkezett. Nem volt randalírozás és mászkálás az éjszaka közepén. Meg ordítózás és ajtóvagdolás, amit a Baloghék csinálnak.

– Múltkor is akkora veszekedést csaptak, felriadtam rá – csóválta a fejét Marika néni.
 – A Baloghék a család ott, ugye? – Felmutattam az én lakásom melletti ajtóra.
 – Úgy-úgy – bólogatott Klári néni. – Van egy lányuk is. Szegény.
 – Kedves kislány – mondta Marika néni; rám mosolygott sárga fogsorával. – Maga korabeli. Illene magához.
 A két öregasszony nevetgélt.
 – Egy kicsit túl fiatal lenne hozzám – jegyeztem meg udvariasan mosolyogva. – De én is szoktam hallani a veszekedésüket. Elég durvának szokott hangzani. Nem volt komolyabb baj belőle?
 – Járt náluk a rendőrség korábban – szólt Marika néni.
 – Így van, nem is egyszer – helyeselt Klári néni. – A férfi iszik, tudja? De, amennyire én tudom, nem vitték el soha. Azóta ez megy.
 – Szegény asszony, szegény lány – sopánkodott Marika néni.
 – De mit lehet tenni? – vont vállat Klári néni. – Öregek vagyunk mi már. Nem a mi dolgunk.
 Elgondolkodva megfeszítettem az ajkaimat és pár pillanatra a Baloghék lakásának ajtajára meredtem, majd a tekintetem átkúszott a különös szomszédom ajtajára, mintha vonzaná a tekintetemet.
 – Tetszenek ismerni még olyat, aki régóta él a házban? – kérdeztem.
 A két idős asszony összenézett; elgondolkodva morgogtak.
 – Még a Géza lakik itt régóta, de ő is a 2000-es évek elején költözött ide, talán 20 éve – mondta Klári néni és barátnőjére pillantott megerősítésért.
 – Géza fiatal – legyintett Marika néni pajkos mosollyal.

– És az, aki ott lakik? – A furcsa szomszédom ajtajára mutattam.
 Egy pillanatra elgondolkodva nézték az ajtót. Arcukon összegyűrődtek a ráncok a koncentrációtól, mintha valamire próbálnának nagyon emlékezni.
 – Nem igazán emlékszem, ki lakhat ott – szólalt meg először Klári néni. – Te emlékszel a nevére, Marika?
 – A nevére nem – csóválta a fejét bocsánatkérően Marika néni. – Nagyon rossz vagyok nevekkel. De az ott lakó férfi volt a besúgó, nem?
 – Ő volt az? – csodálkozott el Klári néni. – Aki miatt elvitték a Weisséket?
 Marika néni bólogatott. Aztán hallgattak.
 – Tudja, fiatalember – szólalt meg végül Klári néni, mintha csak akkor jutott volna eszébe, hogy ott vagyok. – Még az előző rendszerben volt az az ember besúgója az akkori hatalomnak. Legalábbis ezt mesélték. Sokan bajba kerültek miatta. A Weiss családot, akik akkor az elsők laktak... a hármában? – Kérdően Marika néni pillantott, aki helyeslően bólogatott. – Őket is állítólag miatta vitték el. Soha nem látta utána őket senki. De mindenki tudta, ki volt a felelős, csak akkor nem tehettek semmit. A rendszerváltás után viszont...
 – Jöttek a dühös rokonok és a lakók – vette át a fonalat Marika néni – és jól ellátták a baját. Úgy rémlik, azóta is ott él, csak rokkant és beteges. Ezért nem látni sokat.
 – Érdekes. – Még egy pillantást vettem az ajtóra. – Köszönöm! Nekem viszont már tényleg mennem kell vissza.
 – Mi köszönjük – mosolyogta Klári néni –, hogy két ilyen vénasszonyra szakított időt!
 – Bármikor! – mosolyogtam vissza.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Mozijegy

SzaGe

Farkasember/Wolf Man (2025)

Farkasembernek lenni nem egyszerű feladat. A legtöbb történetben visszafordíthatatlan átoknak ábrázolják, és van, ahol afféle áldásként tekintenek rá. A rendezők többségében eme két irányra alapozzák saját látomásait a témában, de időnként felbukkannak olyan alkotások, ahol nem tudja a néző eldönteni, mit gondoljon erről. A Farkasember (2025) ilyen film. Elbizonytalanít. Most joggal mondhatnánk, hogy akár ez jó is lehet, de Leigh Whannell rendező hiába dobta fel ezt a labdát nekünk a morális „kérdéseivel”, nem biztos, hogy mindenki le tudja csapni.

Az eredeti Farkasember mozi 1941-ben készült (Curt Siodmak írta saját történetéből a forgatókönyvet), melyet azóta többször is feldolgoztak. Talán a legemlékezetesebb Joe Johnston direktor nevéhez fűződik, aki 2010-ben egy többször nézhető Wolf Man-horrorrt tett az asztalra. Sikeréhez természetesen Anthony Hopkins és Benicio del Toro is hozzájárult, akiknek finális viadala emlékezetes maradt számomra. Azóta eltelt majdnem tizenöt év, és a Universal Studios a Blum House-al karöltve zöld utat adott az eredeti történet újragondolásának. Leigh Whannell rendezője/szereplője is a filmnek, nemcsak az írója. Whannell úr egyébként járatos a horrorban, hiszen ő dirigálta a Láthatatlan ember (2020) modern vizekre evezős újragondolását, illetve több Fűrész film írói feladatát látta el. Sőt, színészként feltűnt például az Insidious szériában is. Ezeket előzetesen értékelvén minden adott volt egy jóféle farkasemberes mozihoz.

Már a film legelején olvadoztam attól az Oregonhoz közeli festői környezettől, amiben történetünk játszódik.

Egy szinte érintetlen hegyvidéki táj, ahol harapni lehet a friss levegőt. Ha remete lennék, akkor bizonyosan ilyen helyen tudnám elképzelni a magányos mindennapjaimat. Ám a látszat mögött van a lényeg, miszerint ez a hely tartogat egy legendát, pontosabban egy fertőzést, ami a helyi vadvilághoz köthető. Nem kell sokat agyalnunk ahhoz, hogy kitaláljuk, miféle „betegség” rejtőzik a fenyőfák vastag törzsei között. A film kezdetén a fiatal Blake és az apja egy vadászaton szembekerülnek egy farkasemberrel, de sikerül megmenekülniük. Ezután előrerepülünk az időben harminc évet, ahol Blake és családja San Franciscóban éldegél. Ám az idill nem tökéletes. Nem igazán boldogok, és Blake, miután megkapja apja halotti bizonyítványát és a ház kulcsait, úgy dönt, visszautazik a régi házukhoz

vakációzni. Emellett úgy véli, talán újra boldogok lesznek feleségével és a lányával. Az úton viszont balesetet szenvednek. Hamar ráeszmélnek, hogy egy harapós bestia miatt kerültek autójukkal két fa közé, és menekülniük kell, ha kedves az életük.

Ez aránylag sablonos sztorinak tűnik, és a film vége felé haladva rájövünk, hogy nem is akar több lenni ennél. Ez sok esetben egy biztonságos filmes „keretet” adhat az egésznek, de a ló túloldalára is lehet vele esni. Manapság a rajongók hangja mindennél hangosabb, így bizonyosan a film se kerülheti el a negatív kritikákat, és valószínű-

leg a legtöbb nézőnek nem fog bejönni az újrakevert Farkasember mozi. Dióhéjban: nem ad semmiféle tanulságot, nincsen motiváció, túldramatizálták az egészet, nincsen mélység egyik karakter mögött se. A színészi munka pedig megrekedt a pókerarc szintjén. Nem értem, hogy egy ilyen múltú rendező/író/színész, mint Liegh Whannell, hogyan tudott ilyen fércmunkát letenni az asztalra. Végig az volt az érzésem, hogy egyszerűen nem mert belescapni a lecsóba. Ahol meg lehetett volna, ott inkább mosolygatóan hatott a látvány. Aztán, hogy a háttérben a filmstúdiók nem akarták ennél véresebbre, vagy ijesztőbbre, nem tudni, de ez így, ilyen formában langyos limonádé egy farkasemberes zsánerhez. Ráadásul olyan butának állított-

ták be ezt a fenevadat, hogy esküszöm, ennél ostobább szerencsétlenséget nem is láttam az elmúlt negyven éves horrorrajongói pályafutásom során.

Valószínűleg megint tizenöt évet kell várni arra, hogy valaki újra az eredeti Wolf Man legendájához nyúljon. Ám lerágott csont állaga miatt egy vadhajtást jobban tudnék értékelni, amely eléggé szadista és véres ahhoz, hogy felnőjön a feladathoz. A Farkasember (2025) nem mindenkinek fogja megérni a mozijegy árát, de nem akarom senki kedvét se elvenni tőle, mert a történetben szereplő vidék fenségessége egy hatalmas vásznon sokkal jobban mutat, mint az otthoni televíziók bármelyikén. És ha esetleg egy teliholdas éjjel valami vonyít az éjszakában, talán jobb, ha alaposan bezárkózunk, hisz ki tudja, mi lapul a sötétben...

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror,
de mégis szellemesen szórakoztató?

**Akkor a simagöröngyösi
zombi apokalipszis neked szól!**

A két kötetes antológia ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Erdős Sándor

Amundsen a katica

Amundsen a kis katica
nem látta a világot.
Nem látott ő barnamedvét,
sem egy foltos zsiráfot.

Hallotta, hogy nagy a tenger
nehéz azt átevezni.
Pedig milyen jó is volna
világot felfedezni.

Tovább nem is tétovázott
otthagyta kis otthonát.
Világot nézni akar ő
megtalálni sok csodát.

Hajóra szállt csodát látni
szélre bízta most magát.
Útnak indult nem vívódott
nem várja őt a család.

Délre vitte hűvös szellő
körbe vették fagymanók.
Ezek a bűvös lények most
minden rosszra kaphatók.

Hideg volt és hullott a hó,
kis Amundsen remegett.
Hogyha a hideg szél nem fúj,
nem csüggedt csak evezett.

Egyszer aztán partokat ért
Amundsen a katica.
Mindenhol csak havat látott.
Ez nem éppen Afrika.

Oly nagyon hideg volt, hogy most
lefagytak a pöttyei.
Úgy döntött, hogy ily cudar táj
egyébként sem kell neki.

Ez lenne a délünk sarka?
Ez lenne az új világ?
Nem akar ő többé látni
Ilyen vacogós csodát.

Haza is ment jobb ott neki
ott kacsingat rá a nap.
Napsütötte otthonánál
máshol nem lesz boldogabb.

Tordai Gábor

Ne féld

Ne féld azt
ami most a tiéd
nem lehet.
Fagyott földeket
a virágos mezők helyett.
Ez a tél
most hosszú lesz.
A lélek jégvirágot
dédelget.
Roppanós léptek
törik a szívet.
De már minden éj
rövidebb.

jocker

Borzongok

Most voltam kint,
Hideg van, borzongok.
Fehér a hó,
Hideg van, borzongok.
Rideg a tél,
Hideg van, borzongok.
Varjak szállnak,
Hideg van, borzongok.
Van sok ruhám,
Hideg van, borzongok.
Ez biz' a tél,
Hideg van, borzongok.

DadaistaB

A semmibe sikítva

Miért bántasz engem?
Ha lelke tombol bennem
Miért facsarod szívem?
Hisz tudom mit kell tennem
Harcolnom kell egyedül nem habzsolva ennem
Akkor lesz a világomban és mindenem túl rendben.

Miért bántasz engem?
Az elmém már holt tenger
Miért kínozod a testem?
Ami kopott persely
A válaszokat keresem amit eldöntök itt fejben
Igazságot szeretnék de a kulcsa sincs még helyben.

Miért bántasz engem?
Úgyis eltipor a fegyver
Elbújok a végtelenbe ne teszteljen e rendszer
Az út végén vár rám örökké egy sebhely
Mert traumatizálódott belül már az ember.

Józsa Bence

Rád gondoltam

Szellemem mélyéből felbuggyanó
Forró láva tömeg lepte el testemet,
Szeretkeztem Veled, az volt a megtestesült
Szerelem, ittas boldogság s az özön mámor:
Igen.

Magam mögött hagytam, gyarló és mocskos
Jellemem, Őszinte lehettem volna Veled,
A múltunk már... bezárt dobozban van
Bújtatott helyen, megállt az idő,
ha Rád gondoltam:
Manna!

Lelked minden pillangó szárnyalása
Bevonzott Engemet, mint vadász a vadat,
Sok, nagyon sok „szerelmi falat”.
Útra keltünk s megleltük a csodát...

Mentünk ketten az Örökkévalóságba...
Hisz mindvégig tudtuk, boldogan hiszem,
Létezik hiszen a Lélek vándorlása:
Jelen van mindig, így talán látlak még
Valaha Drága Egyetlenem.

Őszinte lehettem volna Veled,
A múltunk már, a bezárt dobozban van
Bújtatott helyen,
Megállt az idő, ha rád gondoltam: Manna!

Lelked minden pillangó szárnyalása:
Bevonzott Engemet, mint vadász a vadat,
Sok, nagyon sok „szerelmi falat”.
Útra keltünk s megleltük a csodát.

Mentünk ketten az Örökkévalóságba...
Hisz mindvégig tudtuk boldogan hiszem,
Létezik hiszen a Lélek vándorlása
Jelen van mindig így talán látlak,
Még valaha Drága Egyetlenem...

edwardhooper

Fekete Nap

Kihűlt, hideg, mint a szikla,
Ontja magából a jeges áradatot,
Fénye már megkopott, sötétben vándorol,
Kietlen ridegségben néma fagy honol,
Süvít a szél, elnyel mindent fekete pokla,
Bőröd alá bújva szilánkokat szór,
Ordít, tombol, meleget nem ad,
Forog magában a fekete Nap,
Torka a világra mered,
Semmiből semmit teremt,
Üresség az istene,
Ördög a feneke,
Felfal mindent,
Az átkozott fekete Nap.

edwardhooper

Kedvesem

Anyanyelvemként szeretlek,
Bölcsöm vagy, hol ringat a jövő,
Benned gyúlnak a fények,
S kint a ridegségben tehozzád bújok,
Ölelésem vagy, áldott menny fölöttem,
Betakarsz csöndesen, s könnyem
Felszárad mosolyodban,
Éjben kigyúlt csillagokként simogatsz,
Holdsugár övezi szemed ragyogását,
Napsugár vagy, felmelegszenem melletted,
Öledbe búvik életem,
Kezeddel átfogod arcomat,
S csókot lehelsz homlokomra.

Natali Sanders

Benyomások

illatod ölel -
idegpályán remegés,
érezskavalkád
*

voltál, mint díszlet,
majd máshová vitt szíved -
nem maradt híred
*

halk susogás, csak
múló zöreje vagyok itt -
embernyi élet
*

nyárfaszösz kering
szélszárnyán légiesen -
piruettezik
*

elmúlok akár
Ősszel megannyi élet -
porladó levél
*

sors könnye bíbor
palástot akasztott rád -
töviseidre
*

veled osztom meg
hallhatatlan lelkem, bár
egy életünk van
*

termoszba zárt vágy
északra váltott jegyet -
mellé telepszem

Ann Heart

Hajnali szél

Hajnali szél fúj,
Érintése fagyos
A nap már előbújt
Horizonton ragyog.

Sálam arcomba húzom,
Vastag kabátom melegében
Ballagok az úton
Bízva a nap erejében.

Tavasza van már,
De még tél az úr.
Magam mögött hagynám
A deres mélabút.

Szemem zöldre vág
Színes kavalkádra,
De még szürke táj
Borul a világra.

Erdős Sándor

Idő tépte tövisek

Ha azt hiszed a sors lehelte
életed egy jégverem.
Ha szívedben egy csendes éjjel
kavarog a félelem.

Nem bánkódj, mert nemsokára
elfognak az irigyek
Lelkedben is elrothadnak
idő tépte tövisek.

Megfakulnak majd a színek
álmodják az álmukat.
Késő őszi szél sodorja
földre hullott szirmokat.

Szirmokat mik piszkos sárgák
virágnak volt ruhája.
Hideg télen kemény fagyban.
nem lesz neki subája.

Magként talán álmodozott:
Vajon milyen a világ?
Meglátta és illatozott
az is álom volt csupán.

csabi6669

A fürdőző leány...

Égszínkék tóban fürdőzik,
Hosszú barna haja lágyan simul rája.
Derűt hozó mozdulatai -
Ez az, mi szívemet rabul ejti,
Víz apró cseppjei, gyöngyözzetek rajta!
Ő, ki a haboknak legszebb alkotása.
Kilátszik mindene, biztos ő is rám vágyik,
S combjai között magam is elmerülnék...!

Natali Sanders

Fénylő csillagok

csillagfény vagy Te
zord telek fájós egén –
szikrád melegít

*
élethajónk leng
a csillagfényes űrben –
halódó légyott

*
borzas felhők közt
hajónk útját keresi –
csillagfény kísér

*
csillagfény ásít,
unja tétováságunk –
cinkos Hold kacsint

*
Hold csókkal ébreszt,
szemed ezüst csillagfény –
hajnalpír ölel

*
bennem született
újja holt csillagfényed –
szememben ragyog

*
ezernyi szikra
robbanó csillagfénye –
szívem szemedben

*
csillagok fénye
vagy zord téli éjjelen –
farkas vonyít rád

*
csillagfény kísér
vigyázva szüntelen rád –
fénye a szemem

*
csillag pöttyözte
égbolton sóhaj úszik –
egy kuvik huhog

jocker

Harmatba csomagolt reggel

Hajnali harmat
Erdei várromokon.
Árva pókháló...

*

Harmatos reggel,
Fehérre festett mező.
Őzpata csúszkál.

*

Harmatos a fű
A még épp' hogy dús mezőn!
Bárányfelhő had...

*

Harmatcseppektől
Nedves, ébredő füves.
Napkelte szárít.

*

Harmatfakasztó,
Kezdő hajnal hűvöse.
Sötétség, már megy.

*

Hajnali harmat,
Az elmúlásról dalol.
Ural; vizeség!

*

Nyújtózók a fák,
Élvezik reggeli fényt.
Harmatcsepp csillog...

*

Ködben, gyöngyharmat
Terül a fagyos tájra.
A reggel fehér.

*

Kósza napsugár
Csillan harmatcseppeken.
Ez a virradat.

*

Napfényes harmat
Hozta reggel vígságát.
Új nap felvirradt!

*

Reggel, harmatcsepp
Mint gyémánt tóri a fényt.
Napsugár szárít.

*

Homályos hajnal.
Fű hegyén harmatcseppel.
Őz, eszik-iszik.

Mortelhun

A végtelen gyermeke

Bennem is lakik egy aprócska csillag,
Néha csak fénylik, máskor meg ragyog,
Bennem is él még egy ártatlan gyermek,
A végtelen mindenség játéka vagyok.

Tordai Gábor

Orwell barbárokra vár

Azon tűnődöm, hogy
kettő meg kettő
az még mindig négy,
vagy ha már kimondom
öt kell, hogy legyen?
Barbárokra várunk
mi most.
Barbárokra, kik
a kapuink előtt
várnak.
De bent a városokban
neon fényben
tündöklük a vörös könyv.
A Nagy Tesvér
kikacsint.
Nem kell hinned,
hogy kettő meg
kettő - az öt.
Nem kell hinned.
Elég ha ki mondod.
Mert mást már
nem
mondhatsz.
Féld a Barbárokat,
hisz rombolni jöttek.
A kapukon túl
már ellenség gyűl.
Gyűlölpsz és szeretsz
vagy gyűlölve szeretsz?
Téglafalakra karcolt
tompá igazságok.
Propaganda üvölt -
Féld a Barbárokat!
A háború immár
béke,
a tudatlanság
már erővé vált.
A szabadság,
a szabadság
ha kimondhatod:
kettő meg kettő
négy.

